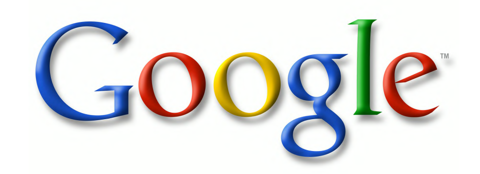

Scheller Bücherkunde der Sassich Nieder-deutschen Sprache p. 430
It is mentioned in Catal. Biblioth.
Selectissima as unpublished
and of the greatest rarity.

This curious little volume is
a Specimen of the Dialekt of the
Island of Silt. It has a remarkable
affinity to some of our own
provincial dialekts, as was to be
expected from a region which
produced our Saxon Ancestors.
It appears to have been printed
at the expence of the eight persons
whose names are on the back of
the Title and not for sale.

Pag. 130.

Kornelis [illegible] en Mam. fan. sin [illegible]

Der Geitzhals
auf der Insel Silt.

Ein Schauspiel
in vier Aufzügen.

Das Theater stellt die Wohnstube des Geitzhalses und seiner Familie vor.

Flensburg, 1809.
Gedrukt bey Gerhard Christoph Jäger,
Königl. privil. Buchdrukker.

Korneelis e[illegible] [illegible]n Man fan sin Warden

Der Geitzhals auf der Insel Silt.

Ein Schauspiel in vier Aufzügen.

Das Theater stellt die Wohnstube des Geitzhalses und seiner Familie vor.

Flensburg, 1809.
Gedrukt bey Gerhard Christoph Jäger, Königl. privil. Buchdrukker.

Di Söl'ring Pir'rersdei
fuar wugsen Lidden.

Zum Druck befördert für Liebhaber

in Morsum	von Schwen Bundis .	1/8
	von Hinkich L. Cornelis	1/8
in Argsum von Jens P. Clementz .		1/8
in Keitum	von Andreas Friedrichsen	1/8
	von Erich E. Mangnussen	1/8
in Tinnum von Andreas P. Möller		1/8
in den Norddörfern von Theunis H. Theunis		1/8
in Westerland von Boy H. Prot .		1/8

Erläuterung
über meine Rechtschreibungs-Methode für die Silter Sprache.

Die deutsche Sprache mag immerhin zu den edleren gehören: so verdient ihre Rechtschreibungs-Methode deswegen doch nicht für eine andere Sprache nachgeahmt zu werden; denn bald soll es nach jener Methode recht seyn, daß der gedehnte Laut eines Selbstlauters durch dessen Verdopplung, bald durch den Mitlauter h und bald gar nicht bezeichnet wird. Dieser sonderbare Gebrauch kann dem Lehrling schon viel zu schaffen geben; und dann muß er sich noch obendrein mit einer Menge in Zusammensetzungen gleichlautender Mitlauter — zum Beyspiel g ch, f v ph, c s z — plagen.

Um meine hier zu erläuternde Rechtschreibungs-Methode vor dieser Unbequemlichkeit bewahren zu können, fand ich nöthig, die Buchstaben c ch ph q ß v x y z zu verwerfen. Keiner von diesen Buchstaben kömmt also im gegenwärtigen Buche vor, die wenigen hochdeutschen und dänischen Beyträge abgerechnet.

In Betracht der zu dehnenden Selbstlauter habe ich für die Silter Sprache folgende Regel angenommen, und hier genau befolgt: Die Selbstlauter

600093113N

Scheller Bücherkunde der Sassisch Nieder-deutschen Sprache p. 430
It is mentioned in Catal. Biblioth. Selectissima as unpublished and of the greatest rarity.

This curious little volume is a specimen of the Dialect of the Island of Silt. It has a remarkable affinity to some of our own provincial dialects, as was to be expected from a region which produced our Saxon Ancestors. It appears to have been printed at the expence of the eight person whose names are on the back of the Title and not for sale.

lauter e in einem Worte unmittelbar auf einen andern kleinen Selbstlauter folgt, z. B. ae, ie, oe ꝛc.; so ist e immer Anfangs-Buchstabe zur folgenden Sylbe. Alle übrigen Selbstlauter, die in Einem Worte unmittelbar auf einander folgen, und also keinen Mitlauter zwischen sich haben, gehören auch zu Einer Sylbe; z. B. das gedehnte aa, ee, ii ꝛc., ai, aai, ei, oi, ooi ꝛc., au, ua, uai; in einzelnen entgegengesetzten Fällen steht (-) Trennungs-Zeichen. Wo zwey Mitlauter Eines Namens bey einander stehen, da gehört immer der erste zur vorhergehenden, und der zweyte zur folgenden Sylbe. Die Sylben bi, gi, tö nehmen selten mehrere Buchstaben zu sich. Ein Mitlauter zwischen zwey Selbstlautern gehört gemeiniglich zur folgenden Sylbe, wenn der voranstehende Selbstlauter gedehnt ist. Dieses (') Zeichen steht, wie gesagt, am Ende einer Sylbe.

Vorrede.

Gewürzt mit Rand-Glossen von meinem Schwager Christoffer.

Hier, meine geehrten Miteinwohner auf dieser Insel — fragt nun so bald nicht mehr om wat Niis — hier giebt es zum erstenmal ein gedrucktes Wesen, welches bloß für den Silter Boden paßt. 1) Dieses Wesen mag nun gefallen oder nicht; so sagt man ja: „Hat es nö jenmol kjemmen," und muß also auch, so gut ihm der Schnabel gewachsen ist, seine Rolle mitmachen. 2) Daß es mir weder Ehre noch Brod ins Haus bringen wird, und freylich auch von keiner Seite betrachtet als etwas großes sich zeigen kann, das habe ich längst eingesehen. 3) Indessen ist es nach meiner Ueberzeugung doch so gerathen, dat ik mi ek fuarnem, hier zuvörderst mit einer Reihe kriechender Bücklinge aufzuwarten. 4) Nein, ich darf sagen: Mein Gewissen beißt mich nicht! Was ich geschrieben habe, das habe ich zur Lehre und Warnung geschrie-

1) Wat wedt Dü nö fan Manning wedder en Brems so!

2) Heedt en Snaabel, da est dag nog di Kreek-Snaabel.

3) Dit wel er wes Muarren iinse.

4) Dejr wilk di dag tö reed; weest: „Will ich hindurch, ich muß mich bükken."

Pag. 150.

Korneelis [illegible] Man fan sin Wurdon

Der Geitzhals auf der Insel Silt.

Ein Schauspiel in vier Aufzügen.

Das Theater stellt die Wohnstube des Geitzhalses und seiner Familie vor.

Flensburg, 1809.
Gedrukt bey Gerhard Christoph Jäger, Königl. privil. Buchdrukker.

600093113N

Scheller Bücherkunde der Sassich Nieder-deutschen Sprache p. 430
It is mentioned in Catal. Biblioth.
Selectissima as unpublished
and of the greatest rarity.

This curious little volume is
a specimen of the Dialect of the
Island of Silt. It has a remarkable
affinity to some of our own
provincial dialects, as was to be
expected from a region which
produced our Saxon Ancestors.
It appears to have been printed
at the expence of the eight persons
whose names are on the back of
the Title and not for sale.

Pag 150.

Korneelis es en Man fan sin Uurden

Der Geitzhals
auf der Insel Silt.

Ein Schauspiel
in vier Aufzügen.

Das Theater stellt die Wohnstube des Geitzhalses und seiner Familie vor.

Flensburg, 1809.
Gedrukt bey Gerhard Christoph Jäger,
Königl. privil. Buchdrukker.

Di Söl'ring Pir'rersdei

fuar wugsen Lidden.

Zum Druck befördert für Liebhaber

in Morsum { von Schwen Bundis . $\frac{1}{8}$
von Hinkich L. Cornelis $\frac{1}{8}$

in Argsum von Jens P. Clementz . $\frac{1}{8}$

in Keitum { von Andreas Friedrichsen $\frac{1}{8}$
von Erich E. Mangnussen $\frac{1}{8}$

in Tinnum von Andreas P. Möller $\frac{1}{8}$

in den Norddörfern von Theunis H. Theunis . . . . $\frac{1}{8}$

in Westerland von Boy H. Prot . $\frac{1}{8}$

Erläuterung
über meine Rechtschreibungs-Methode für die Silter Sprache.

Die deutsche Sprache mag immerhin zu den edleren gehören: so verdient ihre Rechtschreibungs-Methode deswegen doch nicht für eine andere Sprache nachgeahmt zu werden; denn bald soll es nach jener Methode recht seyn, daß der gedehnte Laut eines Selbstlauters durch dessen Verdopplung, bald durch den Mitlauter h und bald gar nicht bezeichnet wird. Dieser sonderbare Gebrauch kann dem Lehrling schon viel zu schaffen geben; und dann muß er sich noch obendrein mit einer Menge in Zusammensetzungen gleichlautender Mitlauter — zum Beyspiel g ch, f v ph, c s z — plagen.

Um meine hier zu erläuternde Rechtschreibungs-Methode vor dieser Unbequemlichkeit bewahren zu können, fand ich nöthig, die Buchstaben c ch ph q ß v x y z zu verwerfen. Keiner von diesen Buchstaben kömmt also im gegenwärtigen Buche vor, die wenigen hochdeutschen und dänischen Beyträge abgerechnet.

In Betracht der zu dehnenden Selbstlauter habe ich für die Silter Sprache folgende Regel angenommen, und hier genau befolgt: Die Selbstlauter

a e i o u ö ü erscheinen verdoppelt, wo die Aussprache einen gedehnten Laut erfordert, z. B. „Aa hiir eeder üüs Moodter höör Uurden." Wenn sie aber geschärft lauten sollen, alsdenn nur einfach, z. B. „Me di Koffi mut em ön des Tid wat knap hüshual." Außer den vorbenannten 7, oder eigentlich 14 Selbstlautern habe ich noch 3 annehmen müssen, z. B. für den Satz: „Dit Wœrels Lek geid œp en dejl! Em känt œrem stxkels Lidden, dejr nö knap en Båd haa, en jer Ejr en Jil' hed, en gurt Hœren wejr." Diese drey Selbstlauter sind also: œ, å und ej. Der letzte lautet beynahe eben so, als wenn man i und ä so geschwind, als möglich, nach einander ausspricht. Alle 3 Selbstlauter werden auch häufig in der platdeutschen Sprache gehört, z. B. in dem Ausdruck: Dat wœrd nig swår to lejrren siin.

Anmerk. Aus diesen gegebenen Beyspielen ist zugleich zu sehen, daß ich nicht nur das deutsche Ae å, sondern auch das dänische Æ æ in Silter Schriften aufnehme; daß aber das dänische Æ æ nicht seinen eigenthümlichen Laut behält, sondern dem Laute a nahe kömmt. Ich mußte mich hier gleichsam mit einem Nothmittel behelfen, weil in der Drukkerey kein a mit einer Nulle oder einem Komma oben über vorräthig war.

Der neue Selbstlauter ej ist freylich aus e und j zusammen gesetzt; man muß sich aber die Bestandtheile dieses Selbstlauters eben so unzertrennlich vorstellen, als die Bestandtheile der Selbstlauter Oe und Ue; also, beym Buchstabiren nicht zuerst e und darauf j, sondern einlautend ej sagen.

Nun kann ich mein Silter Alphabet, welches aus 32 großen und kleinen Mitgliedern besteht, aufstellen.

1) Gedehnte Selbstlauter, 9 von jeder Sorte:

Ee ee, Ae ä, Aa aa, Œ œ, Oo oo, Oö öö, Uu uu, Uü üü, Ji ii.

2) Geschärfte Selbstlauter, 8 von jeder Sorte:

E e, A a, O o, Oe ö, U u, Ue ü, J i, Ej ej.

3) Mitlauter, 15 von jeder Sorte.

H h, K k, F f, L l, N n, M m, R r, S s, B b, P p, W w, T t, D d, G g, J j (heißen Jee jee).

Mit dem Gebrauche der großen oder Anfangs-Buchstaben lasse ich es durchgängig bey deutschen Regeln sein Bewenden haben. Weil ich aber bey der Ausarbeitung dieses Werkes den Wunsch hegte, eine Rechtschreibungs-Methode zu liefern, die für meine Leser und Leserinnen leicht zu erlernen seyn möchte: so fand ich nicht nur nöthig, von zwey und drey in Zusammensetzungen gleichlautenden Mitlautern nur Einen für die Silter Sprache beyzubehalten; sondern auch in Verdopplungen der kleinen Mitlauter etwas sparsamer zu seyn, als es die deutsche Orthographie erlaubt. Ich verdopple also nie einen Mitlauter in einsylbigen Wörtern, auch nicht am Ende eines mehrsylbigen Wortes; sondern nur in dem letztern unmittel-

lauter e in einem Worte unmittelbar auf einen andern kleinen Selbstlauter folgt, z. B. ae, ie, oe ꝛc.; so ist e immer Anfangs-Buchstabe zur folgenden Sylbe. Alle übrigen Selbstlauter, die in Einem Worte unmittelbar auf einander folgen, und also keinen Mitlauter zwischen sich haben, gehören auch zu Einer Sylbe; z. B. das gedehnte aa, ee, ii ꝛc., ai, aai, ei, oi, ooi ꝛc., au, ua, uai; in einzelnen entgegengesetzten Fällen steht (:) Trennungs-Zeichen. Wo zwey Mitlauter Eines Namens bey einander stehen, da gehört immer der erste zur vorhergehenden, und der zweyte zur folgenden Sylbe. Die Sylben bi, gi, tö nehmen selten mehrere Buchstaben zu sich. Ein Mitlauter zwischen zwey Selbstlautern gehört gemeiniglich zur folgenden Sylbe, wenn der voranstehende Selbstlauter gedehnt ist. Dieses (') Zeichen steht, wie gesagt, am Ende einer Sylbe.

Vorrede.

Gewürzt mit Rand-Glossen von meinem Schwager Christoffer.

Hier, meine geehrten Miteinwohner auf dieser Insel — fragt nun so bald nicht mehr om wat Niis — hier giebt es zum erstenmal ein gedrucktes Wesen, welches bloß für den Silter Boden paßt. [1]) Dieses Wesen mag nun gefallen oder nicht; so sagt man ja: „Hat es nö jenmol kjemmen," und muß also auch, so gut ihm der Schnabel gewachsen ist, seine Rolle mitmachen. [2]) Daß es mir weder Ehre noch Brod ins Haus bringen wird, und freylich auch von keiner Seite betrachtet als etwas großes sich zeigen kann, das habe ich längst eingesehen. [3]) Indessen ist es nach meiner Ueberzeugung doch so gerathen, dat ik mi ek fuarnem, hier zuvörderst mit einer Reihe kriechender Bücklinge aufzuwarten. [4]) Nein, ich darf sagen: Mein Gewissen beißt mich nicht! Was ich geschrieben habe, das habe ich zur Lehre und Warnung geschrie-

1) Wat wedt Dü nö fan Manning wedder en Brems fo!

2) Heedt en Snaabel, da est dag nog di Kreek's Snaabel.

3) Dit wel er wes Nuarren iinse.

4) Dejr willk di dag tö reed; weest: „Will ich hindurch, ich muß mich bükken."

Den des Eptog kum fuar:

1. Pir'rer Madtsen, en rik Buur, en en nak' Gidtshals.

2. Gon'nel, Pir'rers Wüf, en gudaardig Mensk.

3. Korneclis, jaar Seen, en Grappenmaaker.

4. Ellen, jaar Daagter, en jung Faamen üt di boowerst Sgüüw-Laad.

   (Maat wü dejr manning fan haa!!!)

5. Jäns Kuk, me sin Korrew.

6. Ejrrel Senken, en Wüf dejr sallew hungert, om höör Jungen tö Forswen'dung tö helpen.

7. Kristjan Moggels, en jung Dräng, dejr temmelk niisgirrig es.

8. En lit' Dräng, me en Pidderdei-Breew.

9. En lit' Dräng, me en Küpper-Breew.

Di 1 Eptreed.

1. Pir'rer Madtsen en Son'nel.

Son'nel nemt Kniiwer en Teekoppen fan Staal.

Pir'rer kumt uan fan Kööken, en seid: En Jól' ön Kaglaun ús en Bliken, en trii Stekken Meet emsk önwuk; dit geid jir man: Hur so wút æp? Hur so wút æp?

Son'nel. Naaneemin'nen Faar'er, omt man æp en of tö soen, dit heed ninmer min Aurslag wessen, sa heedt ek. Dú skedt man altit wat úp mi tö siihen haa, sa skedt; da es dit oltifuul, en da es dat oltifuul. Sagt. Wat haa di Wüffent dag gud, dejr jaar Maan'er ek altet Ittúús haa tört; dænen kjen dag sallew Keerd en Aurslag maaki, sa kjens, en tört ek gidúúrigan tö dit Groltin hiir.

Pir'rer. Moor'er sii man nönt öntöögen. Hed ik ek spaarsaamer Naatúúr en beedter Fuarsörrig ús dú, da hed wú al nogwedder Hingster of Kin muar hed, en nogwedder Lön' of Sud muar biseeten.

Son'nel. Hei! hei! nö matst uk me di gurt Maat; Sagt. dit es lung ek di Kuuren-Maat, sa est ek.

Pir'rer. Naan ek me di gurt Maat. Hat wejr ön des Tid ek oltifuul, dat em ark Saagsling, dejr em iinböörd, fuar höm sallew ön en Popiirti leid, da maaket em wat muar Omtaagt, jer er wedder üt dön waad; for sa üst nö ön di Wærel' ud, da kjen em ek tö gud üp dit lew Jil' hual'.

Gon'nel. Ik bring Di nönt tönönt Faar'er, dit kjenst ek sii, sa kjenst ek. Knapheid es gud en uk nöödig, jaa est sa, dit weet ik uk nog dat et es; man sa me dit Jil' tö wöölkin, dit wejr dag wat rikkelk, sa wejrt. Uüs Faar'et seeliger seid sa aaft tö üüs: „Jungen, wiis reedig en nöggen, man ek kærig, sa wiis ek," seid er; „dö me en riin Giweeten ju bäst ön di Wærel'," seid er, „man dö lewwer juu sallew tökort üs en üdder; en fuaral nem nærgen nönt, wat juu ek bi kumt," seid er, „fuar em feid dit Wærels-Gud ek me, wan em störreft, sa däd em ek," seid er. Pir'rer steld höm ön, üs dat dit Snak höm rogt tö Hart geid, en bigent di Hun'nen tö fualligin. „Di miisten, dejr sa einbaatig en kærig sen," seid er, (jaa hat kumt mi fuar, üs datket jit üt sin ein Mür' hiir) „dænen haa er, want wat waared, ek fuul fan, üdders Haat en Niit fan üdder Lidden, sa haas ek," seid er, „en fos jam al jest wat töhop skraapet," seid er, „da es er dag niin Seegen bi, sa es er ek, en da geit jam üpleest, alküs wan en Hen di Ejs ütwarpt, of alküs di Kat, dejr - - - -

Pir'rer halt böör di Hun' fuar Müd, en seid: Aa stop, stop, stop, Moor'er! stel man fan di Kat! Ik sen al fan di Uetlegging en fan dit Ejsûtwarpen sa röörd uuden, dat, kum er jit muar Sliknissen tö, da senk bang, dat alles bigent fuar mi trin'om tö laapen. Hi steit höm ön, üs dat er ön diip Taagten staant. Wat baa ik dag forkiird wessen! Hur sen ik sa uuden? En wat heed juu Faar'er en wis Man wessen! Sagt. Ik meend altet, dat höm di Starkheid ût Hals hæremt, wan er Desjaaring fan Malleenens kæm, en da heed dit di Wisheid wessen. Gurtem. Hur mun' di nii tau Skâps-Pöös es?

Son'nel. Wat wedt dejr me?

Pir'rer. Dejr wel ik al min Jil' ön dö, en da junk en Ellen fuar di Uetlaagen reed let. Wû wel en mar sât ûp Baanksjen', da est neist bi Hun', wan er wat wiis skel.

Son'nel dejr nog weet, dat alles Skemp es. Aa lukki dag! Mun' er da Mejreneeder uk niin Weedter muar ûp Wästersid es? Naan, Faar'-er, di Bikiiring es olti gurt, sa gud skeks heest ek nöör'ig tö wiisen, sa heest ek; wan din Grolkin en Kærigheid man en lit'tet of nem maat.

Pir'rer. Jaa, Moor'er, jaa sa est bäst. Ellen jû weet fuul beedter, hurt eeder di Moodi, en Dû, hurt me en rogt Siweeten öniwänd uud kjen. Sjogst Dû, wan Corneelis nö aur tö Hamborg fart, da dö at höm Jil' me, dat hi

üüs en Tenk Brün-Sokker, en en Tenk Koffi-buannen . . . .

Gon'nel. Of en Tenk Hingst-Buannen.

Pir'rer. En en Tenk Risgrat, en en Tenk Plummen,

Gon'nel. Jaa wes, al bi Tenkfollen.

Pir'rer. En en Rolli Nettelbok, en en Rolli Kaamerdok, en ha wat fan ark Slag tüs stjüürd. En wan dit da forbrükt es, da let wü muar bring.

Gon'nel. Jaa dit es niin Wun'ner.

Pir'rer. Jk höödpi, sa skel wü me dit Jil' nog Jaarlung üt kum.

Gon'nel. Aa meenst dag! Sagt. Man nö wel ik Di daalkenst üp üdder Uurden bring, sa welk.

Pir'rer. En da en üdder Jaar forkoopi wü di Kreiter, en sät dit Lön' ön Puan'.

Gon'nel. Jaa Faar'er, al wat Di man tinkt. Jü nemt en ual Sköttel ön Hun' üs dats dejr me fuurt gung wel, en seid sagt: Wan wü nö dag sa bigen wel tö lewwin, da es dit ual' Fat üüs uk ek länger mans nog, sa est ek. Let et üt Hun' faal, en seid gurtem: Uuha dag, wat kæm ik dejr tö!

Pir'rer. Sisoo! tjü! tjü! tjü! Dejr liib dit nö al webber. Dü best dag nönt muar bi-[illegible]nd.

Son'nel. Ik küdt ek help Faar'er, want uk üpsteid störrew skul', sa küdk ek!

Pir'rer. Wat ek help, wat ek help! Dejr est da wel me!

Son'nel. Ik meend, Dü wejrst nö ek länger sa, Faar'er. Jat nem biiden di Stekken æp.

Pir'rer passed töhop, en seid: En da seist nog, Dü bringst mi nönt' tönönt! Dit wejr forleeden Jaar en Pot, dejr mi trit Saagsling kostet hed, en nö wedder dit Fat, tjü! tjü! tjü! — sajen fok ön des Tid wel knap fuar en Döödken wedder.

Son'nel. Aa Faar'er, det Fat heed Di dag jaa nönt kostet, sa heedt ek. Hat es jaa jit dit ual' spletten Fat, dejr jens ön'ner en Dik fuanst.

Pir'rer. Soo, da heedt niin Nuad, want man nönt kostet heed, sa snakke alli Tönöntbringers.

Son'nel sagt. Wat fing ik höm dejr bal tö wat üdder Snak braagt!

Pir'rer. Sung, nö da üt ön'ner en Dik, en fin' jen wedder. Hi liid di Stekken üp Staal, en passed wedder tö hop tjü! tjü! tjü! en dit jit ön sa manning Stekken, dat et uk ek wedder töhop sli kjen.

Son'nel sagt. Herk et uk dag jit man bill bliiw letten, nö däd er des hiili Pir'rersdei dag

hönt üdders kliwed en kemmert aur dit Fat, sa dåd er ek.

Pir'rer. Wat pröl'test Dü nö fuar Di sal- lew, om dat ik ek sa knap hiir kjen, da biskem- pest mi jit wel tö, Dü Tönöntbringer? Wank rogt dör, da . . . .

Gon'nel. Naan, Faar'er ik kiiwi üp mi sallew, dat ik dit Fat sa klakluas faal let. Hat dåd mi sa liid, dat min hiili Leewent sjillewt, sa dådt. Di dejrrem Oomken Fredden Man ön Wästerlön' skel sa tånger wat dö kjen; mun' hit ek wedder hiil maaki küd, wan wüt höm jens hen braagt.

Pir'rer. Hee! — en lii dejr da uk Jil' üt fuar, — man Jil' üt! man Jil' üt! Hei- dirlei! Faar'er heed muar! — Mar ik wel juu muar! Mejrren est Pir'rersdei, da tånk i uk wel ark wedder en Saagsling Kuk tö haaen, alk üs forleeden Jaar? Ja i skel Kuk fo. Hi smet di Stekken fant Fat heneeder höör, en seid: Koopi dejr nö Pir'rersdei-Kuk fuar.

Gon'nel grept dejl eeder höör Biin, seid: Dit es deilk fan Di dön, sa est. en geid fuurt.

2. Pir'rer Madtsen alliining.

Munk' höör uk wat hærd aur Biin raaket, jü bigent sa tö hinkin? Hees' nö en siir Biin ...gen, en ik skul' Meister brük; da wejrk jit

slimmer beet. Di Lidden ja dò ek fuul fuar en Debbelt-Skelling, dit haa ik aur trii Jaar tò weeten fingen, — jaa wank jit tänk om di fjuur Mark fif Skelling, dejr sa weg maast, en dit man fuar en Jerrem-Breek; da kjenk sa wii uud, datt ek weet hurk hen skel. — Aa ik sen uk wat olti æplaapen. Wank mi rogt bitänk, da küdk dag jit jer slegter ùs beedter Wüf raaket hed. Hat wil' eelendig fuar mi ùtse, skulk me jen fan min Neibers bütti: Di Miisten ja haa Naaken-Ejrset Faamnen nommen, en da jit Sokkennen raaket, dejr ark Dei en paar mol dit dejr Bank-kerots Koffi-Droonk haa mut, wans wat dòòg skel, en da sens likkert nònt wert. Di ærem Maan'er kjen knap sa fuul fortiini, ùs di Wüf-fen òn Koffi forslun'si; en bùtendit sen er al Fuulen, dejr di Maan'er ònt Branwiin drinken uk nònt tò iif. Ik weet ek, hur sok Lidden tò Jen' kum.

Mar wat mun' dit bidüüded, jir laap Mejr-lung sa manning fuarbi, sommen me en Kor-rew, sommen me en Boddel en sommen me en paar Dokker òn Hun', en dit ark òn sin Sennen-deis Habiit? — Hat es dag jest Mejren Pir'-rersdei. — Mun' fillegt jen Raasdei nò ek län-ger nog es, of mun' di Lidden al Delling tò en Fuarspook laap? — Di fuarflukti Pir'rers-dei! — Hei! dejr kumt huallew Raantem al! Aa i ærem Lidden! ja i maat Mejren uk oltileet kum me juu trii Saagsling. — Dit es dag rogt en Bankkirots-Dei. Man ik skel nò beedter

Knet üp di Pung hual' ûs forleeden Jaar; da smeet ik uk trårhalwen Skelling weg fuar-Pir'-rersdei-Kuk, en da jit en Boddel Branwiin for-bütten.

3. En Dräng, kumt nan me en Seetel en blewt stel bi Pööster stuunen.

Pir'rer. Wat wedt dû?

Di Dräng. Ik her jir en Breew tô juu.

Pir'rer. En Breew tô mi! Wat es dit fuar en Breew? En Tingwal?

Di Dräng. däd höm dit Breew.

Pir'rer sät sin Brel üp Nöös, en läst:

Heute ist es Peterstag,
da man Peter binden mag.

Hi smet höm dit Seetel wedder tö, dat di Brel offalt, en seid: Wat! hokken stjüürd di me sok Narren-Kraam ombi tô laapen? Alstuns' üt me di, of ik wel di Pir'rersdei-Kuk fan en Stok dô. Haak nô min Daag!

Di Dräng geid weg.

Pir'rer. Sok Jungen! jam es uk al wis maaket, dat et Delling Pir'rersdei es; en woot ek altimaal Gispenster sen, dejr jir Mejrlung forbi laap, da es hiil Söl' dössig. Dag, wed-ders en Dei jer of en Dei leedter alles tônônt braagt fo, dit kumt uk aurjen üt. — Dejr kums

nö blid fan Wästen en fan Uasten: Laap, laap i Narren, dat i ek tö leet kum! — Wat dag en sün'diigen Welt! — Mar dejr geid Aaners Hansen uk forbi; höm haak altet fuar en wis Man höl'len! Mun' bi uk nö gek uud ön sin ual' Daagen? Dit wil'k dag knap liiwd her. — Let mi se, sa fuul kjen ik dag ek mes haa; Sennendei her wü Ejrten tö Den'nerdaurd; Monnendei — wat her wü Monnendei? — ja, Monnendei her wü Kual, en Jüster Walling. Hat es Wins'dei en blewt Wins'dei Delling. Hur mun' dit Allemnak es? — Ja dejr. Ik wel uk en üdder Jaar niin Nar wüs, en lii dejr trii Skelling üt fuar. Hi bleeded önt Allemnak. Janniwari, Febriwaari, Febriwaari, Sennendei, Monnendei, Tiirsdei, Wins'dei, Türsdei di tauentwuntigst Petri Stulf, nö, dejr haa wüt; entwedder lugt dit Allemnak, of ik haa uk en hiil Eetmeel aursløppen. Hi täld üp Fingern: Sennendei Kual, Monnendei Ejrten en Jüster Walling; Daan, Sennendei Ejrten, Monnendei Kual en Jüster Walling; dat kumt dag aurjen üt. Hi smet di Stekken fant Fat fuurt, en räpt: Moor'er! — Moor'er! Gon'nel kumt uan.

4. Pir'rer Madtsen en Gon'nel.

Gon'nel. Wat skul' ik?

Pir'rer. Wedder sen ik dössig, of weet al Söl'ring nönt?

Gon'nel. Wii Gotbiwaarten! hú da?

Pir'rer. Wat Dei est Delling?

Gon'nel. Ik meen fan Túrsdei. Hat es jaa Delling Pir'rersdei.

Pir'rer. Wat Pir'rersdei! Hur kjent Túrsdei wiis? Eet wú ek en Sennendei Ejrten tó Den'nerdaurd?

Gon'nel. Jaa! Hurom fraagest dejr eeder?

Pir'rer. Nó, eet wú ek en Monnendei Kual?

Gon'nel. Jaa dór wú sa.

Pir'rer. En Júster Walling?

Gon'nel. Wii jaa, Dú lukkest jaa jit sallew eeder, hur fuul Grat dakk ón Krog dór, sa dórst.

Pir'rer. Nó, reekeeni dit da jens eeder: Sennendei Ejrten, Monnendei Kual en Tiisdei Walling; hur es di Wins'dei da blewen?

Gon'nel. Min'nen, dit weet ik da ek. Da mut et jit man Wins'dei wiis, sa mut et. — Naan, hat es dag Túrsdei; en Monnendei kóóket ik Kual, en en Tiisdei fing wú æpwæremt Kuak, sa est.

Pir'rer. En Tiisdei æpwæremt Kual! — nå, soo! soo! soo! ik taagt ek om di æpwæremt Kual. Ja da est hoog Tid. Laap, laap

i Narren! Sörren staant al bi di Kukkest tö sjilwin me Krük en Boddel ön Hun'.

Gon'nel. Wii, wat fuar trii Blanken sen dit dag, dejr dejr fuarbi kum? jen heed en Fijool ön'ner Jerrem.

Pir'rer. Ik mei er ek länger eeder lukki! Korneelis en Ellen skel Delling ek büt Düür.

Gon'nel. Aa, Faar'er, Korneelis heed nö sa en lung Bogt ek ittüüs wessen; di jung Lidden . . .

Pir'rer. Ek en Uurd muar! Let di Tönentbringers Pir'rersdei hual'. Ik mut tö lewwin weet, dat er Mejren en en üdder Dei uk wat es, en sa skel i uk. Hi geid fuurt.

5. Gon'nel alliining.

Naan, wat Dü dag en Gniier en en wun'nerlik Mensk best, dit weet dag niini Mensken, naan dit weet er ek. Hi es sin Lädaag ek en Stün' töfreed, naan ek en Stün' töfreed; manningmol gönt er jen dit drüg Bruad ek, sa däd er ek. Ik haa sa aaft taagt, dat wan er er wat üdders me uud maat, da wejrt ek muar üs rogt, dat er jens fan hokken fuar sin Gidtsigheid rogt deeg biskopt waad, naanimin'nen wejrt ek. Uüs ærmi Korneelis! nö est Delling en Dei, dat alli jung Lidden, jaa biib Ual'len en Jungen töhop sen, en maaki jam wat Bliir'igheid me arküdder,

jer di ærem Siilidden wedder út fan skel, hi heed nò trii Wuntern út wessen, en heed hòm sa manning saalt Siien aur Haud gung letten, sa heed er, en, eeder ús er fan dit Koppenhaagen-Faaren man lit'tet kumt, da heed er uk jit nog hok Skellinger tús braagt, sa heed er; man nò kjen Pir'rert dag ek tjúú, dat hi hòm en paar Skelling dò skul', en let hòm hen tò Pir'rersdei gung alk ús údder jung Lidden, want uk om muar en muar wejr. Naan, sin Kærigheid heed niin Jen', sa heedt ek, dit es waar. Wat mun' jat en Ellen nò òn Kòòken om tò striden haa? jú dòrt hòm nog di Waarheid sii, sa dòrts; alhúwelt jaa nònt frúgted.

Di 2 Eptreed.

1. Jáns Kuk en Gon'nel.

Jáns Kuk. Da hed ik dal ju Pòòster ek fin kon lenger. Gudmáren!

Gon'nel. Un Din fúl Skæren Jáns! nò wil'k Di Mejrlung sa eeder ek hed haa.

Jáns Kuk. Hurfaar ek soo eerer, Mooter?

Gon'nel. Jaa Jáns, ik sen olti bister, dat kumst en bringst tús en Hak fol Nammer, sa denk.

Jåns Kuk. Aa, nö em ek tenk skul bur aal Lidder jit soo deilig Spaasee kun; di hed ik ek liif wil, hed ik nö ek fan juu hiird, Mooter, dit es waar. Man skel i nö dag ek wat Kuk haa Delling? Nö hàa Di nönt fan mi fingen, ik ken ek tenk di Tit.

Gon'nel. Naan Jåns, wů iit niin Kuk it ůůs Hůs.

Jåns Kuk. Dit es bag ek soo Mooter, Delling est Pirrersdei, da mei allee Lidder Kuk.

Gon'nel. Jaa Jåns wů meit uk nog, man wů haa er dit Jil' ek tö tö mesten; dejr skel sa fuul wiis wat nöör'ig es, sa skel er.

Jåns Kuk. Aa, wat i dag kjen snakkee Mooter: Di uur faar jen fan di Rikstten sen ön hiil Keidem. Uůs Pröst predikket forleeden Jaar jens, at di wår fuul beeter, at et Mennisk nönt her dår hi sin Haud op lii kun, som dat hi soo gröggellig fuul her. Hi sèlb, di Miisten dår rik wår ja bleef soo — soo — wat skal jeg di hit? , , ,

Gon'nel. Sa kœrig Jåns, meenst wel.

Jåns Kuk. Jaa Mooter, soo knœrig skel di nog wiis ön di Sölring, of, soo als di maa-ket en Mammoon fan dit Sil', en dit wår di grootst Sůnde dår et Mennisk dö kun.

Gon'nel. Jaa dit es uk waar Jåns.

Jåns Kuk. Hi bår di mol en deilig Prediken; soo túúdeelig, en soo beewiiset hi dit ût di Skrift, at di wâr soo raar tö hiiren eerer.

2. Ejrkel Senken en di Fuarrigen.

Ejrkel Senken. Gudmejrren!

Gon'nel. Mejrrzengud, Ejrkel!

Ejrkel Senken. Ja jir es Jåns al me di Kuk-Korrew, da est al nog Gudbei.

Jåns Kuk. Jaa Mooter, skel Di wat haa uk, da es di nö tö foen?

Ejrkel Senken. Naan Jåns, di Ted faal mi sa ût wan ik Kuk iit.

Jåns Kuk tö Gon'nel. Wat sii i da Mooter, Di koopee dag for jen Skelling? Pirrersdei kum ark Jaar man jen mol. Hi held di Korrew iipen. Gon'nel en Ejrkel lukke ön di Korrew.

Gon'nel. Kostet sa jen ek en Saagsling?

Jåns Kuk. Naan, en Skelling Mooter.

Gon'nel. En Skelling Jåns! — Uu, wat uud dit Kuk dag lit' fuart Jil' bi Desjaaring; da wejr en Saagslings Semmel sawaar gurter, ûs di dejrmen nö sen, sa wejrs.

Ejrkel Senken. Wii æremmugt! mi tinkt, dejr ik jest tånk kjen, da fing em sa tau fuar

en Saagsling; en nö sen ik jit sa fuul junger üs Dü.

Son'nel. Jaa dit meist wel sii, hat es rogt en Gröggelkheid wat alli Dingen jüür uud.

Jäns Kuk. Ja, soo sii di her, en soo sii di hur em kom; man ik tenk, di es dit Sil' där sen soo gudkoop blewwen.

Ejrkel Senken. Aa Jäns, nö weetk ek wat snakkest. Wan üüs Faar'er Desjaaring en Jn'nem fan Pir'rersdei kœm, en diilet üüs aagt Jungen en debbelt Skellings Anker-Stok om, da küd wü üüs dejr altimaal sat ön iit; man nö küd jen Mensk wel aagt sok Anker-Stokken œp.

Jäns Kuk. Ha, ha, ha, nö ik mut lagee it juu, Mooter! Di maake dag oltefuul Forskel.

Ejrkel Senken. Naan Jäns, dit es, worenfig, waar.

Son'nel. Jk wel jens hen en lukke wedderk ek en Skelling haa, da welk Di dag en Semmel ofnem.

Jäns Kuk. Aa, jaa Mooter, Di haa ik nog tau Skelling.

Son'nel geid fuurt ön Piisel, kumt daalkenst wedder, däd höm en Skelling, en nemt en Semmel.

Jäns Kuk. Dank, liiben Mooter! Tö Ejrkel. Skel i uk ek haa nö for en Skelling?

Ejrkel Senken. Naan Jåns, ik haa niin Jil' bi mi.

Jåns Kuk. Ja, da mei di juu wel gung!

Son'nel. Ukša Jåns, da kum bal' wat wedder.

3. Ejrkel Senken en Son'nel.

Son'nel. Set Di dag wat om, Ejrkel.

Ejrkel Senken. Naan ik haa nönt Tid tö šetten. — Ik kum me ša en biškammelk Wærew, Son'nel. Dû kjenšt mi wel ek en Daal'er Jil' litn fuar hok Daagen?

Son'nel. Naan Ejrkel, ik haa ek en Skelling muar ûš di dejr Jåns nö fing, dit kjenk me di Waarheid šii, ša kjenk, en ik weet uk nog, dat ûûš Pir'rer nönt tö mešten heed; ûdders kûšt et rogt ša hol' fo, ša kûšt.

Ejrkel Senken. Ik haa ša en Dön me ûûš Jerk, dat hat eš rogt ek faalig: Hi heed al aur aag Daar kemmert, dat hi Pir'reršdei ek me kum kjen alkûš ûdder jung Drånger, om dat hi ša lit'tet Skellinger heed; en hi eš šallew ša ûnnuaššel, dat hi dört nemmen om wat tö Luan fraagi, want uk šin Leewent košti škul'.

Son'nel. Jaa, dit eš uk nog ša.

Ejrkel Senken. En nö maat ik et dag ek om höm timmi, alhûwel wå ark Daal'er likkert

sa suurt nöödig haa, dat er di hiili Pir'rersdei aur ön set Skul'; da seid ik: „ik wil' jir jens tin en lukke, wedderk ek en lit'tet fo küd." Meenst ek, dat mi dag ek me wat help kjenst, want uk da man en huallew Daal'er wejr?

Son'nel. Naan Ejrkel, wan ik küd, da dör ik dit jaa rogt sa hol', sa dörk; man ik weet nog, dat üüs Faar'er ek en Bet tö mesten heed.

Ejrkel Senken. Wü haa en tau trii paar Koophöösen ön'ner Hun'; sa bal' üs dænen man klaar wejr, wilk se, datk di wedder bitaalet fing.

Son'nel. Jaa dit es uk nog sa. Man Ejrkel ik haa nö dag ek en Skelling, dit es rogt di Waarheid; en ik weet uk nog, dat üüs Pir'rer nönt tö mesten heed.

Ejrkel Senken. Ja dat juu Pir'rer nönt tö mesten heed, dit küdk jaa saagt nog ges'si. Di ual' Bun'ni Jerk Kæren Doben seid altit: „En Gidtshals en uk en Swin kæm jest tö Gaagen wans duad wejr." En da mei i uk da wat hen hööpt.

Son'nel. Jaa Ejrkel, arkjen heed jaa sin Feelers, sa heed er. Man ödders kjent ön des jüür Tid uk jaa nöödig dö, dat er wat spaaret uud.

Ejrkel Senken. Ja ik bliiw stuunen.

Son'nel. Wedt ek länger teew?

Ejrkel Senken. Naan, da meit juu wel gung!

Gon'nel. Uksa Ejrkel! da kum bal' wat wedder.

Ejrkel Senken. Dank, kum i uk bal' hokken wat.

4. Gon'nel alliining.

Sa lapt jü nö ombi, hokken weet, ön hur manning Steider dats al wessen heed om Jil' tö fraagin tö Pir'rersdel, en ja haa knap Kluader aur Liw tö tiien en knap Bruad ön Müd tö steeken, en Got weet, hur fuul Skil' dats al haa. Uüs Pir'rer es ek me mi töfreed; man hed er sa en Wüf raaket, (uu ik mei er ek om tänk!) hed er höm da sallew ek ommenhals braagt, da hed er höör dag wes dit Leewent nommen, sa hed er.

Di 3 Eptreed.

1. Gon'nel en Ellen.

Ellen bit Uankummen gämelt tö laggin, en seid: Aa Moodter, gung dag gau jens fuurt; dejr staant Faar'er deilk tö drjl ön Keller.

Gon'nel. Hüda?

Ellen. Jest snoow er alles ombi, en da wil' er di Bödter-Pot wedder weeg, en da brok dit Toomke ön tau, dat di Pot fäl ön hönnert Stekken, en nö liid di Bödter aur hiil Keller.

Gon'nel. Ja sok heed er fan sin Sidtsig-heid. Jü geid fuurt.

2. Ellen alliining.

Dit dåd mi roogt sa gud, dat et hôm sa wat mes lekket. Ik wejr hôm lunginog ôn, om wat Pir'rersdei-Jil' tô Korneelis; man hi waad sa bister, dat hi hed mi nei sleien. Sa ring est uk dag wel ek muar ôn hiil Keidem, en wank sii: aur hiil Sôl', da lôôk ek, dat em knap jens bût Dûûr mut ûp Pir'rersdel, en ek jens en Saag-sling Kuk feid. Naan, sa en Faar'er heed er dag nemmen muar. Hat forfrôt mi man om ûûs Korneelis; ik sent al nog jer sa bi-uun; en al tânkt Faar'er mi Delling nônt Pir'rersdei-Kuk tô, da fo ik dag nog Mejrren-In' wat. Ik haa al tau Drânger, dejr mi wat meier gung ûs rogt tô, en dit en paar Stjûûrlidden, jat skel mi nog bi-wesse; en wilk di gurt Nes Jappen man jens dô let, sa ûs hi en In'nem bi Dûûr lewst wel, da fink dit miist jit fan hôm. Jaa gud Faar'er! om juu Gaawen sen ik ek muar forleegen; al sen ik jit man ôn min agteinst Jaar, da weet ik dag al nog, hû ik mi skekki skel.

3. Korneelis en Ellen.

Korneelis. Snakkest Dû wat fuar di sallew Ellen; ik taagt, dat er hokken me Di wejr.

Ellen. Din Nakker! Dû heest mi dag wel ek ûtharket?

Korneelis. Naan, ik fæm man jest bi Pöösteer emsk di gurt Nes Jappen; man ik küdt ek rugt hiir, wat et wejr, dejr hi bi Dúúr lewst wil'. Nu weeski mi dit jens: da kjen ik et höm slugt al Delling seid fo, dat Dú nö ek muar sa twärt wiis wedt.

Ellen grept höm önt Hiir. en seid: Dú skedt nö jest tö föölen fo, hur twárt ik jit blewwen sen.

Korneelis. Æu, æu! naan ik wel nönt sil, æu, æu! let luas, ik jerd nönt!

Ellen. Wedt da muar sok Snak haa?

Korneelis. Naan, naan! ik wel ek jü let luas Di Don'ner! Dú tuusest uk, ús dat er Jil' fuar haa skudt.

Ellen. Ja, Dú must et fööl kjen, údders fraagest er nönt om.

Korneelis. Lukki, lukki! Dejr geid Joohannis Miggels al me sin Töölken naa Pir'ersdei tö.

Ellen. Hur? Jeeminee! wat hinged jü net ön höm fast.

Korneelis. Ja dit let frii wat weensalliger, ús me din önt Hiir hingin.

Ellen. En Bridman, en en Brödder, min Seenken, dit es uk friiwat fuarskel! Man min gud Töölken, ik wil' nö ek hol' bútti me Di om di Bidejl-Kürrew.

Korneelis. Uu, Din Tumpert! En Brid-Ejrs ud dag wes wat muar reekent, ûs en Ued-dermans.

Ellen. Aa, sniksnak! Ik maak ek me hôôr bütti, om dats ôn des Kol' sa lik'tet ôn heed. Di Lunken mei hôôr ûtfrûûs. Ik weet wes, dats ek muar ûs jen Pei iinôn'ner hôôr Patisten Skort aur Leewent heed.

Korneelis. Aa, wat weest Dû dejr fan! Jû mei wel hôôr Groot-Faar'ers ual' Siisten-Bogs iinôn'ner haa.

Ellen. Ja dit heb niin Lik! En Siisten-Bogs iinôn'ner en Patisten-Skort! ha, ha, ha! dit wil' raar tôhop passi, en dit fuar en Brid, dejr me di Bridman ûp Sid geid!

Korneelis. Ja wat wejr dejr da gurts me forsen? Da kûds hôôr Lunken u. s. w. dag wærem hual'. Dit Bûdterst kjen em man se, en wat em ek se kjen, dit uud miistid naa Ges'-sing en Umstenden biordelt. Ik haat dag jens sen, dat en seeker stjûl'lig Brid en riin Bos-sjun'ti fan Muuselliin henaur en fûl Hopsakken Sjûrt ôn toog.

Ellen. Dit kjen filegt wiis. Man Kornee-lis, al kjen em dit Bûdterst man se, da es Din Ges'sing dat Tôôlken Delling wel en ual' Sil-sten-Bogs iinôn'ner haa kûd, dag en dum Ges'-sing.

Korneelis. Jaa Ellen, ik liiw, Dû heest rogt: om wan Joohannis dit Aurnagt jens bi en

Sifal tö weeten fing, dat dejr en Siisten-Bogs wejr, — bi maat da ual' of nii wiis, — da wil' höm dit man lit'tet önstuun; dit wel Töölsken uk nog weet.

Ellen. Soo Korneelis, nö ek muar fan di Slag.

Korneelis. Ja da let unk nö jens wat ejrbaar snakki. Ik wil', datk Delling störrew maat, en Mejrren wedder œp stuun.

Ellen. Naan dit es olti ejrbaar. Hur kum Di nö sok Taagten aur? Skammi Di dag wat! Wan jest stuarrewst, da aurjetst et nog om wedder œp tö stuunen.

Korneelis. Ja da wejrk uk ek muar. Delling laaps, alhokken jer knap krep baa küd; en ik mut erán set! Dit es ek eeder min Köök-Bok.

Ellen. Dü kjénst jaa me laap.

Korneelis. Aa Dü snakkest. — me laap, wan em niin Jil' heed. Dit wejr Jüstrin' uk min Haud-Wark.

Ellen. Ja hur skedt et maaki, om wat Jil' tö foen? Ik wil' Di nog törogt help, wank üp jen of en üdder Wiis kans' saag: ik haa Faar'er al fuar Di öŋ wessen; man dejr es nog wedder me Gudden of me Ærgen wat fan höm tö bikummen. Skedt wat haa, da mut wat se, dat wat höm üp jen of üdder Wiis wat biskæret fo.

Korneelis. Ja likfuul, sa eŋ Gniier üs hi es, da wejr dit uk wes niin Seŋ'. — Mar

hokken kumt dejr? Dit es forwaar Kristjan Moggels. Nö kumt hi wes al ceder mi tö sjukken.

Ellen. Uu, Erem=Man! hi lammed al fan Daan'sin.

Korncelis. Ik skammi mi, jit ön min daagliks Kluader mi tö se letten; Dú kjenst sii, ik wejr al út. Hi geid fuurt ön Piisel.

Ellen feid faat üp en Prekkelhöös, en seid: Ik kjen sawaar uk ek stuun en dö nönt.

Di 4 Eptreed.

1. Kristjan Moggels en Ellen.

Kristjan Moggels. Guddin' Ellen!

Ellen. Mejrrengud Kristjan! Est al Jn' bi Di, da must Dú wes Aurnagt ek it Böd wessen haa. Wiis sa gud, en set wat om!

K. Moggels. Dit es uk man hiil lit'tet, dejrk er wessen haa: Júströn' höl' wú en Jinspringer=Daans', dejr hen waaret tö di Klok Jen; en da stönk Klok fik wedder œp en lukket, wedder Niils Dikgraaw ek en Korrew fingen hed.

Ellen. Uu! en dit hiil Keidem langs! Wat best Dú dag niisgirrig!

K. Moggels. Ja Ellen, dejr wat weet wel, di muk er úp út snúúw.

Ellen. Da haa i Júströn' jit wel nog wat Plas'siir hed?

K. Moggels. Dit biloow ik Di, dat wü Plas'siir hed! wü daan'set, dat fuulen fan di Faamnen hed nei ön Stak fälen.

Ellen. Dag wel fuar Sliipigheid?

K. Moggels. Fuar Sliipigheid, seist Dü! Naan, woraftig fuar Trätheid! Hest Dü er wessen, wü wil' Di uk nog klaar maaket fingen her.

Ellen. Da her ik fan juu of löppen.

K. Moggels. Uu jaa! wü her di nog tö bliiwen fingen; dejr wust wü Reed fuar.

Ellen. Dag nimmer haa i juu Daans' önt Gifangen-Hüs hed?

K. Moggels. Baust! Me Di est dag ek gud ön töbin'nen. Mar hur es Korneelis Delling; es er kraank, of es er ünsigtbaar uuden? Hi drügged höm di Swät of.

Ellen. Naan, hi es dag jit nogwedder.

K. Moggels. Jen fan Biiden mut er wiis! Jüstrin' löp er fan üüs of; dejr wust nemmen hur er stoow of floog, en nö es er Delling uk nœrgen tö fin'nen.

Ellen. Jüstrin' kœm er tüs en klaaget, hi her Haudwark, en da ging er metjens tö Bäd.

K. Moggels. Haudwark! — ik hed nei en ödder Wark seid. Kjen em uk Haudwark üp Pir'rersdei haa?

Ellen. Hat es dag, worentig, waar.

K. Moggels. Ik biduuri höm me sin Haudwark. Liid er da jit üp Bâd?

Ellen. Naan, hi es nô al üt. Sin Haudwark staant dag ek sa lung üp.

K. Moggels. Dit es da en wun'nerlik Uet, dejr hi heed: hi es nogwedder it Sörrens, of it Labreekens, of it Hans Sgruaders.

Ellen. Heest Dû dejr al allerweegen wessen?

K. Moggels. Wessen, — ik haa al en paar Skeft daan'set ön ark Steid. Hi drügged höm wedder di Swät of.

Ellen. Da est uk niin Wun'ner, dat sa swâst.

K. Moggels. Em mei muar üs swât, sa fol Lidden üst er allerweegen es.

Ellen wel höm en Piip dö, en seid: Wiis sa gud en rooki jens.

K. Moggels. Naan, dank, ik mut wedder naa di Fijool tô.

Ellen. Aa, rooki man jest jens; dejr sen saagt hokken, dejr salung fuar Di wat me daan'si: dag hat es Di uk wel ek alliining omt Daan'sin, dejr es al nog en seeker Inken uk kjemmen; mi togt, ik saag fuar en lit'tet jen sa en Blanken hur gungen, dejr hôôr wat likket.

K. Moggels. Nô, bigenst nô al tô tiwnin? Wan di Faamnen üp di Wiis kum, da est bâst en gæbi man, — — —

Paar ging dejr forbi?

Ellen. Hur? hur?

K. Moggels. Da kenst et nö et länger om se.

Ellen. Dat skelt dag weet. Hi lapt üt.

Korneelis lukked uan fan Piisel, en seid: Ging er Ni?

Ellen. Jaa, man hi kumt üpsteid wedder.

Di ... dreew höm man üt tö lukkin, ... Paar, dejr forbi ging.

Korneelis. Ik wel min lit' Sakpoffer me ... leed, en di, wan er en lit'tet wedder ... heed, üt it uasster Slag-Winning ... lapt er uk jens fuar min Plas'siir.

K. Moggels kumt wedder iin, en seid: ... dit wejr en net Paar; Hans Muun-Stapper ... sin ual' Eefaa. Man wat fuar en seeker Inken wejrt, dejr Dü meenst; dit skulk dag jit nog weet? —

Ellen. Ja reed nö jens.

K. Moggels. Inken Pauels jü wejr it Fabreetens: üdders weet ik ek, dat ik jit Delling Inkennen sen haa.

Ellen. Naan, om unk en Inken Pauels uud wel ek sa hiil manning Taagten maaket, dat om unk wel hokken hur wat lit'tet Tid haa kjen.

Man dejr heed jit nog jen ùdder wessen, wan di rogt bidærigst.

K. Moggels. Jen ùdder — jen ùdder — jaa Dú heest rogt: Inken Fredden wejr it Sòrrens.

Ellen. Inken Fredden! — Aa best wis! jù beed jaa di hiili Wunter kraank leid, en heed ek but Dúúr kùd.

K. Moggels. Wun'nert Di dit sa? Wan em uk en hiil Jaar kraank wejr, da maast em ùp Pir'rersdei dag sùn' wiis. Wat seist da om Gon'nel Senken: jù wejr er al me hòòr Stok òn Hun' en Krek òn'ner Jerrem?

Ellen. Aa, nò uut dag en Gruul! dit seist uk dag wel man sa?

K. Moggels. Naan, woraftig! liiw mi nò. Jù wejr it Sòrrens òn hòòr hiili Mon'sdùùring.

Ellen. Mun' dit Mensk da ek rogt wis es? Wat wel sa jen dag tò Pir'rersdei dò?

K. Moggels. Om tò daan'sin! Wat ùdders?

Ellen. Aa, skammi Di dag! Sà en latfærdig Mensk, dejr knap lining stuun kjen, skul' wel tànk om tò daan'sin.

K. Moggels. Ja, da weet ik et ek. Mar Dù maast di jer skammi; geist jir ùp Pir'rersdei en dreist me di Sladder-Hòòs. Kum, smit weg, en gung me!

Ellen. Ja nog! Man da must dag salung teew, ûs dakk ôn wat ûdder Kluader kjemmen sen.

K. Moggels. Ja man gau da; Hi nemt höör di Prekkelhöös ût Hun'. ik wel Di tôrogt help.

Ellen. Naan Dû kjenst nog jest hoklopper rooki; min Lennen-Tjûg skel jit amdammet wiis.

K. Moggels. Wat Amdammin; da kûd ik jir set tô Aurmejrren! Tii man ôn! Dû best likkert mans nog.

Ellen. Uu, wat Skemp! — Da wil' er en Snak aur Sôl' kum, wan wat emsk tô Pir'rersdei kæm, en ik ging da sa deilk ofkånd fan ûdder Faamnen.

K. Moggels. Jaa, wan em jen altit ôn ûdder Liddens Snak kiir wil', da saagt binæud ût. En wat wil' er wel seid uud? Wan di Lidden uk meend, dat Dû min Brid wejrst; dit miist dejr da dag hokken sii kûd, wejr: „Jû mut et hôm wes ek jer lôôwet haa, jer Delling of Jûnagt jens; om dats höör Tjûg nônt amdammet fingen heed."

Ellen. En mi tinkt, sok süen kûd al nog sa kum.

K. Moggels wel gung; dâd höör di Hun', en seid: Man weest ek, hur Korneelis es?

Ellen. Aa, ik meit Di bal' ek sii: Hi es of Tårp me en Wærew, dejr jûst niinen fan di Deilksten es.

K. Moggels sät höm wedder dejl. Dù tànkst dag ek, dat ik nònt swùggi kjen? Nò gunk ek fan Steid of, jert mi seid heest. Oen det Oogenblek brent Korneelis sin Skot di Piisel-Winning üt. Wat es dit? Dejr uud jaa stòòten. Staant æp, en lapt wedder üt.

Ellen räpt höm eeder: Kristjan, Dù best niin Man fan Din Uurden.

Korneelis kumt uan, en seid: Sjogst Dù! — di Reed wejr uk proobaatum. — Man Ellen, mi tinkt, ik haa al en gud Reed bitaagt om Faar'er wat Jil' fan tò foen.

Ellen. Nò hur da?

Korneelis. Man wat mut er me unk Tauen om wiis.

Ellen. Aa wan ik er man sa fuul fan fo, ùs tò en Sòkkerdokken Skort en Bossjun'ti, da meist Dù dit Uedder nog bihual'.

Korneelis. Uu, best Dù al sa fuarrelk? Naan, ik meen, wat mut er me unk Tauen om wiis om wat tò foen; eedert wel ik er nog alliining me reed. Man Dù skedt er dag nog wat of fo. Jat hiir Kristjan wedder iin kummen. Korneelis flügt wedder naa Piisel tö.

K. Moggels. Ik saag niin Mensk. Hur mun' dit Sjitten dag fan kæm?

Korneelis. Naan, ik kœm man jest bi Pöðster emsk dt gurt Nes Jappen; man ik küdt ek rogt hiir, wat et wejr, dejr hi bi Dúúr lewst wil'. Aa weski mi dit jens: da kjen ik et höm fillegt al Delling seid fo, dat Dú nö ek muar sa twårt wiis wedt.

Ellen grept höm önt Hiir. en seid: Dú skedt nö jest tö föölen fo, hur twårt ik jit blewwen sen.

Korneelis. Œu, œu! naan ik wel nönt sii, œu, œu! let luas, ik jerd nönt!

Ellen. Wedt da muar sok Snak haa?

Korneelis. Naan, naan! ik wel ek jü let luas Di Don'ner! Dú tuusest uk, ús dat er Jil' fuar haa skudt.

Ellen. Ja, Dú must et fööl kjen, ûdders fraagest er nönt om.

Korneelis. Lukki, lukki! Dejr geid Johannis Miggels al me sin Töölken naa Pir'rersdei tö.

Ellen. Hur? Jeeminee! wat hinged jü net ön höm fast.

Korneelis. Ja dit let frii wat weensalliger, ús me din önt Hiir hingin.

Ellen. En Bridman, en en Bröðder, min Seenken, dit es uk friiwat fuarskel! Man min gud Töölken, ik wil' nö ek hol' bütti me Di om di Bidejl-Kürrew.

Korneelis. Uu, Din Tumperk! En Brid-Ejrs ud dag wes wat muar reekent, ůs en Ueddermans.

Ellen. Aa, sniksnak! Ik maak ek me hòòr bütti, om dats òn des Kol' sa lit'tet òn heed. Di Lunken mei hòòr ůtfrůůs. Ik weet wes, dats ek muar ůs jen Pei iinòn'ner hòòr Patisten Skort aur Leewent heed.

Korneelis. Aa, wat weest Dů dejr fan! Jů mei wel hòòr Groot-Faar'ers ual' Siisten-Bogs iinòn'ner haa.

Ellen. Ja dit hed niin Lik! En Siisten-Bogs iinòn'ner en Patisten-Skort! ha, ha, ha! dit wil' raar tòhop passi, en dit fuar en Brid, dejr me di Bridman ůp Sid geid!

Korneelis. Ja wat wejr dejr da gurts me forsen? Da kůds hòòr Lunken u. s. w. dag wærem hual'. Dit Büdterst kjen em man se, en wat em ek se kjen, dit uud miistid naa Ges'-sing en Umstenden biordelt. Ik haat dag jens sen, dat en seeker stjůl'lig Brid en riin Bos-sjun'ti fan Muuselliin henaur en fůl Hopsakken Sjůrt òn toog.

Ellen. Dit kjen filegt wiis. Man Korneelis, al kjen em dit Büdterst man se, da es Din Ges'sing dat Tòòlken Delling wel en ual' Siisten-Bogs iinòn'ner haa kůd, dag en dum Ges'-sing.

Korneelis. Jaa Ellen, ik liiw, Dů heest rogt: om wan Joohannis dit Aurnagt jens bi en

Sikal tö weeten fing, dat dejr en Siisten-Bogs wejr, — bi maat da ual' of nii wiis, — da wil' höm dit man lik'tet önstuun; dit wel Töölken uk nog weet.

Ellen. Soo Korneelis, nö ek muar fan di Slag.

Korneelis. Ja da let unk nö jens wat ejrbaar snakki. Ik wil', datk Delling störrew maat, en Mejrren wedder œp stuun.

Ellen. Naan dit es olti ejrbaar. Hur kum Di nö sok Taagten aur? Skammi Di dag wat! Wan jest stuarrewst, da aurjetst et nog om wedder œp tö stuunen.

Korneelis. Ja da wejrt uk ek muar. Delling laaps, alhokken jer knap krep haa küd; en ik mut erán set! Dit es ek eeder min Köök-Bok.

Ellen. Dú kjénst jaa me laap.

Korneelis. Aa Dú snakkest. — me laap, wan em niin Jil' heed. Dit wejr Jüstrin' uk min Haud-Wark.

Ellen. Ja hur skedt et maaki, om wat Jil' tö foen? Ik wil' Di nog törogt help, wank üp jen of en üdder Wiis kans' saag: ik haa Faar'er al fuar Di ön wessen; man dejr es nog wedder me Gudden of me Aergen wat fan höm tö bikummen. Skedt wat haa, da mut wat se, dat wat höm üp jen of üdder Wiis wat biskœret fo.

Korneelis. Ja likfuul, sa en Gniier üs hi es, da wejr dit uk wes niin Sen'. — Mar

hokken kumt dejr? Dit es forwaar Kristjan Moggels. Nö kumt hi wes al ceder mi tö sjukken.

Ellen. Uu, Xrem-Man! hi lammed al fan Daan'sin.

Korneelis. Ik skammi mi, jit ön min daagliks Kluader mi tö se letten; Dú kjenst sii, ik wejr al út. Hi geid fuurt ön Piisel.

Ellen feid faat üp en Prekkelhöös, en seid: Ik kjen sawaar uk ek stuun en dö nönt.

Di 4 Xptreed.

1. Kristjan Moggels en Ellen.

Kristjan Moggels. Gudbin' Ellen!

Ellen. Mejrrengud Kristjan! Est al In' bi Di, da must Dú wes Aurnagt ek it Båd wessen haa. Wiis sa gud, en set wat om!

K. Moggels. Dit es uk man hiil lit'tet, dejrk er wessen haa: Jústrin' höl' wú en Jinspringer-Daans', dejr hen waaret tö di Klok Jen; en da stönk Klok fik wedder æp en lukket, wedder Niils Dikgraaw ek en Korrew fingen hed.

Ellen. Uu! en dit hiil Keidem langs! Wat hest Dú dag niisgirrig!

K. Moggels. Ja Ellen, dejr wat weet wel, di muk er úp út snúúw.

Ellen. Da haa i Jústrin' jit wel nog wat Plas'siir hed?

K. Moggels. Dit biloow ik Di, dat wü Plas'siir hed! wü daan'set, dat fuulen fan di Faamnen hed nei ön Stak fälen.

Ellen. Dag wel fuar Sliipigheid?

K. Moggels. Fuar Sliipigheid, seist Dü! Naan, woraftig fuar Trätheid! Hest Dü er wessen, wü wil' Di uk nog klaar maaket fingen her.

Ellen. Da her ik fan juu of löppen.

K. Moggels. Uu jaa! wü her di nog tö bliiwen fingen; dejr must wü Reed fuar.

Ellen. Dag nimmer haa i juu Daans' önt Gifangen-Hüs hed?

K. Moggels. Baust! Me Di est dag ek gud ön töbin'nen. Mar hur es Korneelis Delling; es er kraank, of es er ünsigtbaar uuden? Hi drügged höm di Swät of.

Ellen. Naan, hi es dag jit nogwedder.

K. Moggels. Jen fan Biiden mut er wiis! Jüstrin' löp er fan üüs of; dejr must nemmen hur er stoow of floog, en nö es er Delling uk nærgen tö fin'nen.

Ellen. Jüstrin' kæm er tüs en klaaget, hi her Haudwark, en da ging er metjens tö Bäd.

K. Moggels. Haudwark! — ik hed nei en üdder Wark seid. Kjen em uk Haudwark üp Pir'tersdei haa?

Ellen. Hat es dag, worentig, waar.

K. Moggels. Ik biduuri höm me sin Haudwark. Liid er da jit üp Bäd?

Ellen. Naän, hi es nö al üt. Sin Haudwark staant dag ek sa lung üp.

K. Moggels. Dit es da en wun'nerlik Uet, dejr hi heed: hi es nogwedder it Sörrens, of it Labreekens, of it Hans Sgruaders.

Ellen. Heest Dü dejr al allerweegen wessen?

K. Moggels. Wessen, — ik haa al en paar Skeft daan'set ön ark Steid. Hi drügged höm wedder di Swät of.

Ellen. Da est uk niin Wun'ner, dat sa swäst.

K. Moggels. Em mei muar üs swät, sa fol Lidden üst er allerweegen es.

Ellen wel höm en Piip dö, en seid: Wiis sa gud en rooki jens.

K. Moggels. Naan, dank, ik mut wedder naa di Fijool tö.

Ellen. Aa, rooki man jest jens; dejr sen saagt hokken, dejr salung fuar Di wat me daan'si: dag hat es Di uk wel ek alliining omt Daan'sin, dejr es al nog en seeker Inken uk kjemmen; mi togt, ik saag fuar en lik'tet jen sa en Blanken jur gungen, dejr höör wat likket.

K. Moggels. Nö, bigenst nö al tö iwnin? Wan di Faamnen üp di Wiis kum, da est bäst en gæbi man, — — —

Ellen. Wat for en Paar ging dejr forbi?

K. Moggels. Hur? hur?

Ellen. Dû kjenst es nô et långer om se.

K. Moggels. Dit skelk dag weet. Hi lapt üt.

Korneelis lukked uan fan Piisel, en seid: Ging er hen?

Ellen. Jaa, man hi kumt ûpsteid wedder. Di Niisgirrigheid dreew hôm man ût tô lukkin, eeder en Paar, dejr forbi ging.

Korneelis. Ik wel min lit' Sakpoffer me fuas Krûûd leed, en di, wan er en lit'tet wedder ân wessen heed, ût it uasster Slag-Winning bat, da lapt er uk jens fuar min Plas'silr.

K. Moggels kumt wedder iin, en seid: Ja dit wejr en net Paar; Hans Muun-Stapper me sin ual' Eefaa. Man wat fuar en seeker Inken wejrt, dejr Dû meenst; dit skull dag jit nog weet? —

Ellen. Ja reed nô jens.

K. Moggels. Inken Pauels jû wejr it Labreetens: ûdders weet ik ek, dat ik jit Delling Inkennen sen haa.

Ellen. Naan, om unk en Inken Pauels uud wel ek sa hiil manning Taagten maaket, dat om unk wel hokken hur wat lit'tet Tid haa kjen.

Man dejr heed jit nog jen údder wessen, wan di rogt bidærigst.

K. Moggels. Jen údder — jen údder — jaa Dú heest rogt: Inken Fredden wejr it Sórrens.

Ellen. Inken Fredden! — Aa best wis! jú heed jaa di hiili Wunter kraank leid, en heed ek bu:t Dúúr kúd.

K. Moggels. Wun'nert Di dit sa? Wan em uk en hiil Jaar kraank wejr, da maast em úp Pir'rersdei dag sún' wiis. Wat seist da om Gon'nel Senken: jú wejr er al me hóór Stok ón Hun' en Krek ón'ner Jerrem?

Ellen. Aa, nó uut dag en Gruul! dit seist uk dag wel man sa?

K. Moggels. Naan, woraftig! liiw mi nó. Jú wejr it Sórrens ón hóór hiili Mon'-dúúring.

Ellen. Mun' dit Menst da ek rogt wis es? Wat wel sa jen dag tó Pir'rersdei dó?

K. Moggels. Om tó daan'sin! Wat údders?

Ellen. Aa, skammi Di dag! Sá en lat-færdig Menst, dejr knap iining stuun kjen, skul' wel tánk om tó daan'sin.

K. Moggels. Ja, da weet ik et ek. Mar Dú maast di jer skammi; geist jir úp Pir'rers-dei en dreist me di Sladder-Hóós. Kum, smit weg, en gung me!

Ellen. Dü meist liiw, Kristjan Moggels heed wedder än wessen; en dejr hi da nemmen ön Köön fün'nen heed, da es hi di Staal tö Liws gingen, aur sin Nar wiisen. Jü sät di Staal aurjen'.

Korneelis. Aa let en dag lii!

Ellen. Ja dit wil' net ütse, wan er hokken iin kœm. Fui fuar di Fän'en! dejr heed er en gurt Kwods fan Prüümti üp Kaglaun leid.

Korneelis nemt en ön Hun'; seid: Di es jit temmelk soppig. Teew, hi heed en wit Bogs ön, di skel er In'nung ön Daans'-Piisel üp tö setten fo.

Ellen. Naan, Korneelis, di Kortswil wejr wat olti gröggelk; di skedt bliiw let.

Korneelis. Ja da fuurt ön Esl'lig me di. Hi smet di Prüümti fuurt.

Ellen. Nö maast Hans Post uk bal' kum. Man, Korneelis, weest wat mi nö miist fortröt?

Korneelis. Naan; man let mi Di jens rogt ön Oogen lukki, da kjenk et fillegt reed. — Jaa, jaa! ik se, hat fortröt Di miist, dat Dü Di jit Aururs niin kan's sjogst om bifriid tö uuden.

Ellen. Aa, Dü kumst dag altet me wat Uenwisheid!

Korneelis. Naan, sii dit ek Ellenken, mi tinkt, Dü küst al gud nog hokkens Gaading wiis. Man iiw Di man töfreed: wat skel nog eeder des Dei biiding wat jaawer uud, wan Dü

en Siirep-Dokken Pakti feist, en ik so di Fekken fol Jil' me tö skringlin.

Ellen. Dü weest sallew ek, wat snakkest: hokken heed jer jerd fan en Siirep-Dokken Pakti; en fuar min Jaawheid haa uk man niin Omsörrig. Naan, Korneelis, hat fortröt mi, dat Moodter uk nö me dit sallew narret uud. Jü gönt unk dit Jil' nog, dit weetk wes, wan jü unk Anslag wust; man wan dit Breew nö kumt, da weet jü uk ek ödders, üs dat et fan Madts sallew es. En wat kjen höör dag uk wel nönt fan detjirrem weet let; om ik sen dag bang, dats et ek bi höör sallew höl'len feid.

Korneelis. Naan, naan, dit kjen ek öngung, en sii er höör wat fan. Hür skul' Moodter dit swügget so; jü heed jaa höör miist Fuar-Ted al forleesen! Naan, hat mut jir nö gung, üst manningmol üp Skep geid, dat di Uenskil'lig me di Skil'lig liid mut.

Ellen. Jaa dit kjen nö ek wel ödders.

Korneelis. En skult uk eedert jens üt kum, da stjüür ik höör, wan ik fan Hüs kjemmen sen, mar en trii fjuur Pün' Koffi tüs, da es dit al debbelt foriiwen. Me di Moodtern kjen em altit nog reed. Man hat maat Di jer om mi fortröt; fuar Dü meist liiw, dejr kæm en Breek ön min Brein, jer ik dit gud Breew klaar fing.

Ellen. Jaa, Din ærem Stækel! dejraur sjogst nö sallew, dat en Drängs Forstant man

lit'tet töögen en Faamennens es: ik fornoom nog-wedder tö Hööler of Breeken ön min Brein om di gud Reed æptötänken, dejr dag sa fuul muar wejr.

Korneelis. Jaa dit liiw ik nog, Ellenken, dat Dü dejr nönt tö fornoomst. Di Faamnen plei fuul Uepenraak tö snakkin; man dit wejr wes Waarheid, dat Dü dejr nönt tö fornoomst. Heed em al jens Daag wel jerd, dat en Wüf-haud uk Brein ön Haud heed!

Ellen. Din Fän'nen! Ik skel Di nog forklaagi tö Jeiken Broorken.

Korneelis. Tö Jeiken Broorken! Jaa, agter miin Kist! seid di Hamborger. Dejr uud niks üt üp dön. Dit wejr di Ual' - Stiils Epakt. Weest jit ek, datt en Blö - Eken fingen haa?

Ellen. Naan! Heeds et Di al lööwet hed, en da wedder om lööwet?

Korneelis. Let Di dit ek wun'neri! Henning Lit'pidders, dejr it üdder Deis fan en Soowen Jaarig Reis tüs kæm, en dit me en gul' Ding ön Bogs, en dit tö en Moodter, dejr Aururs en Snaar nöödig heed! fuar sa en Breeker maast Pir'rer Madtsen sin Korneelis wel bak brassi.

Ellen. Naan, nö uudt jens brokket! En dejr best Dü da nog töfreed me?

Korneelis. Skulk dit ek? Fan sok Tjüg es jaa nog tö grippen.

Ellen. Fui Di an! Dû wedt et waar uud, hûs tô grippen sen.

Korneelis. Haa! ik sen al wedder ûp ni me tau ôn di Gang; en In'nung, wan al dit Jil' ôn min Fekken dakn'set, da skel di trâd uk en Handfeesting fo. Hei! dejr sjogst jam samtlik fuarbigungen. Wat heest nô tô siien?

Ellen. Henning en Jeiken? Jaa worentig! — Mi tinkt, jû es gurter ûs hi es.

Korneelis. Jaa fan Agterspeil! Sa tô reeknin, da widt Dû seeker mônstri kûd me al Din hallewjunken Drânger.

Ellen. Aa, Dû feist et altit me di Beeft-Jen' tô dôn: niin Wun'ner, dat di Skop fingen heest!. Man sii mi nô da jens, wat dat wel al ônt Breew skrewwen heest, om dat dit Di sa fuul Haud-Breeken jaaw?

Korneelis. En 50 Daal'ers Bankseedel en uk en 10, hur fuul Mark maaked dit tôhop? Dejr heest Dû al fuar en huallew Stûn' Haud-Breeken nog ôn.

Ellen. Aa ûûs Kat uk, min gud Korneelis! Ik tânk, Dû heest er wel wat raars fan maaket fingen.

Korneelis. Ja, ja! teew man Din Tid of: wan dit Breew kumt, da kjenst et altimaal tô hiiren fo. Hat lekket ûdders gud fuar unk, dat wat sa bifallig faat fing ûp Hans Post. Wan hi unk nô man truu wiis wel, en swûgged

me unk; üdders wel di Bislük jir kan en Sörrig-Spöl fuar unk uud.

Ellen. Dit! — naan, Korneelis, dejr skel ik nog fuar sörgi; kiir Di man ek ön sok! Wat en Hans Post kjen arküdder wel muar töwel dö.

Korneelis. Ja dit muk at uk da man. Mi fogt uk, hi stön' neis en lukket sa mil' eeder Din Kraagersmok en da sa naagraas wat liiger dejl, alk üs dat er sii wil': — — — —

Ellen. Nö! man ek muar: sii wil'! ik muk Di wel jens wedder ön Hiir faati, alk üs Jirön'ner. Jü grept hen eeder höm.

Kornelis. Nu! Ellenken. Ek sa iiwrig! Ik kjen uk jaa mes haa. Man üdders küst töm dag uk saagt jens, alk üs di gurt Nes Jappen, — weest, man sa effen jens dö let!

Ellen lapt hen eeder höm, en hi springt fuurt ön Kööken.

2. Ellen alliining. Pausee.

Hat waared uk dag lung, jer Hans kumt. Di Klok es al huallew tau: en jer dit Breew wedder klaar uud, dejr dit Pir'rersdei-Jil' en Oogenblek iinön skel, dejr geid uk en Stün' me hen. Wan Korneelis nö man sin Part gud maaket heed, da skel ik dit üdder nog tö laapen fo. Ik taagt Faar'er man iinköbil'len, dat di Förriman al In'nung wedder faar skul'; man Hans Post braagt unk dit Uepenraak tö Waarheid, dejr uk da sa

fuul beedter es. Wejr Faar'er en lit'tet faatig, da wejrt ek rogt, om höm sa tö bidreien; man hi es sa gniierrig, dat hi skul' en 50 Daal'ers Bank-seedel lewwer lii let tö forröötin, üs en ærem Mensk me wat üt Nuad tö helpen. En, ærem-man! üp Ränt dört er sin Jil' uk ek sät; om da es er bang, dat er me di Tid biid Ränt en Haud-stööl kwit geid.

Nö, dejr kumt Hansken dag entlig!

Di 3 Eptreed.

1. Hans Post en Ellen.

Hans. Gud Pir'rersdei, Ellen!

Ellen. Dei Pir'rersgud, Hans! Nö skul em Di jaa knap küd her.

Hans. Hüd? Ik weet dag ek, datt fuul wugset sen, sentt neis bi Di wejr.

Ellen. Naan dit wel ek. Man Dü sjogst jaa nö rogt üt, üs en nii Speesi-Daal'er. Wan heest Di dag sa en deilk nii Rok tö leid; dejr haak Di ek jer me sen?

Hans. Naan, dit heest wes ek: di haa ik nö tö Pir'rersdei maaket fingen. Man sen juu Faar'er en Moodter en Korneelis nö al altimaal üp en Swiir, om dat di Kööw iining heest?

Ellen. Jaa wes sens: wü hual' sa fuul fan Pir'rersdei it üüs Hüs, dit weest jaa nog. Man set Di dag wat om.

Hans. Naan, Ellen, ik haa ek lung Tid. Wedt jun Faar'er da jens waarskauee, datk ofme min Breew kum?

Ellen. Jaa, ik haa uk al langd, jer kæmst. Da muk ik fuurk en sjuk höm æp. Aa, man, Dü wedt dag jaa nog salung teew, üs dat dit Breew leesen es; dat et höm sallew sii kjenst, dat di Förriman al Innung wedder fart.

Hans. Jaa, me di Biding, dat mi en Taik däst.

Ellen. Di skedt üpsteid fo. Jü taiket höm rogt deilk jens, en geid da naa Kööken.

2. Hans Post alliining.

Dit es dag en Engel fan en Faamen! Deilkheid, Kantheid, Klookheid, net Skek, Rennelkheid, Gudhartigheid, Tängerheid töt Aadder, rap üp di Tung en dag niin Skreier of Sladderpöös. Al dit Guds es bi höör! Härree mein! wan jü jens min Wüf uud maak, da kæmk ön Hemmel! Man, leider! ik mark rogt gud, dat ik sent Jühærewst frii wat üt höör Gönst fälen sen. Da kæms jens me en Breew üp Post tö bringen, dejr uk naa Madts tö skul' — ik wejr alliining ön Kööw — en me dit sallew föörd dit Uenlek en Bedder-Wüf iin; jü hed en forlammet Hun', en en lit' Jungen fan en fif sogs Jaar ual' bi höör. „Wat!" seid ik, „weet i wel, dat dit Beddrin forbööden es? Maaki man, dat i wed-

der ût kum! Of wû haa jir en Tûgt-Hûs." Ik hed di hesselk Uurder knap seid fingen, da fraaget Ellen: „Dit Breew es jaa ûp Flensborg frankkejrret, man kjen em ek ûp Tôn'ner me tô?" „Jaanog." swaaret ik. Metjens dâd jû di Bedder-Wûf tâu Skelling, en seid tô mi: „Aa, wedt da ek nog Tôn'ner sât, en Flensborg ût strik?" Dejrûp seids tô dit Lik': „Aa, Din œrem Ding! di mei di Hun'ten forkol'lige." Nemt hôôr ein Haansken, dejr splûn'ner nii wejr, of Hun'nen, en dâd hôm dœnen. Dejr ik dit saag, da greep ik ôn Fek, en lângd di stækels Wûf en 12 Skelling-Stek tô. Man wat Fortiinst hed ik dejr fan? Ellen hert ût min Fuarreedi dag al bigreppen, dat ünk Harten man lit'tet tôhop passet.

Ellen kumt wedder uan, en seid: Ik kjen Feederken di Wei nœrgen fin': ik haa ôn Skiin en ûp Bualkem en al'lerweegen wessen. Skul' er uk ôn Piisel wiis? Jü maaked Piisel-Pööster iipen, sjogt höm, en seid: Faar'er, wel i ek daalkenst jens uan kum?

Hans. Ik haat ûûs Lidden uk al wis maaket, dat er uk en Breew tô juu wejr. Hat lekket dejrôn gud; for ûûs Faar'er wejr ek ittûûs dejr di Post-Sak kœm, en da maaket ik en iipen, en ging ût me di Breewer dejr ôn Keidem wiis skul.

Ellen. Nô dit wejr en gud Stek, Hans; ôdders kûd wû uk legt forrat uuden her! Aliï-

ning om dejrfuar ůp tö passin, heed Korneelis en ůdder Papiir klaar maaket, en dit tö en forklird Steid ön Koppenhaagen addressejrret, dat et ůůs Madts ek bikum kjen.

Hans. Ja ik forstuun Di! Dit skel da strags wedder foort, önsteid fuar dit, dejr Faar'er meend.

3. Pir'rer Madtsen en di tau Fuarrigen.

Dit Jil' hed er seeker jest wedder tö Pung en ön'ner Slöt fingen, en dejr mut uk nönt fan waant haa.

Alsoo: Pidder Madtsen kam uan.

Hans. Ik haa jir en Breew tö juu.

Pir'rer. Naan Hans, ik nem Delling niin Breewer ön; ůdders kůdk Jůmejrren al jen fingen hed.

Ellen. I sen dag ek wis, Faar'er! Meen I, dat Hans ombi lapt me Bin'-Breewer?

4. Korneelis en di trii Fuarrigen.

Korneelis. Welkjemmen, Hans! Wat, bringst Dů en Breew?

Hans. Ja. Ik taagt, dat Dů al lung ůt wejrst.

Korneelis en Ellen fo biiding faat üp dit Breew, en

Ellen seid: Dit es sawaar ůůs Madts sin Hun', dit kjen ik nog se ůp di Uepskrewt.

Pir'rer nemt dit Breew, seid: Alwedder Sogs Streeken üp! Em mei gruu, wan em Di me Breewer sjogt.

Ellen. En mi tinkt Faar'er, em mei jer gruu fuar sok Snak üs I me kum! Ark Streek es dag jaa man en Skelling.

Pir'rer. Man en Skelling, man en Skelling! Gung üt ön Guard, en lukki wedder dat er uk Skellinger üp üüs Kual-Toppen wugsi.

Korneelis seid sagt: Dit heed uk niin Nuad; di Haupt-Saak es jir, dat et jit Aurön'ner deeg ön min Fek tö wugsin kumt.

Pir'rer brakt dit Breew iipen, sät sin Brel aur Noös, en mummelt önt Breew tö leesen.

Korneelis lukket me ön, en seid: Hi skrewt jaa, dat hi heed en Skep fingen.

Ellen. Wat! es üüs Madts Kaptein uuden?

Hans. Soo, heed Madts en Skep fingen?

Pir'rer. Jaa, man hi skrewt uk, dat ik höm en 60 Daal'er Jil' tö stjüür mei; man dejr uud nog nönt fan, Madts.

Korneelis. Ja, man Faar'er, wat er fuar staant, haa I wel aur hen lukket? Sa üs ik dejr üt se, da kjen dit gurt Profit fuar Juu wiis; om hi skrewt jaa, dat di ual' Bank-Seedels bal' me en gurt Forlust ön di Könning iinwegselt wiis skel.

Ellen seid sagt: Dit es dit slimst, al dit Skrummel skel nó bal' aur hüll Sól' kum, dejr dag nónt fan waar es.

Pir'rer. Jaa, jaa Korneelis, nó sek et jest rogt, dit es uk sa.

5. Son'nel en di fjuur Fuarrigen.

Ellen. Moodter, Hans heed en Breew braagt fan üüs Madts. Hi skrewt, dat hi heed en Skep fingen, hi es Koptein uuden.

Son'nel. Aa, Got si Dank! Welkjemmen Hans!

Hans. Dank, Son'nel!

Son'nel. Nó Faar'er, da kœm min Droom bal' tófolling, sa kœm er. Ik seid jaa Jümejrren tó Di, dat ik Jünngt dremd hed, dat üüs Madts ittüüs wejr, en dat hi sallew al üüs Düng üt fóórd, sa dód er.

Korneelis. Ha! ha! ha! Jaa Moodter, di Droom fál gud üt: wan hi Mjugs-Wein fóórd, da wejr hi dejr uk Koptein üp.

Pir'rer däd Korneelis dit Breew, en seid: Lees Düt jens; ik kjen som Uurder ek rogt tóhop sát fo.

Korneelis last:

Herzlichgeliebte Eltern und Geschwister!

Ihr werther Brief vom Beschluß des vorigen Jahres datirt, welchen ich vor etwa drey

Wochen schon beantwortet habe, veranlaßt mich zu hoffen, daß Sie noch jeßt im beßten Wohlseyn sich befinden. Ich lebe auch, dem Himmel sey Dank! noch ganz vergnügt: und dieß werden Sie desto leichter glauben, wenn ich Ihnen sage, daß ich jeßt für den hiesigen Kaufmann Naskau ein Brick-Schiff, als Schiffer zu führen, erhalten habe. Hoffentlich werde ich in sieben oder acht Wochen fertig seyn können, um erstlich eine Reise auf Petersburg zu machen. Sollte es nun meinem Bruder belieben, als Steuermann mit mir fahren zu wollen: so muß er sich spätestens im Anfange des Aprils hier einfinden.

Ich eile besonders mit diesem Schreiben wegen ein hier in der Stadt allgemeines Gerücht, daß die alten Banco-Billets nur noch zwey bis drey Wochen für die Valuta, worauf sie ausgestellt worden sind, gangbar bleiben, und dann mit 25 p. C. Verlust gegen Silber-Münze in der Königlichen Bank eingewechselt werden sollen.

Wenn also lieber Vater noch ein halb hundert oder 60 Rthl. von erwähnten Zetteln hätte, und selbige gern ohne darauf zu verlieren angebracht haben wollte: so bitte ich, Er wolle sie mir mit erster Post nach dem Empfange dieses Briefes zusenden.

Auch für mich könnte die Uebersendung von etwa 60 Rthl. jeßt ein kleiner Vortheil seyn.

da Sie wissen, daß ich mich von meinem vorher verdienten Gelde ziemlich entblößt habe, und ich also, imfall ich diese Summe nicht von Ihnen erhalte, um meine Bürgerschaft und mein Schifferrecht bezahlen zu können, hier genöthigt bin, so viel Geld auf Zinsen zu nehmen.

Unter herzlicher Begrüssung habe ich das Vergnügen, mit Empfindungen der zärtlichsten Liebe zeitlebens zu seyn

Ihr

Kopenhagen   getreuer Sohn u. Bruder,
d. [illegible] Febr.   Matz Petersen.

[illegible] Got si Dank! Da steht Dú jaa [illegible] Lemmerlis, da steht jaa; strewt er [illegible]

[illegible] Jaa, Moedder.
Dat [illegible] Dänsk ön'ner.

Elsen. Dänsk! — Na wat es dit da?

[illegible] leest wedder:

Jeg har [illegible] en vis Aarsag, som dog ikke er [illegible] at melde om, forandret mit Logement; derfor behager kjære Fader, at adressire [illegible] herefter til Herrn Rasmus Kallstrøm, boende i Gettters-Gaden op ad Bolden No. 48, hvor jeg nu logerer.

[illegible] Da heed er hóm uk en údder [illegible] fangen.

Korneelis. Jaa, sa skrewt er. Pir'rer feid dit Breew wedder.

Gon'nel. Aa dejr senk uk regt sa bliid tö, dat er dit man heed, sa senk; om Korneelis, Dú seist jaa, dat ön di Sliipsteid dejr er jer leid, dejr uud jaar Sliip-Wúf di Jütske-Laar námd; en dit es jaa úp Söl'ring — me Forlof tö siien — di Jüt höör Uedder-Jen', sa est jaa: dejr kúd en Kærming gröggelk ön'ner Uurd aut kum, sa kúd er.

Korneelis. Jaa Moodter ik kán höör nog; hat es en tjuk ön'nersát Inki-Wúf, dejr hol' biskúúren wat blejrri mei.

Pir'rer. Jaa wan dit sa es, úus hi skrewt om di Bankseedels, da mut ik lukki, wedder ik sa manning haa.

Gon'nel jeft höör önt Skrualin, en seid: Ik weet dag wes, dat úús Madts ek sa es; fuar dejr er en Jungen wejr, da maat er nimmer mung di lit' Faamnen wiis om tö spöllin, sa maat er ek.

Pir'rer. En da mut ik höm dænen man aurstjúúr, wat jer wat lewwer. Hi maat ek údders ön Haud fo, eedert sin Jil' fuar höm sallew tö bihual'len.

Hans. Di Förriman fart al In'nung wedder.

Pir'rer. Fart di Förriman al In'nung wedder, da wejrt úp Tid.

Pir'rer. Naan Moor'er heed er ek. Hurom skul' di Wærel' uk ek allíksawel ónt Breew-Skriwen forkiird uud, ús ón alli údder Dingen! Dejr es nó naágiiraad nogwedder Gloow of Religioon muar tó. Jk haa gaar biid fan úús Próst en Kóster jaar Breewer sen, dejr di Fuarreedi ek jens ón wejr. En da skel em sok Libben jit aawerri, en huallew ús Helliggen tó hual'!

Son'nel. Naan da uud di Wærel' dag olti wun'nerk sa uud er! Jk haa sa manning mol ek tófreed wessen, wan wú en Breew fingen haa, dat Dú di Fuarreedi ek me lost, sa haak ek; en haa meend, dat Dú altet neist ón'ner bigenst, Faar'er.

Korneelis. Skelk da Fuarreedi skriiw?

Pir'rer. Jaa wes skedt Fuarreedi skriiw. Bigen man; Keitum den — Wat skriiw wú Delling?

Korneelis. Di tau en twuntigst Febbriwaari.

Pir'rer. Nó. Keitum den tau en twuntigst Febbriwaari, Herzvielgeliebte Sohn.
Al di nii Wetten sen Strunt!
Nó heest dit?

Korneelis. Jaa. „Keitum den zwey und zwanzigsten Februar, Herzlichgeliebter Sohn" haak. Sagt: Of skul' dit údder uk me?

Pir'rer. Wenn diese meine wenige Zeilen dich bey gute Gesundheit antreffen möchte, das solte mich von Herzen lieb seyn.

Wan ik al Söl'ring Narren uud, en smit di Lüdters Gloow weg, da dö ik et dag ek.
Nö heest dit?

Korneelis. Jaa.

Pir'rer. Was uns allen zu Hause anbelanget, so haben wir der liebe Gott zu danken für guter Gesundheit; der liebe Gott lasse es lange auf beyder Seiten kontonubieren. Amen!
Sok Skriiwen heed Riimelkheid!
Nö es di Fuarreedi üt.

Korneelis seid sagt, wilt er skreft: Jaa wes heedt dit! Sa en Fuarreedi küd gaar Riimelkheid haa, tö en Ben'sel üp en Tal'li-Blok tö säten; dejr skel uk jest Oen'ner-Slaagen tö, en da boowen üp wedder; dit Kontonubieren maaket altiining en paar gud Krüssing-Slaggen, en me Amen waadt da bisät.
Gurtem: Wat nö muar?

Pir'rer. Was ferner mein Schreiben anbelanget, so lasse ich Dir wissen, daß wir dein lieber Brief vom 14ten huijus erhalten haben.

Gon'nel. Dejr kum sok tau Blanken; jat kum jir, sa dös.

Pir'rer. Al wedder Främel'len? Dat em dag nærgen ek en Oogenblek Tid tö fo kjen!
Da mut wat fuurt ön Piisel, Korneelis.

Korneelis pakket sin Skriiwkraam, en jat gung fuurt.

Pir'rer räpt wedder uan: Ik sill Di, dat nönt æpskaffest.

Gon'nel. Naan, Faar'er, baa dejr man niin Sörrig fuar. Hur skulk wel æpfanskeffi; wü haa jaa nönt ön Hüs, dejr wü hokken fuar Skan' töbed kjen, sa haa wü ek?

Di 4 Eptreed.

1. Gon'nel en Ellen en Inken Lassen en Märret Andreesen.

Gon'nel dejr jam ön Taal jerd. Gothimaarien! mun' Hans Post nö uk jit bi Düür wejr; mi tinkt, ja haa dejr sa en Lagter hur aur, sa haas.

Inken bir Fæster iipen maskin, lagged, en seid: Naan Ellen, sii man ek muar öntöögen; wat saagt nog, hur delk dat di Sommen jaar jen Dun' sa wat fan jam leid her. Uutwaar, dat Gon'nel ön Ööw es, en jat en Märret sii hidieg: Gudbei!

Gon'nel. Deigud! Kum af wat neier.

Inken. Naan Dank! wat haa ek rogt fuul Eileraenheid om neier tö kummen. Wat skul' man om en lukki, hurt om Ellen wejr, om dat [illegible] mærgen it Pir'rersdei fuar Sjüün let; en [illegible] wat jam en Hans Post nog en lit'tet ün-

forwaands ûp Hid; jat hert wes fuar om som Saaken, dejr arkjen salik jit ek ûp ges'si tôrt.

Ellen. Jaa dit heed niin Lik! Naan min gud Inken, sok Saaken, ûs wat en Hans Post om plei tô snakkin, dit met hôm nog fuar arkjen hiir let. Hi kumt ek legt tô ûûs Hûs, ûdders dat er en Wærew heed.

Inken. Jaa Ellen, dit es uk nog ûp tô tid-diggin: jen dejr da sa alli Daagen sin ein Slags Wærwer hur heed, di feid hôm dænen uk da alli Daagen sa en lit'tet tô Steid tô kreemrin.

Ellen. Wat est dag gaadelk fuar Di Inken, dat Dû sa en Bigrip heest.

Gon'nel. Hans Post braagt ûûs en Breew fan ûûs Madts: ûdders kumt hi ek aaft, sa dåd er ek. Uûs Madts skreew, dat hi hed en Skep fingen.

Mårret. Jeeminee! heed Madts en Skep fingen.

Inken. Ja luk sa! heed Madts en Skep fingen, da wejr dit en gud Pir'rersdei-Breew.

Gon'nel. Jaa dit wejrt uk, Got si Dank! En hi skreew uk, dat Korneelis skul' aur tô hôm kum, om sin Stjûûrman tô wiisen, sa dôd er. En hûdelling wejrt jit nog muar om di Bank-Seedels dejr er skreew, Ellen?

Ellen. Aa dit fing ik ek taagt, Moodter.

Mårret. Da lekket dit jaa gud fuar jam bii-ding.

Ellen seid sagt: Dit es dit slimst, al dit Skrummel skel nö bal' aur hül Söl' kum, dejr dag nönt fan waar es.

Pir'rer. Jaa, jaa Korneelis, nö sek et jest rogt, dit es uk sa.

5. Gon'nel en di fjuur Fuarrigen.

Ellen. Moodter, Hans heed en Breew braagt fan üüs Madts. Hi skrewt, dat hi heed en Skep fingen, hi es Koptein uuden.

Gon'nel. Aa, Got si Dank! Welkjemmen Hans!

Hans. Dank, Gon'nel!

Gon'nel. Nö Faar'er, da kæm min Droom bal' töfolling, sa kæm er. Ik seid jaa Jümejrren tö Di, dat ik Jünnagt dremd hed, dat üüs Madts ittüüs wejr, en dat hi sallew al üüs Düng üt föörd, sa död er.

Korneelis. Ha! ha! ha! Jaa Moodter, di Droom fäl gud üt: wan hi Mjugs-Wein föörd, da wejr hi dejr uk Koptein üp.

Pir'rer düd Korneelis dit Breew, en seid: Lees Düt jens; ik kjen som Uurder ek rogt töhop sät fo.

Korneelis last:

Herzlichgeliebte Eltern und Geschwister!

Ihr werther Brief vom Beschluß des vorigen Jahres datirt, welchen ich vor etwa drey

Wochen schon beantwortet habe, veranlaßt mich zu hoffen, daß Sie noch jetzt im besten Wohlseyn sich befinden. Ich lebe auch, dem Himmel sey Dank! noch ganz vergnügt: und dieß werden Sie desto leichter glauben, wenn ich Ihnen sage, daß ich jetzt für den hiesigen Kaufmann Naskau ein Brick-Schiff, als Schiffer zu führen, erhalten habe. Hoffentlich werde ich in sieben oder acht Wochen fertig seyn können, um erstlich eine Reise auf Petersburg zu machen. Sollte es nun meinem Bruder belieben, als Steuermann mit mir fahren zu wollen: so muß er sich spätestens im Anfange des Aprils hier einfinden.

Ich eile besonders mit diesem Schreiben wegen ein hier in der Stadt allgemeines Gerücht, daß die alten Banco-Billets nur noch zwey bis drey Wochen für die Valuta, worauf sie ausgestellt worden sind, gangbar bleiben, und dann mit 25 p. C. Verlust gegen Silber-Münze in der Königlichen Bank eingewechselt werden sollen.

Wenn also lieber Vater noch ein halb hundert oder 60 Rthl. von erwähnten Zetteln hätte, und selbige gern ohne darauf zu verlieren angebracht haben wollte: so bitte ich, Er wolle sie mir mit erster Post nach dem Empfange dieses Briefes zusenden.

Auch für mich könnte die Uebersendung von etwa 60 Rthl. jetzt ein kleiner Vortheil seyn.

Ellen seid sagt: Dit es dit slimst, al dit Skrummel skel nö bal' aur hüül Söl' kum, dejr dag nönt fan waar es.

Pir'rer. Jaa, jaa Korneelis, nö sek et jest rogt, dit es uk sa.

5. Gon'nel en di fjuur Fuarrigen.

Ellen. Moodter, Hans heed en Breew braagt fan üüs Madts. Hi skrewt, dat hi heed en Skep fingen, hi es Koptein uuden.

Gon'nel. Aa, Got si Dank! Welkjemmen Hans!

Hans. Dank, Gon'nel!

Gon'nel. Nö Faar'er, da kæm min Droom bal' töfolling, sa kæm er. Ik seid jaa Jümejrren tö Di, dat ik Jünngt dremd hed, dat üüs Madts ittüüs wejr, en dat hi sallew al üüs Düng üt föörd, sa död er.

Korneelis. Ha! ha! ha! Jaa Moodter, di Droom fäl gud üt: wan hi Mjugs-Wein föörd, da wejr hi dejr uk Koptein üp.

Pir'rer däd Korneelis dit Breew, en seid: Lees Düt jens; ik kjen som Uurder ek rogt töhop sät fo.

Korneelis last:

Herzlichgeliebte Eltern und Geschwister!

Ihr werther Brief vom Beschluß des vorigen Jahres datirt, welchen ich vor etwa drey

Wochen schon beantwortet habe, veranlaßt mich zu hoffen, daß Sie noch jetzt im beßten Wohlseyn sich befinden. Ich lebe auch, dem Himmel sey Dank! noch ganz vergnügt: und dieß werden Sie desto leichter glauben, wenn ich Ihnen sage, daß ich jetzt für den hiesigen Kaufmann Raskau ein Brick-Schiff, als Schiffer zu führen, erhalten habe. Hoffentlich werde ich in sieben oder acht Wochen fertig seyn können, um erstlich eine Reise auf Petersburg zu machen. Sollte es nun meinem Bruder belieben, als Steuermann mit mir fahren zu wollen: so muß er sich spätestens im Anfange des Aprils hier einfinden.

Ich eile besonders mit diesem Schreiben wegen ein hier in der Stadt allgemeines Gerücht, daß die alten Banco-Billets nur noch zwey bis drey Wochen für die Valuta, worauf sie ausgestellt worden sind, gangbar bleiben, und dann mit 25 p. C. Verlust gegen Silber-Münze in der Königlichen Bank eingewechselt werden sollen.

Wenn also lieber Vater noch ein halb hundert oder 60 Rthl. von erwähnten Zetteln hätte, und selbige gern ohne darauf zu verlieren angebracht haben wollte: so bitte ich, Er wolle sie mir mit erster Post nach dem Empfange dieses Briefes zusenden.

Auch für mich könnte die Uebersendung von etwa 60 Rthl. jetzt ein kleiner Vortheil seyn:

da Sie wissen, daß ich mich von meinem vorher verdienten Gelde ziemlich entblößt habe, und ich also, imfall ich diese Summe nicht von Ihnen erhalte, um meine Bürgerschaft und mein Schifferrecht bezahlen zu können, hier genöthigt bin, so viel Geld auf Zinsen zu nehmen.

Unter herzlicher Begrüssung habe ich das Vergnügen, mit Empfindungen der zärtlichsten Liebe zeitlebens zu seyn

Ihr

Kopenhagen d. 14ten Febr.

getreuer Sohn u. Bruder, Matz Petersen.

Son'nel. Got si Dank! Da skedt Dú jaa aur tó hóm, Korneelis, sa skedt jaa; skrewt er ek sa?

Korneelis. Jaa, Moodter.

Dejr stuun nó hok Re=en Dánsk ón'ner.

Ellen. Dánsk! — Aa wat es dit da?

Korneelis last wedder:

Jeg har for en vis Aarsag, som dog ikke er værd at melde om, forandret mit Logement; derfor behager kjære Fader, at adressire mig herefter til Herrn Rasmus Kallstrøm, booende i Gotters=Gaden op ad Volden No. 48, hvor jeg nu logerer.

Pir'rer. Da heed er hóm uk en údder Slipsteid fingen.

Korneelis. Jaa, sa skrewt er. Pir'rer feid dit Breew wedder.

Son'nel. Aa dejr senk uk rogt sa bliid tö, dat er dit man heed, sa senk; om Korneelis, Dú seist jaa, dat ön di Sliipsteid dejr er jer leid, dejr uud jaar Sliip-Wúf di Jútske-Laar námd; en dit es jaa úp Söl'ring — me Forlof tö siien — di Jút höör Uedder-Jen', sa est jaa: dejr kúd en Kærming gröggelt ön'ner Uurd aut kum, sa kúd er.

Korneelis. Jaa Moodter ik kán höör nog; hat es en tjuk ön'nersát Inki-Wúf, dejr hol' biskúúren wat blejrti mei.

Pir'rer. Jaa wan dit sa es, ús hi skrewt om di Banksedels, da mut ik lukki, wedder ik sa manning haa.

Son'nel jeft höör önt Skrualin, en seid: Ik weet dag wes, dat úús Madts ek sa es; fuar dejr er en Jungen wejr, da maat er nimmer mung di lit' Faamnen wiis om tö spöllin, sa maat er ek.

Pir'rer. En da mut ik höm dænen man aurstjúúr, wat jer wat lewwer. Hi maat et údders ön Haud fo, eedert sin Jil' fuar höm sallew tö bihual'len.

Hans. Di Förriman fart al In'nung wedder.

Pir'rer. Fart di Förriman al In'nung wedder, da wejrt úp Tid.

Ellen tö Gon'nel; Moodter, stuun dag ek en skrualli; wat skort Juu?

Gon'nel. Jaa, Ellen, ik meit ek haa: hokken weet, wat Snak dats dejt aur maaki om üüs Madts, sa en skaank Noom üs di Wüf heed!

Pir'rer. Korneelis Dü kjenst beedter skriiw üs ik, da must Dü man merjens bigen; ik skel Di nog tö sii: want mar sa eeder klaar uud kjen.

Hans. Den hallewjunken kumt di Förriman om di Post=Sak.

Korneelis. Jaa tö di Tid kjen wü soowen mol klaar uud. Hi lapt eeder Pliseel om sin Skriiwtjüg.

Ellen wel Hans en Piip dö, seid: Aa, Hans, wiis nö sa gud en rooki jens.

Hans. Naan Dank, Ellen! ik skel naa Pir'rersdei tö.

Ellen. Aa rooki man jest jens.

Hans. Naan, di Tid formeit ek, sii di Bridder jaa. Hi wel gung.

Ellen. Faar'er, Hans heed jaa jit niin Jil' fingen fuar dit Breew.

Hans. Aa dit hastet ek; ik kum saagt jens wedder.

Gon'nel. Wedt da ek länger teew, Hans?

Hans. Naan Dank! hat es nö üp Tid, datt tö di Daans'=Piisel kum. Faarwel alti=maal!

Gon'nel. Kum da bal' jens wedder! en haa jest fuul Dank! da skel Faar'ert Di nog eedert bitaali, sa skel er.

Hans geid weg, en Ellen däd höm dit Geleit.

Korneelis kumt uan fan Piisel me Skriiwtjüg.

Pir'rer staant, sent hi leest snakket heed, önt Breew tö lukkin.

Korneelis tö Pir'rer: Wel I mi nö da tö sii?

Pir'rer. Jaa skriiw man jest di Fuarreedi.

Korneelis. Ik kån niin Fuarreedi.

Gon'nel. Wii Got biwaarien, Korneelis! „Wenn diese meine wenigen Zeilen!" Dû heest jaa al sallew manning Breewer skrewwen, sa heest jaa. Lukki da eeder Madts sin Breew.

Korneelis. Dejr es niin Fuarreedi ön.

Gon'nel. Da est dag rogt ek faalig! Wat mun' höm da ön geid, dat hi dit sa auriit kûd?

Korneelis. Ik haa it ûdder Deis al sin Breewer leesen, dejr er di leest trii Jaar tûs skrewwen heed; man dejr wejr ek Jen mung me en Fuarreede ön.

Gon'nel. Wii jaa, Korneelis! wiis dag ek sa dum, sa wiis ek. Heed Madts ek alter jer di Fuarreedi skrewwen, Faar'er? Uedders est jaa niin Breew, sa est ek.

Pir'rer. Naan Moor'er heed er ek. Hurom skul' di Wærel' uk ek allikßawel ön Breew-Skriiwen forküird uud, üs ön alli üdder Dingen! Dejr es nö naagiiraad nogwedder Gloow of Religioon muar tö. Jk haa gaar biid fan üüs Pröst en Köster jaar Breewer sen, dejr di Fuarreedi ek jens ön wejr. En da skel em sok Lidden jit aawerri, en huallew üs Helliggen tö hual'!

Gon'nel. Naan da uud si Wærel' dag olti wun'nerk sa uud er! Jk haa sa manning mol ek töfreed wessen, wan wü en Breew fingen haa, dat Dü di Fuarreedi ek me lost, sa haak ek; en haa meend, dat Dü altet neist ön'ner bigenst, Faar'er.

Korneelis. Skelk da Fuarreedi skriiw?

Pir'rer. Jaa wes skedt Fuarreedi skriiw. Bigen man; Keitum den — Wat skriiw wü Delling?

Korneelis. Di tau en twuntigst Febbriwaari.

Pir'rer. Nö. Keitum den tau en twuntigst Febbriwaari, Herzvielgeliebte Sohn.
Al di nii Wetten sen Strunt!
Nö heest dit?

Korneelis. Jaa. „Keitum den zwey und zwanzigsten Februar, Herzlichgeliebter Sohn" haak. Sagt: Of skul' dit üdder uk me?

Pir'rer. Wenn diese meine wenige Zeilen dich bey gute Gesundheit antreffen möchte, das solte mich von Herzen lieb seyn.

Wan ik al Söl'ring Narren uud, en smit di Lüdters Gloow weg, da dö ik et dag ek.
Nö heest dit?

Korneelis. Jaa.

Pir'rer. Was uns allen zu Hause anbelanget, so haben wir der liebe Gott zu danken für guter Gesundheit; der liebe Gott lasse es lange auf beyder Seiten kontonubieren. Amen!
Sok Skriiwen heed Riimelkheid!
Nö es di Fuarreedi üt.

Korneelis seid sagt, wilt er skreft: Jaa wes heedt dit! Sa en Fuarreedi küd gaar Riimelkheid haa, tö en Ben'sel üp en Tal'li-Blok tö säten; dejr skel uk jest Oen'ner-Slaagen tö, en da boowen üp wedder; dit Kontonubieren maaket allining en paar gud Krüssing-Slaggen, en me Amen waadt da bisät.
Gurtem: Wat nö muar?

Pir'rer. Was ferner mein Schreiben anbelanget, so lasse ich Dir wissen, daß wir dein lieber Brief vom 14ten huijus erhalten haben.

Son'nel. Dejr kum sok tau Blanken; jat kum jir, sa dös.

Pir'rer. Al wedder Främel'len? Dat em dag nærgen ek en Oogenblek Tid tö fo kjen!
Da mut wat fuurt ön Piisel, Korneelis.

Korneelis pakket sin Skriiwkraam, en jat gung fuurt.

Pir'rer räpt wedder uan: Ik siit Di, dat nönt æpskaffest.

Gon'nel. Naan, Faar'er, haa dejr man niin Sörrig fuar. Hur skulk wel æpfanskeffi; wü haa jaa nönt ön Hüs, dejr wü hokken fuar Skan' töbed kjen, sa haa wü ek?

Di 4 Eptreed.

1. Gon'nel en Ellen en Inken Lassen en Märret Andreesen.

Gon'nel dejr jam ön Taal jerd. Gotbiwaaxien! mun' Hans Post nö uk jit bi Düür wejr; mi tinkt, ja haa dejr sa en Lagter hur aur, sa haas.

Inken bit Pööster iipen maakin, lagged, en seid: Naan Ellen, sii man ek muar öntöögen; wat saagt nog, hur deilk dat di Sommen jaar jen Hun' sa wat fan jam leid her. Uut waar, dat Gon'nel ön Kööw es, en jat en Märret sii biiding: Gubdei!

Gon'nel. Deigud! Kum at wat neier.

Inken. Naan Dank! wat haa ek rogt fuul Gileegenheid om neier tö kummen. Wat skul' man om en lukki, hurt om Ellen wejr, om dat jü höör nærgen it Pir'rersdei fuar Sjüün let; en da kæm wat jam en Hans Post nog en lit'tet ün-

forwaands ûp Hid; jat hert wes fuar om som Saaken, dejr arkjen salik jit ek ûp ges'si tört.

Ellen. Jaa dit heed niin Lik! Naan min gud Inken, sok Saaken, ûs wat en Hans Post om plei tö snakkin, dit mei höm nog fuar arkjen hiir let. Hi kumt ek legt tö ûûs Hûs, ûdders dat er en Wærew heed.

Inken. Jaa Ellen, dit es uk nog ûp tö tid-diggin: jen dejr da sa alli Daagen sin ein Slags Wærwer hur heed, di feid höm dænen uk da alli Daagen sa en lit'tet tö Steid tö kreemrin.

Ellen. Wat est dag gaadelk fuar Di Inken, dat Dû sa en Bigrip heest.

Gon'nel. Hans Post braagt ûûs en Breew fan ûûs Madts: ûdders kumt hi ek aaft, sa död er ek. Uûs Madts skreew, dat hi hed en Skep fingen.

Mårret. Jeeminee! heed Madts en Skep fingen.

Inken. Ja luk sa! heed Madts en Skep fingen, da wejr dit en gud Pir'rersdei-Breew.

Gon'nel. Jaa dit wejrt uk, Got si Dank! En hi skreew uk, dat Korneelis skul' aur tö höm kum, om sin Stjûûrman tö wiisen, sa död er. En hûdelling wejrt jit nog muar om di Bank-Seedels dejr er skreew, Ellen?

Ellen. Aa dit fing ik ek taagt, Moodter.

Mårret. Da lekket dit jaa gud fuar jam bii-ding.

Gon'nel. Jaa em mei dit Bäst forhööpi, sa mei em.

Man set at junk dag wat om.

Inken. Naan, Dank! Wat wil' Ellen hol' wat hen me haa dö dit Wälheid.

Gon'nel. Ja jü maat uk jaa rogt hol', sa maats; man wat en Ellen haa biiding alli Daagen sa fuul tö dön, dat ik kjen Ellen bal' ek en Stün' omgung, sa kjenk ek.

Ellen. Aa set dag en lik'tet om, en fortel wat Riis dat er it Pir'rersdei wejr.

Gon'nel geid fuurt ön Kööken.

Inken. Dit kjen wat nog ön Stuunen dö. Man wedt me, da tii Di jens wakker wat ön?

Ellen. Naan at jerd jaa, wat üüs Moodterken seid. Ik fo wes niin Tid, jer meskiin In'nung en lik'tet.

Inken. Ja da mut ik jest jens hosti. Jü hostet.

Märret. Aa Dü best dag rogt en Skreier! Nö weet ik al nog, wat eeder dit Hostin fölgt skel.

Inken hostet wedder, en seid: Sa dör som Faamnen it Hans Sgruaders, wan ja en lik'tet om beeft kjemmen wejr, dat jaar gud Bästen jam ödders ek sa baalkenst ön Dogensjüün fo küd.

Ellen. Aa dit wejr en Hoppen! Sen dit da al en wes Paar, di Sommen me jaar gud Bästen?

Inken. Ja wats al sen, dit weet ik ek; man wat di Sommen er ön dö kjen, da kums dag nog jer Mejrren-Eeder wat fuarrelker me arküd-der, üs fillegt jit wessen haa.

Ellen. Hokken wejr dit da?

Inken. Naan dit siik ek.

Ellen. Mod Inken, da est er mi uk ek sa fuul om tö dön.

Märret. Luk sa, Inken! nö kjenst me Swüggin tö kam.

Inken wesket Ellen wat önt Uar.

Ellen. Aa best ek wis? Dü seist jaa it üdder Deis, dat hi seet ark In' hoogst ön Hör-ren, dejr dit Gifelligheid üthinget.

Inken. Ja dit wejr jü Tid, seid Kreejst; man dit es nö fuarbi Ellen. Dejr kjen ik di en gurt Klögt fan fortel, wank jens wat muar Tid haa. Man Märret, saagst ek wat en üdder Sommen altet tö fliien hed bi jaar Kraager-Smokker, wan ja jens me nommen waad?

Märret. Naan dit haa ik ek sen.

Inken. Jaa Dü küst Din Oogen uk ek wel muar üs jen Wei hen kiird fo, ha! ha! ha! ik saag dit uk nog.

Märret. Naan arkjen kjen ek sa üs Dü; man hur laggest nö dag it?

Inken. Nærgen it Märret. Dag hat kæm mi ön hei om som Kærming, hur deilk ja knee-biinee küd.

Ellen. Wejr dit en Keidemböör, of en Uetjárping?

Inken. Jaa sa wejrt, min gud Ellen! Da fingst et jaa al tö weeten. Jü seid Ellen bi Hun', en seid: Man kum, ik skel Di dag jens weegi hurt ging.

Jat bigen tö daan'sin. Inken kneebined wel sa, en deidelt bitö.

Márret. Dit Wannin must uk ek auriit.

Inken. Dit Danglin me di Haud, meenst? Naan, dejr hed úús Maat et me di Nöös dag jit al sa drok me, ús di gud Siimoon.

Ellen. Uu! Siimon Jerken! ha! ha! ha! ha! ha! Da kæm Jap tö Dúúr, min gud Inken! Dú widt et mi ek jens sii, út wat Tárp dat er wejr; man da fink btid Tárp en Noom emsk tö weeten.

Márret. Jaa dit dörst. At fing junk Daans' jaa ek tö Jen', Inken!

Inken. Wat fing en dag bigend; en nö meist Dú en tö Jen' maaki. Man ik meend höm sawaar dag ek.

Ellen. Jaa Inken, kum Dú muar me Din som Kærming. Man wejr er ek al fuul Brid en Bridmaaner it Pir'rersdei?

Márret. Jaa dejr wejr Din Frin' en Júrken, en jaar Neggels en Keiken, en Joohannis Miggels en Töölken, en — — —

Inken. Jaa Joohannis en Töölken, sa üs mi dejr fan togt, da hed jat er uk wel niin Sen'me dön, wan jat jam deilk ittüüs blewwen hed.

Ellen. Mod, Inken, dit küst me Waarheid om di miisten sii. Man wejr er ek muarren?

Inken. Jaa wes, wejr er muarren: Dit Bun'niken Büggel-Bitnki wejr er uk me sin Hartsens-Freude.

Ellen. Aa, fui! fuar sok Oognoomin!

Märrek. Jaa hat es en Gruul me höör!

Ellen. Da heed Mariiaa wel höör ruad Siiden-Haan'sken aur Hun' hed?

Inken. Naan, üdders Dank Ellen! Jü hed sawaar niinen aur Hun', dejr ik es saag; fuar da wejrs welsa fuartö me di som Fingern, dat en üdder, œremmugt! jaa Wark ön Oogen fo skul fan al di Täntrigheid, dejr ön höör güül Ringer seet.

Märret. Inken, wan er nö hokken wejr, dejr Di sa beet hed.

Inken. Of Di, Märken! Di Waarheid mei nog seid wiis.

Ellen. Dejr kum en Paar forbi; dit es nog Malken Pauels en Kreesten.

Inken. Jaa dit es di gud Mai me höör Kreesten; jat wejr uk al Jirön'ner gudtid it Sörrens tö jaar Teeken. Aa lukki dag jens eeder höör Gang; ha! ha! ha! jü teft ombi me di

ket, alkûs wan wû Desjaaring ônt Hûn'beierrin wejr.

Mârret. Mi tinkt, jû geid allik sa net ûs unkerûdder.

Inken. Dank, Mârret! Dit skul' dag mi man meend wiis.

Mârret. Naan, Inken, mi sallew me. Ik snakki ek muar, ûs wat uk min Meening es.

Ellen. Hokken spôlled Delling it Sôrrens?

Mârret. Aaners Uuwen, en uk di nal' Jaakob Rôômer.

Inken. Jaa hat rôômert hôm uk tiddelk wat me di tan.

Mârret. Dejr wejr neis jens en ûttârping Drâng ônt Daan'sin, dejr ik ek kân.

Inken. Dejr Dû ek kânst? — Aa Dû meenst wel dœnen, dejr jaar liiger Lep ek rogt sa me dit miist omhoog hôl'len fo kûd, ûs nog Sennigheid tô hed.

Mârret. Aa, wat lukki ik eeder hurs jaar Leppen tô stel; hat wejr jen me en blô Rok ôn, en hi wejr sa bleek ôn Ansegt.

Inken. Uu, meenst hôm? Hi hed uk sa en paar deilk lit' sneedig Tôsâters me tô flôtten. Dit wejr en Weesterlôn'ning; ik tjen nô ek ûp sin Noom kum; man dit kûd em bi sin Daan'sin nog se, dat hi ek fiir fan Wâster-Dûnnem tûs jerd.

Mårret. Inken, mi tinkt, wat auriit et er om, dat wat wedder tögangs skel.

Inken. Ja, dit meist sii! Faarwel, Ellen! Man ik reed di: wan en üddermol jen fan Din Bååsten sa en lit'ket ön Taal bi Di heest, dat Din Düüren wat tö maakest.

Ellen. Ja Dü skedt Dank haa fuar Din gud Omsörrig. Man weest, wan em sa me iipen Düüren staant, en dit bi Dei tö, da skel em ek sa legt birat uud, om jen sa wat Biiderlei tö gifaal letten.

Inken. Min Stört uk, Ellen! Kum man ol'ler sa forblöömd me Din Pillen! ik hiirt nog, dat üüs Maat, dejr höm Jerjüstrin ön üüs Taal forstat hed, wilt wat en Res Jappen bi Düür stön', jir al wessen heed me sin Sifärelkheid. Hi kjen rogt Stiin of Steid lööig. Sa wil' ert jen Jirön'ner it Pir'rersdei wis maaket hed, dat juu Korneelis wejr aur tö Wrigsem me Kü tö Bol. Jü feid en skruallig Mual. Di Leinhüs! Hi kjent mi dag jit ek waar maaki, datk en Lit' haa skel.

Ellen en Merret stuun biiding en gæbi eeder muar; mar nö geid Inken weg, en jat fölgi da eeder.

Ellen kumt wedder uan.

2. Ellen allii..ing.

Inken heed dag om arkjen wat Skaanks ti sliien; en da seids uk jit: Di Waarheid mei nog seid wiis. - Di ærem Sög! wat forrat jü höör dejr sallew! Ja di Nes Jappen es en gurt Neekel! - Man ik skel nog Swin fan Trog hual'! Ik hööpi ek, dat er jir sa bal' wedder kum skel; om ik ödder Ins' maaket ik deilk di Düür fuar höm iipen, en böd höm dejrme en Biskiid, dejr höm ek sa sen'nerlik önstuun küd. — Hat wun'nert mi dag uk, dat Kristjan Moggels dit Wigtigheid Jirön'ner ek fuarbraagt fing. — Naan! Booi Joohanníssen en Wullef Jaakobs haa biiding hei it mi, en mi togt, ik wil' jam uk nog biiding emsk haa, wan sok man wiis maast; man wil's jam fuar di Tid wat olti bristig maaki, da liiwk dag nog, dats biiding di Stop fing. Ik haat jam jit nogwedder wes löömi wil', om dak min ein Reed ek weet, wedder jaar datk lewwer haa maat; man nö welk et mi fuarnem, min Jaa-Uurd ön di tö dön, dejr mi Delling of Mejrren jest fan jam bisjukt. Got geew, dats da man ek emsk kum! fuar da wejrk wedder reedluas.

Pir'rer en Kornéelis kum uan fan Piisel. Alsoo:

Di 5 Eptreed.

1. Pir'rer Madtsen en Korneelis en Ellen.

Pir'rer me dit Breew töhop leid en klaar ön Hun', seid: Fo da Lägt.

Korneelis en Ellen gung naa Kööken, en ön'nertwesken snakket P. M. bi höm sallew:

En föftig en tau tiinen, dit maaki jaa 70 Rthl., jaa döt sa. Dit sen uk al min ual' Bank-Seedels dejrk nö eeder hed. Di tau tiinen, kumt mi jit nog ön Hei, fink dit Jaar 93 tö Büt me üüs brün Hingst: ik skul' eeder unk en Bendiks Widdingers Akkort man di Jen hed haa; man aur dat hi braaw drunken wejr, da fål di übber mi uk sa bifällig me sallew Gileegenheid ön Hun'nen.

Korneelis kumt uan me Lägt, seid dit Breew en lakked dit tö.

Ellen kumt uk uan.

Pir'rer feid sin Jil'-Pung üt Fek, klaud höm bi Uar, en seid: Wat dag en Uetlaagen! Dejr skel uk nö al wedder 6 ßl Post-Jil tö.

Ellen. Jaa Faar'er, man di 6 ßl uud uk jaa tö Saagen önwänd, alfüs al dit übber nog jens uud.

Korneelis sagt: Jaa Ellen, dejr heest Dû rogt ôn; wat skelt nog gaagent of nettigt fo, watt et nâm skel. Gurtem: Want man ek dedbelt Post-Jil' kosti skel, dit Breew es tjuk, Faar'er.

Pir'rer. Aa, wat tjuk! wat tjuk! — Di Uepskrewt heest jaa sât ûs Madts skreew?

Kornelis. Jaa. „Til Kaptein Mats Petersen, at aflevere hos Herrn Rasmus Kalström, booende i Gotters-Gaden op ad Volden, No. 48, a Kiøbenhavn, Franko Hadersleben."

Pir'rer. Man, hierin 70 Rthl, skul' er uk jaa nô jit ûpstuun..

Korneelis. Ja dit es nô olti leet. Da skul' dit Breew ûnforseegelt ûp Post, dat di Post-Meister dit sallew sjogt, hur fuul Jil' dat er ôn es, en da skel er, ik meen, dat et en Skelling ûp ark Daal'er es, Post-Jil' bi.

Ellen. Ja skul' en Hinger ûp ark Daal'er haa, man niin Skelling! Sen di Lidden ek wis? — Dit waad ûp di 70 Daal'er aur 3 Daal'er Post-Jil, Faar'er!

Pir'rer. Man ek sa iiwrig Ellen! Dû tôrst ek bang wiis, dat ik sa min Jil' me Fet skop skel.

Ellen. Ik weet uk ek, hur manning sa dum wiis kjen, en dô dit, di Breewer kum jaa altit tôrogt twesk Sôl' en Koppenhaagen.

Pir'rer tö Ellen: Dejr sen 6 ßl Ellen; da must Dût man hen bring. Ik skel fuurt tö di Hingster. Hi geid fuurt.

2. ———

Ellen. Jaa, ûûs Pir'rer, dit dö I man! Nö haa wat Juu Kumpennii uk Delling ek muar nöödig. I waad bûn'nen, dat nemmen ûdders sii skel.

Korneelis. En dit, me en niimoodis Pir'rersdei-Breew. Ha! ha! ha! Nö tört Faar'er sin Brel uk Sennendei ek me tö Hööw nem; for wat fing höm nö jen ûpsdt, som wær uud af fûrste Skuffen.

Ellen. Jaa, Korneelis, di skel nog fast set, „sa skel er," seid Moodter. Man hest mi dag ek töhelp hed, da wejr er nönt fan dit Brelmaakerrii uuden. Dû hest alliining niin Biskiid wust, om sa jen klaar tö foen, dejr tö Faar'ers Nöös passi kûd.

Korneelis. Jaa Sesterken, Dû maaketst di Raam klaar, en ik fing er Glåsen ön, en da maast wat biiding bi, om en höm ûptösåten. Dit kjen nö jir ön jit, ûs di Sweedsi Pröst tö sin Köster seid: „Derfor ere vi twoo, for vi skal jelpes ot." Man dejr heest Dû nö dit ûdder Popiir.

Ellen. Ja hat kjen uk bal' Tid uud, datk er tögangs me kum. Jat bütti Breewer. Dæ-

nen kjen em jaa fan Bütken rogt ek fan arküdder kán.

Korneelis. Ja man fan Bénken da sa fuul beedter. Fan Bütken maasts arküdder lik wiis, wan Faar'er er hur sallew ofsteid me wil' hed. Wat sen biiden stempelt, Ellenken! Hokken skul' uk taagt hed, dat Dú sa gud út Haud reekeeni küst, en fingst dit Post-Jil' fan en Skelling úp ark Daal'er tó aur 3 Daal'er úp 70 maaket?

Ellen. Jaa Korneelis, Dú weest et jit lung ek altimaal wat ik al kjen; dejrom sii uk man ek muar, dat di Faamnen niin Brein ón Haud haa.

Korneeelis. Naan ik wel uk ek; wiis da man ek fortórrent lánger, en laap me Din Breew, dat ek olti leet kumst.

Ellen geid foort.

3. Korneelis alliining.

Hi klapped üpt Breew, en seid: Freuet euch, ihr Gefangenen, ihr sollt los werden. Brakt dit Breew iipen, en nemt di Bankseedels üt, seid: Jen fóftig Daal'ers en tau tiinen; jaa dit es gans' rogtig, Faar'er. Hi daan'set en paar mol trin'om aur Kööw, wiised de Bankseedels om hoog üt arklüdder, en seid da: See her, Du Aand med Horne paa Panden! Du, som skal *have lagt* Grunden til slige Forretagelser! See

her! — Mar, Dû forstaanst uk jaa wel Sôl'ring? — Lukki jir! dejr kjenst nô se, dat et rogt Bank-Seedels sen. Dû maast ûdders tänk, dat wû Delling it ûûs Hûs, om di Pir'rersdei wat anseenliker tô maakin, en Slags Komeedi æprogt héd. Dag, Dû känst ûûs Faar'er jaa! pi weet nôôdiiger Aadder biid fuar hôm sallew en fuar ûûs ûddern, ûs me Spôllin di Tid tô fordriwen. En hûr skul' em uk wel jen ûp hill Sôl' fin', dejrt forstôn om en Komeediant tô ægejrrin? Dit skel seeker, sawel ûs alli ûdder Weetensteppen, jest liird wiis mut. Ik weet jaa knap jens rogt, wat en Komeedi es; om ûûs Faar'er skrewt mi ôn ark Breew tô wank fan Hûs sen, datk jaa sok Steider nargen binei kum mut, dejrs Jil' fan jen haa wel. Man alli Faar'ern sen dag saagt ek sa diip iinaawensejrret ôn di gurt H Religi-oon, dats sa ôn jaar Breewer skriiw; dejrom sen er dag nog hokken fan min Lands-Lidden en enkelt mol ûp en Komeedi wessen. Springt en paar mol wedder trin'om aur Kööw. Hei! di dejrrem Bankseedels maaki mi jit nog Kattools; wook ek see, datk er bal' en Deel fan nettigt fo, ûs di Faamnen sii. Sa est dag: wan em nônt heed, weet em jen ek tô skekkin; en wan em fuul heed, uk ek. Dag liiw ik, dat fuul haaen mi beedter passi kûd, ûst Faar'er dâd; ik skul' dag wank sûn' bliiw maat dit Gaagen fuar en Tidlung haa, datk mi sallew gud tô Bästen dôd, en früggelk lewwet, uk skul' sommen fan min Reegsten ek salik ôn alli Dingen

Mangel tö liiden kum. Man Faar'er hi heed fan sin Rikdoom nönt üdders Eelend en Kemmer: wan er mar Jen Skelling üt dö skel, dit maaked höm al en Hart=Steek; wan er sogs Daal'er fuar di Ten Roz bitaalet feid, kemmert er jit, dat et ek soowen wiis küd; wan er en In'nem tö Bäd geid, nemt er di Kei tö sin Jil' me höm, en da liid er en dremd di Nagt aur sa fuul fan sin Jil' töhop, dat hi waaked üt Forskrekking ark om en lit'tet æp, grept eeder sin Kei, en meend dat er Tiiwer sen. Man ik hööpi, dat di Forwandlung dejrk Jtmeddei me di Eier maaket, fillegt Kraft haa kjen, om höm en lit'tet üddders omtöskaapin: for hi liiwd eeder di Ual'ler=Welt jit stark ön Hemmels Miraakler, en ön Weddergungers, Oen'nereesken, Heksen en Tröbler, Nes Pukken en al sok Faabelheid; dejrtö dreid er uk altet sin Kest=Kei bi höm, en meend, dat er bütten di, niin naatüürelk Meddel uud kjen om sin Kest tipen tö foen. „Aber!" seid di Düütsker, ik stuun jir jit me min hiili Büt ön Hun'; hur fo ik nö al tö In'nung jen fan di dejr Lappen kliin maaket? — Hurraa! Al wedder en Uetwei! Hans Post lind mi hol' sa fuul üsk Aurnagt brük kjen; om hi weet jaa, dat et mi nö man önt Kliinmaakin mangkjerred. Dejr man dit Gurts heed, di kjen saagt dit Lif's fo. Wan Ellen höör nö man ek ön'nerwei hur me jen. of en üdder önt Sladdrin jeft, en kumt da tö leet me höör Breew: Dit haa di Faamnen legt tö en Feil, wans üt me Wærwer sen. Uedders es

Ellen mi en gud Sester, jü skel uk nog höör Part of fo. Ik welt höör wenski, dat jü uk bal' jens en gud Man fo mei; dit es dag No. 1, dejr di Faamnen töhop en al eeder forlang. Haa, haa! dejr kumts al wedder. Dit wejr gauer, üs ik mi fuarsteld.

4. Korneelis en Ellen.

Ellen. Wat Fån'en!!! Best Dü jit ek fuarrelker? — Hurom geist nö ek hen? Nö kjenst dag ek långer klaagi, dat dit Jil' Di mangkejrred.

Korneelis. Ik bleew ittüüs eeder Di, en taagt, dat Dü metjens me widt.

Ellen. Eeder mi? — Naan Seenken! ik skel nog fan üdder Drånger tö Pir'rersdei braagt uud, wat Oogenblek datk er wiis wel. Dejrtö best Dü mi ek långer mans nog. Man üdders est dag min Fuarnemmen, ittüüs tö bliiwen.

Korneelis. Dit wejr mi rogt en hartelk Tidding, dat Dü di al wat Kans' fingen heest! ik wel uk da hol' fuar Di ek långer mans nog wiis. Man nö wel wat uk da jest Skeft en Diiling hual'. Hi däd höör di tau 10 Daal'ers Seedels, en seid: Ik fo jaa Brödder Lot. Best da jest sa töfreed? Eedert skedt 10 Mark tö fo.

Ellen. Jaa Leewentshol'! Dag skel min Part üp en drüg Steid kum.

Korneelis. Ja dejr kjenst Di uk dag en deeg Pakti fuar fo.

Ellen. Naan, Korneelis, dit seid ik neis man sa. Di Pakti haak al hok Weeken ön min Kest liien hed.

Korneelis. Soo! Ja hur wedt et da tö haa?

Ellen. Korneelis, likfuul, let Di dit nog wiis, dat ik sii: Ik wel er gud me dö, en dat et ön drüg Steider kum skel.

Korneelis. Ja nö da. Ik weet al fan jer, dat wat Dü ek sii wedt, dit seist Dü ek, wan em Di uk me en Wask-Holt üp Ejrs klappet. Aa kum da man fuurt me, en fo mi dit Hals-Kraam törogt sät. Ik haa man lüng Bogsen en Jekket of tö smitten, da es min Den'ner-Staat klaar; en di ærem Rok kjen uk da bal' aur hinget uud.

Ellen. Nö gung da, Din Salken! Jü sät höm di Fest üp Reg, en sa geidt naa Piisel tö.

En di Fuarhang falt.

Der dritte Anfzug.

Fan Sens Dejlgungen Klok 5
tô en In'nem — — Klok 8.

Den des Eptog kum fuar:

1. Gon'nel.
2. Korneelis.
3. Ellen.
4. Booi Joohannissen, en net jung Dräng, wejr Ellens Friier en waad hóór Brid=Man.
5. Uas Baaiken, en jen'fual'lig Wüf, en fan di Slag, dejr wat aardig lüng Stiil föórd.
6. Welhelm Sörrens, en jung Dräng, en en hiil Uethaaler — N. B. önt Flökken.
7. Elsi Lassen, Inken Lassens Moodter, jen fan di Slag, dejr wü jir üp Söl' Hel=Haaken nám.
8. Eeb Madtsen, Pir'rer sin Brödder fan Gibuurt en fan Aaber=Glauben, man üdders en weltänkend Mensk.
9. Siiwert, en Droonkster, me en Hüüf.

Di 1 Eptreed.

1. Ellen alliining.

Dit Spreek-Uurd: „So gewonnen, so geronnen!" kjen, sawaar! dag ek altet passi. Min tau Bank-Seedels waad jüst ek üp en rogt Wei wonnen; man ik hööpi, üp sa fuul rogter Wei wedder ütleid. Aa, dü Eelend!!! wat heds uk dag ön biid Steider suurt wat Help nöödig! It Ejrkel Maansens, dejr seets en droonk wat naaken Tee-Weedter, en eet drüg Ejrdappels tö. Al ön hok Daagen heds nönt üdders Ejrdappels en en lit'tet Grat ön Hüs heb. Di trii ual' Stækels! ja dö wats kjen, en ja späari wats kjen, en ja skammi jam om tö bedden. Sen dit ek fan di rogt Slags Ermen, da weetk et ek. It Freddens, dejr skels jaa sallew wat Skil' ön jaar Ermud wiis; man wat kjen dit dag help, want jest sa fiir kjemmen es. Dejr leid Feb kraank üp Bäd; en ja dört ek tö di Dokter gung, om dats jaa niin Reed tö Bitaaling heb. Jii lukked jens üt it Winninger. Aa jeeminee! dejr kumt Booi Joohannissen! Nö, da est Di, dejr, woo Got wel, min Man nog jens uud. Ik hööpt, dat wat uk gud töhop passi skel. Wel er nö man sa gud wiis, en fraagi jens wedder

ön: da skel er höm wun'nert, hur hal' ik ual'li-nog waad, om mi wegtölööwin.

2. Ellen en Booi Joohannissen.

Booi. Gubbei, of Gubbin', Ellen!

Ellen. Jaa hat es nö wel sa wat twesken biiding Booi. Küst Dü nö dag nog Tid fo, di Daans'-Piisel tö forletten?

Booi. Jaa, Ellen, jüst dejrom, aur dat Dü er ek wejrst. Man hiirjens: ik haa Di wat tö westin. Hi taaiked höör.

Ellen. Dü küst jen jaa blüg maaki me sok Westin. Slängd dejrbi höör jen Hun' om sin Reg, en strekt höm me di üdder rogt sa net om Ansegt.

Booi, dejr aur dit Strikken en Omjermin sön'ner Twiiwel en Aandung feid, dat et nö nog güng skel, en dejr uk wel wust, dat Wullef Jaakobs jit fuar en paar In'ner sin Rifaal wessen hed, forhaaled sin Taaik jit jens, en fraaged: Heest uk sent Jerjüstrin wat tö Wullef Jaakobs jerd of sen?

Ellen. Naan. Wejr hi ek ik Pir'rersdei?

Booi. Jaa, ik saag höm fuar en lit'tet tö Labreetens kummen. Man heest uk da ek jerd, dat ik Delling en Breew fing?

Ellen. Naan, Booi! Hurfan? Wat Dü nö hok klögtig Fraagen maakest! Dejr es dag wel nönt Slims pässejrred?

Booi. Naan, ek dat ik weet. Hi nemt en Gul'-Ring of sin Finger, däd Ellen di, en seid: Man ik sen bün'nen uuden, en nö maat ik Di uk höl' wat din'.

Ellen. En dit me Din raar Ring! Dank, Booi! Jü sät di aur höör Finger, en seid: Nö da, gud Ring, da wel ik di bilödwi, dü skedt ek sa bal' fan di Steid wedder of kum!

Booi. Man, min Lewst! wedt mi da ön det Oogenblek uk ek wat bilödwi?

Ellen strekt Booi üp Sjak, en seid: Min lew Booi! ik haa mi jaa din' letten. Dü wedt et uk saa düüdelk seid haa.

Booi. En Dü wedt da nö uk nog min Brid wiis?

Ellen. Jaa, Booi, Delling est Pir'ers-dei! Din Brid sen ik fan nö of ön, en üdders Nemmens!

Dat jirüp wedder en Seene fuargeid, üst ön di Bislüt fan dit Leet'i: „Beschattet von der Pappel-Weide" jit, dit sprakt fan höm sallew. Sa bal' üs di Seene töjen' es — dejr eedert aawter wedderhaalet uud, üst jir öntömarken passed — skowft E. tau Stööler üp Sid fan arküdder; en jat sät jam tö, sa üst da jaa üp sin ol'lernetst wiis mei.

Pausee.

Ellen me en skruallig Mual: Booi, min Bridman! en, fan nö of ön, omtrent min Al-

les! Haa niin Sörrig, dat ik Di ek truu wiis skel.

Booi dejr fuar Skrualin nönt üt so kjen — grept ön Fek, en däd höör en Wensk.

Ellen geid aur bi Winninger, en last ön Muun-Skiin:

Laßt uns, Theure! Hand in Hand
durch dieß Leben gehen,
Einst an unsers Grabes-Rand
lächelnd stille stehen!!!

Kumt wedder tö höm, en seid; Jaa, Booi! Dit heed üüs Lewwer-God jerd. Däd höm Hun' en Müd. Dejr skel niin üdder Hun' twesken kum.

Booi. Nö welk uk In'nung jir bi Di bliiw.

Ellen. Naan, Booi! ik gung tö Pir'rersdei me Di, woo dit lewwer wedt. Uüs Moodter skel üpsteid höör Jaa dö, en ik skel Faar'er uk nog Mejrren töfreed maaket so. Alli Menskén meit nog weet, wat ik Di nö lööwet haa. Dag Juu Moodter skel uk jeẞt fraaget wiis.

Booi. Uüs Moodter rat mi al Jühærewst hen tö Di, sa bal' üsk tüs kjemmen wejr.

Ellen. Nö, da sen wat jaa klaar. Man hurom döst mi dag jest sa en paar klögtig Fraagen, jerk dit Ring fing?

Booi. Ja, min lew Brid! nö welk et Di sii, hurom; en ik weet, Dü skedt mi danki, datk et Di ek metjens seid. Ik taagt: wan ik Di fraaget, wedder Dü sent Jerjüstrin wat tö

Wullew Jaakobs ferd of sen hest; da fing ik tö weeten, wedder Dú dit Riis al wust, wat ik rogtlik jest tö weeten fingen haa.

Ellen. Aa, wat es dit da?

Booi. Dat Wullef en wes Brid heed.

Ellen. Jir úp Söl' dag ek?

Booi. Jaa, Hanna Puan.

Ellen. Aa naan dag, Booi! Arkjen seid jaa, dat hat es wes me Hanna en Aaiers Uuwen.

Booi. Hat es woraftig sa, üs ik Di sii. Jat kœm jaa emsk tö Pir'rersdei; en ik saagt jaa, dat jü sin gurt Brest-Reedel fuar hed; en ik en hönnert muar haa jam jaa Lek wenskeт.

Ellen. Naan, nö kjent dag nærgen hen! Di Brest-Reedel buad er mi jit Jerjüstrin tö. Jü falt höm om Hals, en seid: Dejr heest jest en harfelk Dank, fuar dat mi dit tö det Oogenblek forswüggetst. Hest Dú mi dit jest seid, da maatst jaa taagt hed, dat ik et Di dejrom lödwet, aur dat ik nö wust, datk Wullef dag ek länger fo küd.

Booi. Ja ik hed uk jaa wat Uarsaak tö dit Taagten haa küd.

Ellen. Jaa Dú herst, min lew Booi! Man Dú fraagest uk jaa; wedder ik da ek jerd hed, dat Dú Delling en Breew fingen hest.

Booi. Ja, ik fing en Breew fan di Koopman üt Altnaa, dejrk leest fuar fåren haa.

Fan di Koopman?

Ellen. Jaa — Uud man ek blüg, — woo di'e Kwodterl ek ütbraagt heed, wat er skrewt da mi, da weet ert jit nemmen. Ik uadk niisgirrig!

Booi. Hi skrewt, dat hi heed, üp min ual' Kopteins Rekomendaadsi, en Wüf tö mi.

Ellen. Aa Booi dag! Dü seist, ik skul' ek blüg uud; man da maast jer seid her, ik skul' ek wreed uud. Wan hi en Wüf tö Di heed, wat skul' ik da wiis?

Booi. Min Hart'en, ik kjen nog tau Wüffen haa. Man haa dag man niin Sörrig; hat es en Skep, dejr „die Frau Agathe" jit.

Ellen. En Skep, Booi!!! Da sen ik jaa gaar en Kopteins Brid! Jü falt höm wedder om Hals, en seid: Dejr heest di twiidi hartelk Dank, dat dit ek seidst sa bal' üs iin kæmst.

Ja man, Dü best jaa jit man 22 Jaar ual'; dit es da bal' en Wun'ner.

Booi. Jaa hat wun'nert mi uk sallew, biid fan min Uual' en fan di Koopman. En, wat jit muar! Hi skrewt, dat ik mei mi jir en Stjüürman hüür, dejrk me tiinet wiis kjen.

Ellen. Aa! üüs Korneelis. Man hi heed sin Eksaamen jit ek dön.

Booi. Fan Altnaa heed dit nönk tö siien; dejr uud muar saagt om gud See-Lidden, üs om

gud Reekensters. Woo Korneelis wel, da skel hit wus, en ůdders hůůrk Wullef Jaakobs.

Ellen. Aa jeeminee dag! wat en lekkelk Pir'rersdei fuar mi!

Booi. Wat wel hòòpi, lekkelk fuar unk bil-ding! — Nò heest Dùk mi da lòòwet, om min Brid tò wiisen; man wat togt Di er fan, om al Aurmejrren min Wùf tò uuden; en da òn di ùd-der Week me naa Altnaa tò reisin?

Ellen. Got dag! Skedt al sa wakker foort?

Booi. Jaa. Hi forsjukt, datk, wo mòò-gelk, di fift Mart dejr sen.

Ellen me en skruallig Mual: Booi! min Booi! Dù kjenst et jaa saagt weet, hur hol' ik dit biiding uk nog maat; man nò senk dag bang, dat wù oltifuul me ùùs Faar'er tò dòn fo.

Booi. Meenst dit? Ik wel juu Faar'er nog en gud Tiinst-Faamen òn Din Steid for-skaffi.

Ellen. Ja man, di skul' hi dag Luan dò, en dejr sjogt hi miist òntòògen.

Booi. Ik wel hòòr uk da nog Luan dò.

Ellen. Naan, Booi, hi es uk dag jit òn som Stekken wat ejrgirrig; dit geid wel ek. Man wan juu Moodter hòm juu suurt Hingst fo let wil', en dit fuar en Sum ùs hòm togt dat er wert wejr — hat waad da jaa seeker ek fuul. Uùs Brùn es æpsletten. En hi heed sa aaft

Mangel tö liiben kum. Man Foar'er hi heed fan sin Rikdoom nönt ödders Eelend en Kemmer: wan er mar Jen Skelling üt dö skel, dit maaked höm al en Hart-Steek; wan er sogs Daal'er fuar di Ten Roz bitaalet feid, kemmert er jit, dat et ek soowen wiis küd; wan er en Jn'nem tö Bäd geid, nemt er di Kei tö sin Jil' me höm, en da liid er en dr'emd di Nagt aur sa fuul fan sin Jil' töhop, dat hi waaked üt Forskrekking ark om en lit'tet œp, grept eeder sin Kei, en meend dat er Tiiwer sen. Man ik hööpi, dat di Forw'andlung dejrk Jtmeddei me di Eier maaket, sillegt Kraft haa kjen, om höm en lit'tet ödders omtöskaapin: for hi liiwd eeder di Ual'ler-Welt jit stark ön Hemmels Miraakler, en ön Weddergungers, Oen'nereesken, Heksen en Tröbler, Nes Pukken en al sok Faabelheid; dejrtö dreid er uk altet sin Kest-Kei bi höm, en meend, dat er bütten di, niin naatüürelk Meddel uud kjen om sin Kest iipen tö foen. „Aber!" seid di Düütsker, ik stuun jir jit me min hiili Büt ön Hun'; hur fo ik nö al tö Jn'nung jen fan di dejr Lappen kliin maaket? — Hurraa! Al wedder en Uetwei! Hans Post lind mi hol' sa fuul üsk Aurnagt brük kjen; om hi weet jaa, dat et mi nö man önt Kliinmaakin mangkjerred. Dejr man dit Gurts heed, di kjen saagt dit Lit's fo. Wan Ellen höör nö man ek ön'nerwei hur me jen. of en ödder önt Sladdrin jeft, en kumt da tö leet me höör Breew: Dit haa di Faamnen legt tö en Feil, wans üt me Wœrwer sen. Uedders es

Ellen mi en gud Sester, jü skel uk nog hôôr Part of fo. Ik welt hôôr wenski, dat jü uk bal' jens en gud Man fo mei; dit es dag No. 1, dejr di Faamnen tôhop en al eeder forlang. Haa, haa! dejr kumts al wedder. Dit wejr gauer, ûs ik mi fuarsteld.

4. Korneelis en Ellen.

Ellen. Wat Fân'en!!! Best Dû jit ek fuarrelker? — Hurom geist nô ek hen? Nô kjenst dag ek lânger klaagi, dat dit Jil' Di mangkejrred.

Korneelis. Ik bleew ittûûs eeder Di, en taagt, dat Dû metjens me widt.

Ellen. Eeder mi? — Naan Szenken! ik skel nog fan ûdder Drânger tô Pir'rersdei braagt uud, wat Oogenblek dakk er wiis wel. Dejrtô best Dû mi ek lânger mans nog. Man ûdders est dag min Fuarnemmen, ittûûs tô bliiwen.

Korneelis. Dit wejr mi rogt en harfelk Tidding, dat Dû di al wat Kans' fingen heest! ik wel uk da hol' fuar Di ek lânger mans nog wiis. Man nô wel wat uk da jest Skeft en Diiling hual'. Hi dâd höör di tau 10 Daal'ers Seedels, en seid: Ik fo jaa Brôdder Lot. Best da jest sa tôfreed? Eedert skedt 10 Mark tô fo.

Ellen. Jaa Leewentshol'! Dag skel min Part ûp en drûg Steid kum.

Korneelis. Ja dejr kjenst Di uk dag en deeg Pakti fuar fo.

Ellen. Naan, Korneelis, dit seid ik neis man sa. Di Pakti haak al hok Weeken ön min Lest liien hed.

Korneelis. Soo! Ja hur wedk et da tö haa?

Ellen. Korneelis, likfuul, let Di dit nog wiis, dat ik sii: Jk wel er gud me dö, en dat et ön drüg Steider kum skel.

Korneelis. Ja nö da. Jk weet al fan jer, dat wat Dü ek sii wedk, dit seist Dü ek, wan em Di uk me en Wask=Holt üp Ejrs klappet. Aa kum da man fuurt me, en fo mi dit Hals=Kraam törogt sät. Jk haa man lüng Bogsen en Jekket of tö smitten, da es min Den'ner=Staat klaar; en di ærem Rok kjen uk da bal' aur hin=get uud.

Ellen. Nö gung da, Din Salken! Jü sät höm di Fest üp Reg, en sa geidt naa Piisel tö.

En di Fuarhang falt.

Der dritte Anfzug.

Fan Sens Dejlgungen Klok 5
tô en Jn'nem — — Klok 8.

Den des Eptog kum fuar:

1. Gon'nel.
2. Korneelis.
3. Ellen.
4. Booi Joohannissen, en net jung Drång, wejr Ellens Friier en waad hòòr Brid-Man.
5. Uas Baaiken, en jen'fual'lig Wůf, en fan di Slag, dejr wat aardig lůng Stiil fòòrd.
6. Welhelm Sòrrens, en jung Drång, en en hiil Uethaaler — N. B. ònt Flòkken.
7. Elsi Lassen, Inken Lassens Moodter, jen fan di Slag, dejr wů jir ůp Sòl'-Hel-Haaken nåm.
8. Eeb Madtsen, Pir'rer sin Bròdder fan Gibuurt en fan Aaber-Glauben, man ůdders en weltånkend Mensk.
9. Siiwert, en Droonkster, me en Hůůf.

Di 1 Eptreed.

1. Ellen alliining.

Dit Spreek-Uurd: „So gewonnen, so geronnen!" kjen, sawaar! dag ek altet passi. Min tau Bank-Seedels waad jüst ek üp en rogt Wei wonnen; man ik hööpi, üp sa fuul rogter Wei wedder ütleid. Aa, dü Eelend!!! wat heds uk dag ön biid Steider suurt wat Help nöödig! It Ejrkel Maansens, dejr seets en droonk wat naaken Tee-Weedter, en eet drüg Ejrdappels tö. Al ön hok Daagen heds nönt üdders Ejrdappels en en lit'tet Grat ön Hüs heb. Di trii ual' Stækels! ja dö wats kjen, en ja spaari wats kjen, en ja skammi jam om tö bedden. Sen dit ek fan di rogt Slags Ærmen, da weetk et ek. It Freddens, dejr skels jaa sallew wat Skil' ön jaar Ærmud wiis; man wat kjen dit dag help, want jest sa fiir kjemmen es. Dejr leid Eeb kraank üp Bäd; en ja dört ek tö di Dokter gung, om dats jaa niin Reed tö Bitaaling heb. Jii lukked jens üt it Winninger. Aa jeeminee! dejr kumt Booi Joohannissen! Nö, da est Di, dejr, woo Got wel, min Man nog jens uud. Ik hööpi, dat wat uk gud töhop passi skel. Wel er nö man sa gud wiis, en fraagi jens wedder

ön: da sfel er höm wun'nert, hur bal' if ual'li-
nog waad, om mi wegtölööwin.

2. Ellen en Booi Joohannissen.

Booi. Guddei, of Guddin', Ellen!

Ellen. Jaa hat es nö wel sa wat twesken biiding Booi. Küst Dü nö dag nog Tid so, di Daans'-Piisel tö forletten?

Booi. Jaa, Ellen, jüst dejrom, aur dat Dü er ek wejrst. Man hiirjens: if haa Di wat tö wesfin. Hi taaiked höör.

Ellen. Dü füst jen jaa blüg maaki me sok Wesfin. Slängd dejrbi höör jen Hun' om sin Reg, en strekt höm me di üdder rogt sa net om Ansegt.

Booi, dejr aur dit Strikken en Omjermin sön'ner Twiiwel en Aandung feid, dat et nö nog güng skel, en dejr uk wel wust, dat Wullef Jaakobs jit fuar en paar In'ner sin Rifaal wessen hed, forhaaled sin Taaik jit jens, en fraaged: Heest uk sent Jerjüstrin wat tö Wullef Jaakobs jerd of sen?

Ellen. Naan. Wejr hi ek if Pir'rersdei?

Booi. Jaa, if saag höm fuar en lit'tet tö Labreetens kummen. Man heest uk da ek jerd, dat if Delling en Breew fing?

Ellen. Naan, Booi! Hurfan? Wat Dü nö hok flögtig Fraagen maakest! Dejr es dag wel nönt Slims passejrred?

Booi. Naan, ek dat ik weet. Hi nemt en Gul'-Ring of sin Finger, däd Ellen di, en seid: Man ik sen bün'nen uuden, en nö maat ik Di uk hol' wat din'.

Ellen. En dit me Din raar Ring! Dank, Booi! Jü sät di aur höör Finger, en seid: Nö da, gud Ring, da wel ik di bilöödwi, dü skedi ek sa bal' fan di Steid wedder of kum!

Booi. Man, min Lewst! wedt mi da ön det Oogenblek uk ek wat bilöödwi?

Ellen strekt Booi üp Sjak, en seid: Min lew Booi! ik haa mi jaa din' letten. Dü wedt et uk saa düüdelk seid haa.

Booi. En Dü wedt da nö uk nog min Brid wiis?

Ellen. Jaa, Booi, Defling est Pir'ersdei! Din Brid sen ik fan nö of ön, en üdders Nemmens!

Dat jirüp wedder en Seene fuargeid, üst ön di Bislüt fan dit Leet'i: „Beschattet von der Pappel-Weide" jit, dit sprakt fan höm sallew. Sa bal' üs di Seene töjen' es — dejr eedert aawter wedderhaalet uud, üst jir öntömarken passed — skowft E. tau Stööler üp Sid fan arküdder; en jat sät jam tö, sa üst da jaa üp sin ol'lernetst wiis mei.

Pausee.

Ellen me en skruallig Mual: Booi, min Bridman! en, fan nö of ön, omtrent min Al-

Ellen. Fan di Koopman?

Booi. Jaa — Uud man ek blüg, — woo üüs Moodterk ek ütbraagt heed, wat er skrewt ön mi, da weet ert jit nemmen.

Ellen. Nö uudk niisgirrig!

Booi. Hi skrewt, dat hi heed, üp min ual' Kopteins Rekomendaadsi, en Wüf tö mi.

Ellen. Aa Booi dag! Dü seist, ik skul' ek blüg uud; man da maast jer seid her, ik skul' ek wreed uud. Wan hi en Wüf tö Di heed, wat skul' ik da wiis?

Booi. Min Hark'en, ik kjen nog tau Wüffen baa. Man haa dag man niin Sörrig; hat es en Skep, dejr „die Frau Agathe" jit.

Ellen. En Skep, Booi!!! Da sen ik jaa gaar en Kopteins Brid! Jü falt höm wedder om Hals, en seid: Dejr heest di twiidi hartelk Dank, dat dit ek seidst sa bal' üs iin kæmst.

Ja man, Dü beest jaa jit man 22 Jaar ual'; dit es da bal' en Wun'ner.

Booi. Jaa hat wun'nert mi uk sallew, biid fan min Uual' en fan di Koopman. En, wat jit muar! Hi skrewt, dat ik mei mi jir en Stjüürman hüür, dejrk me tiinet wiis kjen.

Ellen. Aa! üüs Korneelis. Man hi heed sin Ekssaamen jit ek dön.

Booi. Fan Altnaa heed dit nönt tö siien; dejr uud muar saagt öm gud See-Lidden, üs om

gud Reekenskers. Woo Korneelis wel, da skel hit wus, en üdders húúrk Wullef Jaakobs.

Ellen. Aa jeeminee dag! wat en lekkelk Pir'rersdei fuar mi!

Booi. Wat wel höödpi, lekkelk fuar unk bildbing! — Nö heest Dút mi da löödwet, om min Brid tö wiisen; man wat togt Di er fan, om al Aurmejrren min Wüf tö uuden; en da ön di üdder Week me naa Altnaa tö reisin?

Ellen. Got dag! Skedt al sa wakker foort?

Booi. Jaa. Hi forsjukt, datk, wo möödgelk, di fift Mart dejr sen.

Ellen me en skruallig Mual: Booi! min Booi! Dú kjenst et jaa saagt weet, hur hol' ik dit biiding uk nog maat; man nö senk dag bang, dat wú oltifuul me üüs Faar'er tö dön fo.

Booi. Meenst dit? Ik wel juu Faar'er nog en gud Tiinst-Faamen ön Din Steid forskaffi.

Ellen. Ja man, di skul' hi dag Luan dö, en dejr sjogt hi miist öntöögen.

Booi. Ik wel höör uk da nog Luan dö.

Ellen. Naan, Booi, hi es uk dag jit ön som Stekken wat ejrgirrig; dit geid wel ek. Man wan juu Moodter höm juu suurt Hingst fo let wil', en dit fuar en Sum üs höm togt dat er wert wejr — hat waad da jaa seeker ek fuul. Uús Brún es æpsletten. En hi heed sa aaft

seid; wan er juu suurk Hingst tö üüs hed, da togt höm, wil' er nog hiili Keidem ompluugi.

Booi. Dejr wel ik üüs Moodter saagt tö fo. Man fui! dit wejr jaa sin Faamen henbüttin fuar en ual' Hingst.

Ellen. Hat likket jaa sa. Man, min lew Booi! üp di Weigeidt, dejr kjenst wes üp wiis; en ik weet uk, tinkt mi, niin üdder Wei tö bitänken.

Booi. Nö kum an da! Höm üp sa en Wiis om Di tö fraagin, dit skel mi uk jit ek sa blüg-sem faal. Da kum ik Mejrren-Eeder, en siil: „Pir'rer, wü haa sa en deilk suurt Hingst, en I haa sa en deilk wit' Faamen; wat togt Juu, skul' wat ek en Büttenskep maaki küd?"

Ellen. Booi, Booi! heest nö wedder wat Mud skept? Naan, hat es nog bäst, dat ik dit Fraagin man dö. —— Wat es dejr nö bütten en Allærem.

Jat stuun biiding æp, en lukki üt it Winninger.

Booi. Ja dejr gung jaa en hiil Red forbi.

Ellen. Aa hat sen dag man en Red Jungen.

Booi. Wat, jir liid jaa en Mual Fordreier üp Winning.

Ellen. Wat fuar en Ding, seist Dü?

Booi. En Düwwels Peip, nåms et ön Engelön'. Dejr kjen em sa klögtig döör snakki. Es dit Korneelis sin?

Ellen. Naan, jir wejr Jtmeddel jen fan üüs Neibers lit' Jungen ån, en di heedt jir aariiten. Wü must nemmen, hurk gud tö wejr.

Booi. Teew, dejr kumt Korneelis ön. Meit er jens fuurt ön Piisel me gung, da skelk höm en Bet ungstig maaki?

Ellen. Jaa dö dit man, hi pleid uk rikkelk dristig tö wiisen.

Hi geid naa Piisel tö, man harket bi Pööster.

3. Korneelis en di Fuarrigen.

Ellen. Wat geid Di nö ön, dat Dü sa bal' wedder tüs kumst?

Korneelis. Best alliining ön Kööw Ellen?

Ellen. Jaa. Truust Din Oogen ek långer?

Korneelis. Da kjen ik Di nö di hartelk Tidding bring, dat et eeder des Dei man suurt ütse skel fuar ünk. — Dat di ual' Kopfeins dag altet sa bång sen fuar jaar Leewent! Küds jam ek önt Swummen iiw aur di Belten, en fan Huadder of Ballem nqa Söl' tö; da bispaarets al dit Fragt-Jil', dejrs nö tö di Förri-Lidden dö mut. Di miisten er fan hual' ön üdder Din-

gen, sawel ús Pir'rer Madsen, dag temmelk fast úp di Knet fan jaar Jil'-Pung, — jo di veed Morten, at di gjør, — en dejr sek úús Maat me sin Grún'múúret-Prúk uk fuar ón, wo mi togt es.

Ellen. Hur jerd al dit dejr Snak nó dag hen? Weest dit wel sallew, Korneelis?

Korneelis. Jaa Ellen. „Nó es di Fuar-reedi út" seid Faar'er, dejr wat neis ónt Breew maakin wejr.

En wat fórder min Siien ónbilanged: da dó ik Di tó weeten, dat Faar'er unk fuart jest Mejr-ren di Dei biiding ónt Tógt-Hús sát let.

En wat fórder min Siien ónbilanged: da dó ik Di uk tó weeten, dat wat nog om hok Daagen són'ner Haud naa Norweegen stjúúrd uud om Planken tó dreien.

En wat fórder min Siien ónbilanged: — —

Booi döör sin Instrument: Hoo! — holt inde, Du Skjelm! med alle Dine formastelige Relationer! Jeg skal komme Dig en langt anden Gade at tuude i!

Korneelis me en sjilwig Mual: Hokken es jir dag?

Booi. For det første, er Du allene den, som har forbrút, og for det andet, kan ikke nogen Verdens Straf være tilstrekkelig for saa gro[illegible]gjerningers Afbøding.

Korneelis. Wat es jir dag Ellen? Ea kjen niin Mensk sin Mual forandre.

Booi. Jeg er Fyrsten Mephistopheles, og Du skal straks vandre med mig til de mørke Booliger.

Korneelis. Jerst ek Ellen? Jerst dag ek?

Ellen. Jaa, Korneelis! jaawes hiirk! Hi seid „Mesistoopeeles"; mun dit di Hinger sin rogt Noom es?

Booi. Jeg skal vise Dig, hvad det heeder: at vælde sig Faderens retfærdige Vrede paa Halsen.

Korneelis. Aa, dù ünlekkelk Pir'rersdei!!! Wat Reed nò, Ellen? Kjen wat ek ütlaap?

Ellen. Naan, Korneelis, bi Leewent dit ek! da wil' er Di wes bi Nak haa, jer di Pòòster fuurt kæmst. En Bok ön Hun'! Jü stapt æp üp en Stööl, en nemt dit jest Bok, dejrs faat feid, fan Bok-Buurd dejl; däd höm dit, en seid: Dejr, fual'gi dejr di Hun'nen om, da skel er niin Magt fo kjen.

Korneelis. Aa, dit es jaa dit Uellenspeils Bok.

Ellen. Likfuul. Want man en Bok es.

Hi däd, wat Ellen höm jit.

Booi. Hoo! — Om Du tager fat paa en gammel Boog, eller paa en gammel Ost, det gjelder mig liigemeged. Du tilhører mig. Dommen er afsagt.

Korneelis. Aa dú ünlekkelk Pir'rergheit!!! Ellen dó Dú hóm dag jens bok gut Uurden fuar mi. Hi let hóm wes jer fan en Faamen biweegi. Hurom skult mi ùdders allining geld, dejr Dú dag jit bal' muar Skil' heest?

Ellen. Aa let i hóm dag deslop me Freed; da sen i uk sa frei! Hi wel nimmer muar sok wedder dó.

Booi. Ja, min skjønne Jomfrue!. for Deres høie Dyders Skyld vil jeg da pardonere ham denne Gang. Men, Du Synder! flux, fal først paa Knee for Din dyderige Søster, og bede hende om Forladelse.

Korneelis seid sagt, man dejrbi dag jit engstlig: Luk, wat en Partiiskheid! Woo er en Dúúiwel tó es, da es dit hóm likkinog. Wel üp Kneebiiner faal.

Ellen. Best Dú nó dag hiilental fan Wet of, Korneelis? — Ha! ha! ha! Ik meend, Dú liiwst nogwedder ón en Hinger, of ón Spooken. Hur es al Din Dristigheid nó blewwen?

Booi kumt uan, seid: Swaager! Dú meist bliid wiis, dat ik sa gud Taagten om Din Sester haa; ùdders herk min jenmol ofseid Dom ek sa legtkoop wedder tóbeek nommen.

Korneelis. Aa, dat junk biiding en Uenlek! — Wat jaagest Dú mi dejr di Hart œp ón Hals! — En Dú ual' An, me Din gud Reeden! — Jaawel! Want man en Bok wejr, da

skul' er niin Magt fo kud. Ja, ik skel junk jens bitaali.

Ellen. Aaha, dag, Korneelisken! Em skel jaa laggi. Dejr fing emt tö sen, hur stark dat Din Gloow wejr.

Booi. Naan, hedk dag wust, dat sa flau tö Mud uud skudt, da herk mi dag füar sa en gurt Man ek üt iiwen. Man wat Uenheil haa at dag bidrewwen?

Ellen taiked höör Booi, en seid: Min lew Bridman, ik welt Di daalkenst sii, wank man jest weet, wat Gifärelkheid Korneelis me tö faaren hed.

Korneelis. Jaa wes, „lew Bridman!" hurom ek al lew Man?

Booi. Om tau Daagen, Swaager, da, hööpi ik, däds mi di Tiifel.

Ellen. En da tjänkt min lew Man sin Swaager uk en Trap œptölewten. En nö da jest, hurom dat wat Mejrren önt Togt-Hüs kum skul?

Korneelis. Om dat Dirk Moggels tüs kjemmen es. Nö meist Din gud Reed nog üt ön Haagen smit.

Ellen. Es Dirk tüs kjemmen? Ik gedsset uk üt Din Fuarteedi, dat et nog sawat wiis skul'.

Korneelis. En dejr haalest Dü ek jens en hol Sik aur?

les! Haa niin Sørrig, dat ik Di ek truu wiis skel.

Booi dejr faar Skrualin nönt üt fo kjen — grept ön Fek, en däd höör en Wensk.

Ellen geid aur bi Winninger, en last ön Maun-Skiin:

Laßt uns, Theure! Hand in Hand
durch dieß Leben gehen,
Einst an unsers Grabes-Rand
lächelnd stille stehen!!!

Kumt wedder tö höm, en seid; Jaa, Booi! Dit heed üüs Lemwer-Good jerd. Däd höm Hun' en Müd. Dejr skel niin üdder Hun' twesken kum.

Booi. Nö welk uk In'nung jir bi Di bliiw.

Ellen. Naan, Booi! ik gung tö Pir'rersdei me Di, woo dit lemwer wedt. Üüs Moodter skel üpsteid höör Jaa dö, en ik skel Faar'er uk nog Mejrren töfreed maaket fo. Alli Mensken meit nog weet, wat ik Di nö lööwet haa. Dag Juu Moodter skel uk jegt fraaget wiis.

Booi. Üüs Moodter rat mi al Jühærewst hen tö Di, sa bal' üsk tüs kjemmen wejr.

Ellen. Nö, da sen wat jaa klaar. Man hurom döst mi dag jest sa en paar klögtig Fraagen, jerk dit Ring fing?

Booi. Ja, min lew Brid! nö welk et Di sii, hurom; en ik weet, Dü skedt mi danki, datk et Di ek metjens seid. Ik taagt: wan ik Di fraaget, wedder Dü sent Jerjüstrin wat tö

Wullew Jaakobs jerd of sen hest; da fing ik tö weeten, wedder Dü dit Niis al wust, wat ik rogtlik jest tö weeten fingen haa.

Ellen. Aa, wat es dit da?

Booi. Dat Wullef en wes Brid heed.

Ellen. Jir üp Söl' dag ek?

Booi. Jaa, Hanna Puan.

Ellen. Aa naan dag, Booi! Arkjen seid jaa, dat hat es wes me Hanna en Aaiers Uuwen.

Booi. Hat es woraftig sa, üs ik Di sii. Jat kœm jaa emsk tö Pir'rersdei; en ik saagt jaa, dat jü sin gurt Brest-Needel fuar hed; en ik en hönnert muar haa jam jaa Lek wensket.

Ellen. Naan, nö kjent dag nærgen hen! Di Brest-Needel buad er mi jit Jerjüstrin tö. Jü falt höm om Hals, en seid: Dejr heest jest en harlelk Dank, fuar dat mi dit tö det Oogen-blek forswüggetst. Hest Dü mi dit jest seid, da maatst jaa taagt hed, dat ik et Di dejrom lödwet, aur dat ik nö wust, datk Wullef dag ek länger fo küd.

Booi. Ja ik hed uk jaa wat Uarsaak tö dt Taagten haa küd.

Ellen. Jaa Dü herst, min lew Booi! Man Dü fraagest uk jaa; wedder ik da ek jerd hed, dat Dü Delling en Breew fingen hest.

Booi. Ja, ik fing en Breew fan di Koopman üt Altnaa, dejrk leest fuar fåren haa.

Ellen. Fan di Koopman?

Booi. Jaa — Uud man ek blüg, — woo üüs Moodterk ek ütbraagt heed, wat er skrewt ön mi, da weet ert jit nemmen.

Ellen. Nö uudk niisgirrig!

Booi. Hi skrewt, dat hi heed, üp min ual' Kopteins Rekomendaadsi, en Wüf tö mi.

Ellen. Aa Booi dag! Dü seist, ik skul' ek blüg uud; man da maast jer seid her, ik skul' ek wreed uud. Wan hi en Wüf tö Di heed, wat skul' ik da wiis?

Booi. Min Hart'en, ik kjen nog tau Wüffen haa. Man haa dag man niin Sörrig; hat es en Skep, dejr „die Frau Agathe" jit.

Ellen. En Skep, Booi!!! Da sen ik jaa gaar en Kopteins Brid! Jü falt höm wedder om Hals, en seid: Dejr heest di twiidi hartelk Dank, dat dit ek seidst sa bal' üs iin kæmst.

Ja man, Dü beest jaa jit man 22 Jaar ual'; dit es da bal' en Wun'ner.

Booi. Jaa hat wun'nert mi uk sallew, biid fan min Uual' en fan di Koopman. En, wat jit muar! Hi skrewt, dat ik mei mi jir en Stjüürman hüür, dejrk me tiinet wiis kjen.

Ellen. Aa! üüs Korneelis. Man hi heed sin Eksaamen jit ek dön.

Booi. Fan Altnaa heed dit nönt tö siien; dejr uud muar saagt öm gud See-Lidden, üs om

gud Reekensters. Woo Korneelis wel, da skel hit wus, en üdders húúrk Wullef Jaakobs.

Ellen. Aa jeeminee dag! wat en lekkelk Pir'rersdei fuar mi!

Booi. Wat wel höpi, lekkelk fuar unk bilding! — Nö heest Dúk mi da lööwet, om min Brid tö wiisen; man wat togt Di er fan, om al Aurmejrren min Wúf tö uuden; en da ön di üdder Week me naa Altnaa tö reisin?

Ellen. Got dag! Skedt al sa wakker foort?

Booi. Jaa. Hi forsjukt, datk, wo möögelk, di fift Mart dejr sen.

Ellen me en skruallig Mual: Booi! min Booi! Dú kjenst et jaa saagt weet, hur hol' ik dit biiding uk nog maat; man nö senk dag bang, dat wú oltifuul me üüs Faar'er tö dön fo.

Booi. Meenst dit? Ik wel juu Faar'er nog en gud Tiinst-Faamen ön Din Steid forskaffi.

Ellen. Ja man, di skul' hi dag Luan dö, en dejr sjogt hi miist öntöögen.

Booi. Ik wel höör uk da nog Luan dö.

Ellen. Naan, Booi, hi es uk dag jit ön som Stekken wat ejrgirrig; dit geid wel ek. Man wan juu Moodter höm juu suurk Hingst fo let wil', en dit fuar en Sum üs höm togt dat er wert wejr — hat waad da jaa seeker ek fuul. Uüs Brún es æpsletten. En hi heed sa aakt

seid; wan er juu suurt Hingst tò ûûs hed, da togt hòm, wil' er nog hiili Keidem ompluugi.

Booi. Dejr wel ik ûûs Moodter saagt tò fo. Man fui! dit wejr jaa sin Faamen henbüttin fuar en ual' Hingst.

Ellen. Hat likket jaa sa. Man, min lew Booi! ûp di Wei geidt, dejr kjenst wes ûp wiis; en ik weet uk, tinkt mi, niin ûdder Wei tò bitånken.

Booi. Nò kum an da! Hòm ûp sa en Wiis om Di tò fraagin, dit skel mi uk jit ek sa blûgsem faal. Da kum ik Mejrren-Eeder, en sii: „Pir'rer, wû haa sa en deilk suurt Hingst, en I haa sa en deilk wit' Faamen; wat togt Juu, skul' wat ek en Bûttenskep maaki kûd?"

Ellen. Booi, Booi! heest nò medder wat Mud [illegible]? Naan, hat es nog båst, dat ik dit [illegible] man dò. —— Wat es dejr nò bûtten en [illegible].

Jet stuun biiding æp, en lukki üt it Winninger.

Booi. Ja dejr gung jaa en hiil Ked forbi.

Ellen. Aa hat sen dag man en Ked Jungen.

Booi. Wat, jir liid jaa en Mual Fordreier ûp Winning.

Ellen. Wat fuar en Ding, seist Dû?

Booi. En Düwwels Peip, nåms et ön Engelön'. Dejr kjen em sa klögtig döör snakki. Es dit Korneelis sin?

Ellen. Naan, jir wejr Jtmeddet jen fan üüs Neibers lit' Jungen än, en di heedt jir aurtiten. Wü wust nemmen, hurk gud tö wejr.

Booi. Teew, dejr kumt Korneelis ön. Meik er jens fuurt ön Piisel me gung, da skelk höm en Bet ungstig maaki?

Ellen. Jaa dö dit man, hi pleid uk rikkelk dristig tö wiisen.

Hi geid naa Piisel tö, man harket bi Pööster.

3. Korneelis en di Fuarrigen.

Ellen. Wat geid Di nö ön, dat Dü sa bak wedder tüs kumst?

Korneelis. Best alliining ön Kööw Ellen?

Ellen. Jaa. Truust Din Dogen ek länger?

Korneelis. Da kjen ik Di nö di hartelk Tidding bring, dat et eeder des Dei man suurt ütse skel fuar unk. — Dat di ual' Kopfeins dag altet sa bang sen fuar jaar Leewent! Küds jam ek önt Swummen iiw aur di Belten, en fan Huadder of Ballem nqa Söl' tö; da bispaarets al dit Fragt-Jil', dejrs nö tö di Förri-Lidden dö mut. Di miisten er fan hual' ön ödder Din-

Korneelis. Aa dú ünlekkelk Pir'rergheit!!! Ellen dó Dú hóm dag jens bok gut Uurden fuar mi. Hi let hóm wes jer fan én Faamen biweegi. Hurom skult mi údders allning geld, dejr Dú dag jit bal' muar Skil' heest?

Ellen. Aa let i hóm dag deslop me Freed; da sen i uk sa frei! Hi wel nimmer muar sok wedder dó.

Booi. Ja, min skjønne Jomfrue! for Deres høie Dyders Skyld vil jeg da pardonere ham denne Gang. Men, Du Synder! flux, fal først paa Knee for Din dyderige Søster, og bede hende om Forladelse.

Korneelis seid sagt, man dejrbi dag jit engstlig: Luk, wat en Partiisêheid! Woo er en Dúúiwel tó es, da es dit hóm likkinog. Wel üp Kneebiiner faal.

Ellen. Best Dú nó dag hiilentał fan Wet of, Korneelis? — Ha! ha! ha! Ik meend, Dú liiwst nogwedder ön en Hinger, of ön Spooken. Hur es al Din Dristigheid nó blewwen?

Booi kumt uan, seid: Swaager! Dú meist bliid wiis, dat ik sa gud Taagten om Din Sester haa; údders herk min jenmol ofseid Dom ek sa legtkoop wedder tóbeek nommen.

Korneelis. Aa, dat junk biiding en Uenlek! — Wat jaagest Dú mi dejr di Hart œp ön Hals! — En Dú ual' An, me Din gud Reeden! — Jaawel! Want man en Bok wejr, da

skul' er niin Magt so küd. Ja, ik skel junk jens bitaali.

Ellen. Aaha, dag, Korneelisken! Em skel jaa laggi. Dejr fing emt tö sen, hur stark dat Din Gloow wejr.

Booi. Naan, hedk dag wust, dat sa flau tö Mud uud skudt, da herk mi dag füar sa en gurt Man ek üt iiwen. Man wat Uenheil haa at dag bidrewwen?

Ellen taiked höör Booi, en seid: Min lew Bridman, ik welt Di daalkenst sii, wank man jest weet, wat Gifärelkheid Korneelis me tö faaren hed.

Korneelis. Jaa wes, „lew Bridman!" hurom ek al lew Man?

Booi. Om tau Daagen, Swaager, da, hööpi ik, dåds mi di Tiifel.

Ellen. En dà tånkt min lew Man sin Swaager uk en Trap æptölewten. En nö da jest, hurom dat wat Mejrren önt Togt-Hûs kum skul?

Korneelis. Om dat Dirk Moggels tüs kjemmen es. Nö meist Din gud Reed nog üt ön Haagen smit.

Ellen. Es Dirk tüs kjemmen? Ik gedsset uk üt Din Fuarteedi, dat et nog sawat wiis skul'.

Korneelis. En dejr haalest Dú ek jens en hol Sik aur?

Ellen. Aa, dit wejr wel di Meit wert. Ik hööpi, dat dit Breew, dejr ik üp Post braagt, ek muar töbeek haalet uud kjen; en da skel wat ek muar forrat uud. Tö Booi: Heest jit ek jerd, dat wü uk Delling en Breew fan üüs Madts fingen haa skel?

Booi. Naan! Ik wejr man en Oogenblek it Pir'rersdei.

Ellen. Uep sa en Wiis haa wat üüs Feederken Delling rogt jens bi Nöös hed.

Korneelis. Stel! dejr kumt Moodter fan höör hallefjunken Fissit.

Ellen. Ja da est üp Tid, dat ik Lägt uan fo.

Booi. Da fraagi ik höör nö metjens om Di.

Ellen. Aa jaa! Den Muun-Skiin, en wilt ik fuurt sen, da est Di wes ek sa blügsem. Jü geid naa Kööken.

Korneelis räpt höör eeder: Aa Din Agterspeil!

„Mei Ellen wat henme tö Daans'?" Di Fraag dört ik wel bi trii Lägter en mung soowen Mamsels ön di Föögeb sin Wüf dö.

Di 2 Eptreed.

1. Booi Joohannissen en Korneelis en Gon'nel.

Gon'nel. Aa Gotbiwaarien! Hur es Ellen? Heed jü jit niin Lägt uan fingen?

Korneelis. Moodter, „in Dunkeln ist gut Munkeln."

Booi. Jü es nö fuurt om wat.

Gon'nel. Est Di Booi? Welkjemmen!

Booi. Dank!

Ellen kumt wedder bi Pööster, en seid: Korneelis, wedt jens fuurt tö mi kum?

Gon'nel. Ellen kum dag me Lägt.

Ellen. Jaa Moodter, rogt daalkenst.

Korneelis geid fuurt tö Ellen.

2. Booi en Gon'nel. Pausee.

Booi trat hen fuar Gon'nel, en seid: Meik Juu forsjuk om Ellen Jn'nung wat me mi tö Pir'rersdei tö foen?

Gon'nel. Jaa meis sa nog Booi; jü meis nog hen me Di, sa meis nog. Wan at da man üppassi en gung, wilt Faar'er üt es, — hi es

nog iin en rooked jens it Steewens — da mut hi da eedert wat hen knorri, sa mut er. Pausée.

Booi. En wan ik Juu uk da forsjuk maat . . Stat en paar möl ön tö hostin, en drügged höm me sin Fek-Dok jens deeg om Nöös, jer hi aaber dejr me klaar uud, es

---

Korneelis wedder bi jam ön Kööw, en seid, wilt er uan kumt: Haa, haa! est sa om Saak, da skel ik höm tö Tiinsten wiis. Feid ön di Faard Gon'nel bi Hun', en seid: Swaager! ik gratelejrre Di me min Sester; en mi, om Din Stjüürman tö wiisen.

Ellen kumt uan me Lägt, seid: Ik küd di Reekel ek länger hol'len fo.

Korneelis dejrt nö waar uud, dat er Gon'nel bi Hun' heed. Naan Moodter, Juu Kopteinskep strekt ek jens fan Keller tö Kroggen. Feid Booi bi Hun'. Man Di wejrt, dejr bild min Swaager en min Koptein wiis skel. Wänd höm wedder tö Gon'nel. En Moodter, kemri man ek om Ellens Forlust, ik skel Juu al Aurnagt en Snaar œprun'selt fo.

Gon'nel. Ol'ler kjenk dag weet, wat Dü nö snakkest, Korn . .

Korneelis däd en Sprüng, en seid: Hei, Swaager! da stap wat emsk önt Brid-Bäd iin!

Ellen. S—ú—s! Hual' dag di Keek! dejr kumt jaa hokken. Jüü feid gau en Stok-Lägt ön Brant, en seid tö Gon'nel: Moodter wel I jens fuurt me kum?

Jat gung naa Piisel.

3. Booi en Korneelis en Uas Baaiken.

Uas. Guddin!

Korneelis. Dingud Uasken! Sen I ek blüg fuar Karming, da wiis sa gud en kum neier?

Uas. Ja em tört jaa ek blüg wiis, dejr sa ual' uuden es. Man ik haa dag ek fuul Tid om neier tö kummen. Ik wil' hol' jens tö di diil Booi. Ik kum fan juu Hús; en jerd fan juu Moodter, dat Dú en Skep haa skudt, — dejr es min Hun' uk: ik wenski Di uk fuul Lek en Seegen fan üüs Hári Got! — —

Booi. Fuul Dank, Uasken!

Uas. en dat Dú al ön des iinkummen Week aur skudt tö Hamborrig. Wat meenst? ik maat üüs Taamken, dejr jaa min iinigsti Jungen es, hol' me Di haa. Ik hööpi, dat Dú jaa, alk üs juu Faar'er seeligger uk wejr, rogt sa gud bi jens Jungen wiis skedt.

Booi. Es Taam al sa ual', dat hi üt kjen?

Uas. Wii, hi es jaa jit ek ejller, üs dat er fuar dit jit nog en Jaar itthüüs bliiw küd; man hi wånd sallew sa en Wærel' ön, om ütfan tö kummen, datk rogt niin Stjüür långer me höm

Booi. Gudnagt Uasken! Kum I bal' jens tö üüs Hüs me juu Prekkel-Höös!

Korneelis let höör üt, en me dit sallew kumt Welhelm Sörrens uan.

4. Booi en Korneelis en Welhelm Sörrens.

Welhelm. Jaa wel, dejr haak di Fent! Ik taagt nog, dat Dü (Düi-...) jir tö fin'nen wejrst.

Booi. Hur snowst Dü In'nung ombi eeder, me di Bogsen om Ejrs?

Welhelm. Ik snüüw eeder Din (Düi-...s) Naadti-Kaak. Wü mangkejrri en Seeg-Fiiler it üüs Hüs.

Booi. Fui! kum mi man ek neier; Dü hæremst sa wedderrig.

Welhelm. Ik fo (Jan straaf mi) uk wat muar üt önt Wedder tö wiisen, üs Dü (Düi-...) nöödig heest.

Korneelis. Wat, haa i niin Spöl-Man länger?

Welhelm. Naan, ik sen Don'ners, wo wü haa! Jaakob Röömer (di ual' Düi-...) hi seet en dremb salung aur di Friisi Buur, dat hi slöp er (Jan straaf mi) üpleest bi iin. En Aaners Uuwen (stakkels Don'ner) hi fing sa en Haudwark, dejr Wullef Jaakobs me Hannaa

Puan tö Pir'rersdei kœm, dat hi dör (di Don'=... regiir) dit Fijool=Spöllin metjens ön di Dût=... aur, en maaket, dat er weg kœm.

Booi. Nö, Dû seist, i hed niinen länger; da haa i höm dag jaa jit wel?

Welhelm. Hokken?

Booi. Höm, dejr rogtlik nämst.

Welhelm. Aa, Din Naadtl=Biini! Kum! ûûs Faar'er wel Di (des Dûi=...s) bitaali, wat haa wedt.

5. Di Fuarrigen en Son'nel dejr fan Pijsel kumt.

Son'nel. Welkjemmen!

Booi en Welhelm sii biiding: Dank!

Booi. Naan, Welhelm, dök et, da dök et graatis, en skäd da ût, want mi gud tinkt: fuar ik maaki mi niin Handwerk fant Seeg=Fiilin, ûd=ders küdk biid it Labreckens en it Hans Sgruäders Fortiinst hed haa. Man es er da gaar nemmen ûdders tö foen? Ik haa er dag eelendig lit'tet Hei it.

Welhelm. Naan (di Dûi=... haal) ik sen Don=...s, woo er hur jen es. Kum, of ik dö (Jan straaf mi) di Bogs fol.

Korneelis. Bigen man ek, jer wedder ût kumst.

Booi. Ja, da mut ik Din Salken dag wel help.

Welhelm. Hurraa! Dit wejr da jest en gurt (Düi=...s) Stiin fan Hart of. Hi wel gung.

Booi. Naan teew, ik haa jit wat tö bitinggin.

Welhelm. Æ Düi=...! Ik taagt, datt al klaar wejr.

Booi. Da skedt Dü hen, en waarskaui Nes Pir'rer Südter en Ing Fred Daanen — dit sen wel en paar fan üüs Ærmsten ön Keidem — dat jat Skeft om Skeft kum, en nem ön min Steid di Daans'=Skellinger waar.

Welhelm. Dit es (haal mi der Sneider!) en nii Moodi.

Gon'nel me en skrual'lig Mual: Aa, Got si Dank! Wat heest Dü uk en Omsörrig fuar di Ærmen.

Booi. En da skedt mi min Fijool uk haali.

Korneelis. Di wel ik nog haali. Wan hi tö jun Moodter kæm me sin Düi=...n en Don'=...s, da död jü höm di Fijool ek me tö kaapen.

Booi. Jaa, dit wil' uk wel sa ütfaal.

Welhelm. Huu! wat mut em dag ön jen drink! Hi wel gung.

Gon'nel. Wedt da ek länger teew, Welhelm?

Welhelm. Naan, ik haa (des Düi=...s) niin Tid; ik skel (di Don'=... regiir) uk jit hen en lukki, oft di ual' Düi=...s Maans ek al jens wedder æpreeket heed.

Gon'nel. Haa i da niin Kuk länger?

Korneelis. Ja haa alles, hiirk nog, forbütten wats mangkejrri.

Booi. Di Branwiins Ten hed uk wel al di Geist œpiiwen?

Welhelm. Naan (Dû Don'....) dejr kjenst jit en paar Dröpen of so. Man hur (Dûi:...) skul' wû jit Kuk haa küd: Jerk Senken (di Kuad:Htiret Don'....) heed (des Dûi....s) di hiilt Aurön'ner fan ûûs Kuk:Kest en tö ûûs Pliisel dreien gingen, om höm bi alli Faamnen jaaf tö maakin.

Gon'nel. Jerk Senken! — Naan da est dag allikfuul, sa est! Ejrkel wejr jir Jirön'ner, en buad rogt huallew om Godtswel om hok Skellinger tö jaar Jerk tö Pir'ersdei, sa dörs. Sok œrem Lidden! en da sa — — —

Welhelm. Œrem Lidden! sii J! — Hi heed (Jan straaf mi) wes aur fjuur Mark fuar Kuk alliining des Aurön'ner ön ûûs Faar'er bitaalet. Jaa, haali mi di Dûi.... mitjens, (of wat fuar en Don'.... dat er wel) woot ek waar es.

Gon'nel. Gotbiwaarien! wat mun' sok Lidden dag tänk?

Welhelm. Ja haat (des Dûi....s) kloofinog fuar. Hur manning Dränger wel hi nö ek Delling ön en (Don'....s Blö:Sken help! — Man nö mei i (di Dûi:... haal) en gud Nagt haa! Hi geid weg.

Korneelis räpt eeder: Dü meist bi Dúür menem. en seid tö Gon'nel: Moodter, J sii wúllemst, dat ik skel ek sa flök; man dejr jerd J jen, dejr wel en Truf bi ark Uurd bin' kjen, want er úpön kumt.

Gon'nel. Jaa Korneelis, dit must uk ek: dit Flökken es uk en gröggelk skaank Oenuunigheid, sa est; en fui di Aal'ern wat an, dejr jaar Jungen fuar sok ek búúg, wilts lit' en liig sen! Wejr Welhelm min Dräng, da fing er nogwedder Jit of Drink, sa lung ús er sa flök wil'; naan dit tört er ek tänk, dat er dör, sa tört er ek.

6. Gon'nel, Korneelis, Booi en Ellen.

Ellen kumt uan ön höör Staat.

Korneelis. Di Don'ner jaa! nö kúdk sallew bal' Hei it Di fo.

Ellen. En Hei, Korneelisken, dejr man úp dit Kluadder falt; dit es dag nog jen fan di ringen.

Booi staant æp, feid Ellen bi Hon', en seid tö Gon'nel: Mei ik fan nö of ön, en Andeel me ön juu gud Faamen fo?

Gon'nel. Jaa wes meist dit Booi! En sa ús junk Anslag es, da höörpi ik, dat úús Faar'er uk nog sin Jaa-Uurd dö skel, jaa wes dök dit. Ellen heed mi junk hiili Fritlik, en dat Dú, Got si Dank! uk al en Skep haa skedt, al forteld fingen, sa heeds. Me en skrualig Mual: Got

fan Hemmel liw junk wat muar Frügged tõhop, ùs wät en ùùs Pir'rer me arküdder hed haa! En bi dåd dit somin' uk wes, sa dåd er; om dat af sa likdelling fan Hart en Sen sen. Ellen, Dù weest jit ek, dat Booi hòm rogtlik it Sõrrens tõ spöllin ùtlõõwet heed, om dat ja sa fuarleegen wejr, en dat er en paar fan ùùs Ærmsten õn Tårp bi Daans'-Skellinger aur let wel.

Ellen. Hur kjen ja forleegen wiis; ja haa jaa biid Aaners Uuwen en Jaakob Rõõmer?

Booi. Ja hed, min Hart'en! Man jat sen biiding ofgingen.

Ellen. Min lew Booi, ik hert jaa lewwer sen, dakk In'nung hok Daan'sen me Di fingen hed; man tånkst fuar di Ærmen tõ spöllin, da haak dag nònt tõ siien. Däd höm en Taaik.

Son'nel. Man, Booi! Aurmejrren al Bròl'lep? Uùs Ellen es jit en Jungen, sa es.

Ellen. Aa Moodter! Ik uud dag jaa õn des neist Muun al 18 Jaar ual'.

Korneelis. Dit es rogt, Ellenken! Ik wust jaa nog, dat Dù al gud hokkens Saading wiis küst.

Son'nel. Meist dõ, Ellen! Dit es dag olti jung, om Wùf tõ uuden. En Booi, ik küd ùùs Ellen uk jit ek ùt Hùs mest hed, sa küdk ek.

Booi. Moodter, jù kumt jaa ek förder fan juu of tõ uunin, ùs dat at alli Daagen bi arküdder kum kjen.

Korneelis. En fuart twiidi, Moodter, da skel ik juu al tö Aurmejrren en deeg Snaar ön höör Steid forskaffi.

Gon'nel. Min Stört uk, Korneelis! — Kiir Di jens om, Ellen! — Jaa Dü sjünst nö rogt wel wat, sa däst. Tinkt Di uk ek sa, Booi?

Booi. Woraftig jaa! Sa dörtk me höör naa Frankrig reisi.

Ellen strekt höm om Ken, en seid: Dü must ek skempi, Seenken!

Booi. Naan, Daadten, dit wejr wat eeder. Dejr sweid wedder en Taaik.

Korneelis. Jaa Dü best uk nö dag rogt ön di hoogst Moodi, biid me dit ark Oogenblik jens Näbin, en ön Kluadder. Man dit fiin Net-teldok of Patist, wat et wiis skel, heed Faar'er seeker ek fuar Di öntjüüd.

Gon'nel. Naan, Korneelis, dit heed er uk ek. Madts sänd et höör Jühærewst jemmelken fuar Faar'er fan Koppenhaagen tüs. Ja, Got si Dank! üüs Madts heed uk nö en Skep fingen. Wü fing Delling uk sa en ejrbærmlik deilk Breew fan höm, Booi.

Booi. Jaa Ellen heedt mi forteld.

Ellen. En da, Korneeliskeu, om Di uk ek tö ærgin, aur dat Dü mi nönt mebraagst, haak dit dejrrem Pakti üp Sennendei-Auronn'nern siid it Jänsens.

Korneeliis. Ja, Sesterken, ik wust ek, me wat Dü däst tiinet wiis küst; man nö skedt

Dù man se, wat er bal' jens en deilk Korwen Waag fan Hamborg kum skel.

Booi. Dejr es al wedder jen bi Duur.

Korneelis. Dit es fillegt al jen muar, dejr uk en Taamken heed. Da laap ik nò, om Din Fijool tò haalin.

Booi. Ja wat wel daalkenst eeder kum.

Korneelis geid weg.

7. Gon'nel, Booi, Ellen en Elsi Lassen.

Elsi me en Pöt' ön Hun': Ja jir! jir skel em wel Lek wenski! Ik skul' uk dag jest „Guddin'" seid her.

Ellen. Din'gud, Elsi! Kum J wat neier.

Gon'nel. Ja hat sen jaa jit en jung Paar, sa sent; man hat likked, — — —

Booi. Moodter, Mejrren sen wat al Jen Dei ejl'ler. Me dit sallew däd bi Gon'nel di Hun', taaiked höör, en seid: Faarwel Moodter!

Ellen folligt sin Beispiil.

Gon'nel kiird jam, eeder di ual' Wiis, biiding di jen Uar tö, en swaared: Ja Faarwel da, min lew Jungen!

Dejrûp dös Elsi biiding di Hun', en Booi seid: Kum Juk jens wat tò ùùs Hùs. en Ellen seid: Aa bliiw J nò wat me ùùs Moodter. En uud ek wreed, dat wat sa ùtlaap. Ik haa jit Delling jer ek it Pir'rersdei wessen.

Korneelis. Aa dü ünlekkelk Pir'rergheit!!! Ellen dö Dü höm dag jens bok gut Uurden fuar mi. Hi let höm wes jer fan en Faamen biweegi. Hurom skult mi üdders alliining geld, dejr Dü dag jit bal' muar Skil' heest?

Ellen. Aa let i höm dag deslop me Freed; da sen i uk sa frei! Hi wel nimmer muar sok wedder dö.

Booi. Ja, min skjønne Jomfrue! for Deres høie Dyders Skyld vil jeg da pardonere ham denne Gang. Men, Du Synder! flux, skal først paa Knee for Din dyderige Søster, og bede hende om Forladelse.

Korneelis seid sagt, man dejrbi dag jit engstlig: Luk, wat en Partiiskheid! Woo er en Düüiwel tö es, da es dit höm likkinog. Wel üp Kneebiiner faal.

Ellen. Best Dü nö dag hiilental fan Wet of, Korneelis? — Ha! ha! ha! Jk meend, Dü liiwst nogwedder ön en Hinger, of ön Spooken. Hur es al Din Dristigheid nö blewwen?

Booi kumt uan, seid: Swaager! Dü meist bliid wiis, dat ik sa gud Taagten om Din Sester haa; üdders herk min jenmol ofseid Dom ek sa legtkoop wedder töbeek nommen.

Korneelis. Aa, dat junk bliding en Uenlek! — Wat jaagest Dü mi dejr di Hart æp ön Hals! — En Dü ual' An, me Din gud Reeden! — Jaawel! Want man en Bok wejr, da

skul' er niin Magt fo kùd. Ja, ik skel junk jens bitaali.

Ellen. Aaha, dag, Korneelisken! Em skel jaa laggi. Dejr fing emt tò sen, hur stark dat Din Gloow wejr.

Booi. Naan, hedk dag wust, dat sa flau tò Mud uud skudt, da herk mi dag fuar sa en gurt Man ek út iiwen. Man wat Uenheil haa at dag bidrewwen?

Ellen taiked höör Booi, en seid: Min lew Bridman, ik welt Di daalkenst sii, wank man jest weet, wat Sifárelkheid Korneelis me tò faaren hed.

Korneelis. Jaa wes, „lew Bridman!" hurom ek al lew Man?

Booi. Om fau Daagen, Swaager, da, hòòpi ik, dàds mi di Tiitel.

Ellen. En dà tånkt min lew Man sin Swaager uk en Trap œptòlewten. En nò da jest, hurom dat wat Mejrren ònt Togt-Hús kum skul?

Korneelis. Om dat Dirk Moggels tùs kjemmen es. Nò meist Din gud Reed nog ùt òn Haagen smit.

Ellen. Es Dirk tùs kjemmen? Ik gedsset uk ùt Din Fuarreedi, dat et nog sawat wiis skul'.

Korneelis. En dejr haalest Dù ek jens en hol Sik aur?

Ellen. Aa, dit wejr wel di Meit wert. Ik hööpi, dat dit Breew, dejr ik üp Post braagt, ek muar töbeek haalet uud kjen; en da skel wat ek muar forrat uud. Tö Booi: Heest jit ek jerd, dat wü uk Delling en Breew fan üüs Madts fingen haa skel?

Booi. Naan! Ik wejr man en Oogenblek it Pir'rersdei.

Ellen. Uep sa en Wiis haa wat üüs Feederken Delling rogt jens bi Nöös hed.

Korneelis. Skel! dejr kumt Moodter fan höör hallefjunken Fissit.

Ellen. Ja da est üp Tid, dat ik Lägt uan fo.

Booi. Da fraagi ik höör nö metjens om Di.

Ellen. Aa jaa! Den Muun-Skiin, en wilt ik fuurt sen, da est Di wes ek sa blügsem. Jü geid naa Kööken.

Korneelis räpt höör eeder: Aa Din Agterspeil!

„Mei Ellen wat henme tö Daans'?" Di Fraag dört ik wel bi trii Lägter en mung soowen Mamsels ön di Föögeb sin Wüf dö.

Di 2 Eptreed.

1. Booi Joohannissen en Korneelis en Gon'nel.

Gon'nel. Aa Gotbiwaarien! Hur es Ellen? Heed jü jit niin Lägt uan fingen?

Korneelis. Moodter, „in Dunkeln ist gut Munkeln."

Booi. Jü es nö fuurt om wat.

Gon'nel. Est Di Booi? Welkjemmen!

Booi. Dank!

Ellen kumt wedder bi Pööster, en seid: Korneelis, wedt jens fuurt tö mi kum?

Gon'nel. Ellen kum dag me Lägt.

Ellen. Jaa Moodter, rogt daalkenst.

Korneelis geid fuurt tö Ellen.

2. Booi en Gon'nel. Pausee.

Booi trat hen fuar Gon'nel, en seid: Meik Juu forsjuk om Ellen Jn'nung wat me mi tö Pir'rersdei tö foen?

Gon'nel. Jaa meis sa nog Booi; jü mei nog hen me Di, sa meis nog. Wan at da man üppassi en gung, wilt Faar'er üt es, — hi es

gud baagliks Hóósen, en da jit en Trárhalwen tóboowen. Luk sok! Dejrt waaged, en stejld fan sin ein Moodter, di es er wes ek oltigud tó, om Tjúg út Lids Guarder tó haalin. Sa heed er uk nog jens wat fuar di Koopman stålen; of uk meit wiis, dat di Koopman en Tiinst-Faamen heed, dejr fan hóm sallew wat rikkelk brúkt uuden es, én dejr hi nó da tánkt ón en Man tó bringen, úst jaa wúllem tó gung skel. Man da skulk rogt en Stek ón di Ærmen dó, wan hi nó aur kumt, — són'ner Twiiwel skel Ellen al me hóm reisi, — en di Koopman noom deilk sin Uurd tóbeek! ús er jaa da wes dó wel, wan hi sjogt, dat úús Maat sin Súúr-Kuat al bi hóm heed. — En dit ærem green Snot-Leeper! wat jú hóór nó wel iinbil'd! Elsi wrekked me di Ejrs ombi aur Kööw, en flejrred eeder Ellen: „Ik haa jit Delling jer ek it Pir'rersdei wessen." Jaa jú wejr wel al 12 Jaar ual', da gings jit en tóóget me di Snot-ón'ner Móós, dat em maat rogt en Wårning fo. —

Dejr hiirk Gon'nel wedder kummen. Mi togt, jú waad uk al sa búkket. Nó skelk hóór dag jest wat Hartsiir maaki.

10. Gon'nel en Elsi Lassen.

Gon'nel. Hat waaret wat lánger, ús ik tqagt, sa dórt. Ik hed dejr dejl ón Keller jit frii wat Meit.

Elsi. Aa dit fortrót mi, Gon'nel; ik kúd jaa dejl kjemmen hed, om Di tó helpen.

Gon'nel. Naan dit maakt dag ek haa. Däd höör dit Püt'.

Elsi. Ja dejr haa ik jaa alliwærels. — Ik taagt er om, Gon'nel, wilt Dü fuurt wejrst: wat dit nö dag en Legting wiis mut fuar Keiken Joohannissen, dat dit Skrummel, dejr jit man itüdderdeis om Booi wejr, ek waar es.

Gon'nel. Wat fuar en Skrummel dag, Elsi?

Elsi. Aa heest Düt dag jit ek jerd?

Gon'nel. Naaneemin'nen! ik weet fan nönt, Elsi.

Elsi. Wii, hat es nö uk jaa allikfuul er om: dejr waad fuar wes seid, dat hi jen fan di Koopman, dejr er jer fuar fåren heed, sin Tiinst-Faamnen haa skul', en dat di Koopman höm da uk foort help wil'. Dejr waad da jaa uk biiderlei bi gedsset.

Gon'nel. Naan, dejr kjen dag nönt me wessen haa, sa kjen er ek; fuar hi heed al di hiili Wunter tö üüs Hüs gingen.

Elsi. Ja da est uk jaa sa fuul beedter. Haa Dank fuar Din Kideeken.

Gon'nel. Ja ek tö dankin, Elsi. Wedt da ek långer teew?

Elsi. Naan, üüs Inken forlångd wes al, jerk wedder kum. Jü taagt jit jens wedder hen tö dit Kumpenii. Gudnagt da! Jü geid weg.

Gon'nel. Gudnagt, Elsi! Kum bal' jens wat wedder. Jü let Elsi üt, kumt wedder uan, en feid faat üp höör Spen-Weel.

Di 3 Eptreed.

1. Gon'nel en Eeb Madtsen.

Eeb. Gudbin', Gon'nel!

Gon'nel. Din'gud! Kum en set Di wat om, Eeb.

Eeb set höm om en seid: Es Pir'rer hur hen gingen? Ik saag höm nö dag ek länger ön Haagen stuunen.

Gon'nel. Jaa dit mut er. Ik taagt, dat er nog jens iin tö Steewens gingen wejr; hi pleid dejr wüllem jens iin tö gungen, sapleid er; man om dat er nö wat länger hen blewt, da es er dag nog ön en üdder Steid hen raaket, sa es er nog.

Eeb. Dejr seet jen üp Kneebiiner jir üt ön di Stig; hi wejr sön'ner Twiiwel duun'di, om höm dejr sin Pir'rersnagt-Laager klaar tö maakin.

Gon'nel. Ja hat es rogt ek faalig, wat er manning sen, dejr niin Maat me jaar Drinken weet üp en Pir'rersdei, sa est rogt ek.

Eeb. Ik maat ek sa nei hen gung; mar ik liiw nog, dat et entwedder Siiwert of haulk Tög-gen wejr.

Gon'nel. Da heedt nog Haulk wessen, sa heedt nog. Ik liiwt ek, dat Siiwert sa manning Skellinger länger töhop bring kjen, üs hi tö en drunken Maag nöödig heed, naan dit liiwk ek; fuar hi heed aur sin Süppen jaa rogt Alles al aurstjüür sät fingen, ön di kuurt Jaaren dat jat en Tööl man töhop wessen haa, sa heed er.

Eeb. Ja Dú meist et wel sii, Gon'nel! Fan tò fuarren seet ja dejr úp en fol Bárigt, en wejr jaar ein Lidden; en nò es alles foort. Man hur manning Eksempels haa wú dejr ek fan, dat en Faamen hòòr tò hòòr ein Eclend òn en Man bin' let.

Gon'nel. Jaa, dit es, somin'nen! uk waar.

Eeb. Nò! J fing Delling fan Madts en Breew?

Gon'nel. Jaa, Got si Dank!

Eeb. En hi es Skepper uuden?

Gon'nel. Jaa hi skrewt, ik liiw nog, dat et en Brik-Skif wejr, dejr er fingen heed, sa liiwt nog.

Eeb. Soo! Dirk Moggels skel òn hallef Junken tús kjemmen wiis; da maaket ik Geds-sing, dat hi nò dag jens Jil' en Bòdter nog hed, en dat Madts sin Skep bihòl'; dit skel aawer en Gallijoot wiis.

Gon'nel. Aa, es Dirk tús kjemmen? Uuha dag! Dejr es di drunken Mensk sommin' òn úús Taal, sa es er! Wat mun' er jir nò dag wel? Dit es dág jit nog Siiwert, tinkt mi.

Eeb. Jaa hat es hòm. Hi kjen di Tung jit ròòr, hiirk nog. Jk mut hòm di Pòòster wel iipen maaki; ùdders falt er nog òn Taal An'ner-Fet, èn blewt dejr liien. Hi staant æp, en maaked Pööster iipen.

2. Gon'nel en Eeb Madtsen en Siiwert.

Siiwert seid ön Taal: Du stakst mit Diin Knegt, un wolst seggen, dat dat Harten-Köönig wejr. Men Truf! nog een höóger! Siiwert laat höm niks afneemen.

Eeb. Hi es jit drok önt Kaart-Spöllin iin.

Siiwert kumt nan, heed en Hüüf ön en Dok iinknet, en seid: Runt, — runt, — runt! — Spinnen un Kaarden un Spinnen! Runt — runt! —

Gon'nel sagt: Jaa hat geid nö, ærem-mugt! jit nog miist ön Din Haud runt.

Siiwert. Gon'nel, Diin Dogter skal nu wel balt Hogtit geewen; hiir is Tölkens Hüüb, for seks Daaler magst en hebben.

Gon'nel sagt tö Eeb: Naan nö kjent dag nærgen hen, sa kjent ek! Dejr heed er Tööl höör Hüüf me tö slippin.

Siiwert plokked di Hüüf üt of dit Dok, en seid: Tölken si mag dat Dink nig mejr brukken; si wærd nu oolt, Gon'nel.

Eeb sagt tö Gon'nel: Wat est dag me en Droonkster! Nö es er sa fol, üs en Swin, en dag wel er jit muar haa. Di Hüüf heed er nö wes jemmelk üt Tööl höör Kest haalet.

Siiwert. Sü, Peeter! wen hest Di so en Parük to legt?

Eeb sagt tö Gon'nel: Nö rinkt höm dag wel, dat ik Pidder sin Geesigt ek rogt haa; man hi meend, dat di Feil ön di Prük set.

Gon'nel. Hat es jaa Eeb, üüs Pir'rer sin Brödder, Siiwert.

Siiwert. Jaa, Eeb, forwaar! ik dagt, dat Peeter wejr. Hi let di Hüüf üt Hun'faal; wel en wedder æp nem, en falt er sallew boowen üp.

Eeb. See! nö bringt er di Hüüf dag Jn'nung sa fiir, dat di ek muar tö brükken es.

Gon'nel. Jaa hat es rogt en Aemk, sa est!

Gon'nel nemt di Hüüf æp, en Eeb dit Dok, en helpt Siiwert uk æp.

Siiwert. For agt Daaler magst en hebben, Gon'nel.

Gon'nel. Naan Siiwert, ik wel er Di nogwedder aagt Daal'er of Jen fuar dö, sa welk ek. Wat wil' Tööl wel sii, wan ik Di höör iinigsti Hüüf ofhan'net?

Siiwert. Tölken si mag dat Dink nig mejr brukken; si wærd nuu oolt, Gon'nel.

Gon'nel. Jaa Skaad wejr dit uk, dat jü binei di Jinigsti ek wiis skul', dejr jit Hüüf brükt! Man da let en höör sallew ön hokken forkoopt, sa let höör.

Eeb sagt tö Gon'nel: Wat es dit for en Ding, dejr jir ön'ner Baank staant?

Siiwert. Sü, Peeter! wen hest Di so en Parük to legt?

Gon'nel sagt tö Eeb: Dit es en lit' nal Aast-Feedti, sa est; heed Ellen ü ödder Deis jens uan dreien tö Korneelis, dat hi di Böörd ek sa wiit spütti skul'.

Siiwert. Tölken si mag dat Dink nig mejr brukken; si wærd nu oolt, Gon'nel.

Eeb sagt tö Gon'nel: Ik skel se, oft ik höm ek narri kjen; en maaki, dat Tööl wedder ön höör Hüüf kumt. Feid faat üp dit nal' Aast-Feedti, dat Siiwert er ek om wis uud.

Gon'nel. Jaa wan dit jit küst.

Siiwert. Dat is en smuk Hüüb, Gon'nel. Diin Dogter skal nu wel balt Brüllep haa.

Gon'nel. Ja, Siiwert, wan dit uk al sa wejr, da tänkt üüs Ellen dag niin Hüüf tö brükken, sa däds ek. Man Dü must dejl tö Maiken Pauels, of om tö Inken Hans Aanersen, sa must; jat tänk nö nog edder bal' en Hüüf üp Haud tö säten.

Siiwert. Jaa dat is waar, Gon'nel! Hans Aanersen, di grootee Faamen daa günt om.

Eeb sagt: Nö haak dit Spöl wonnen. Gurtem: Läng mi di Hüüf man, Gon'nel, da skel ik en höm wedder iin ön sin Dok knet. Hi feid di Hüüf, bærigt di tö Sid, en knet dit nal' Aast-Feedti önt Dok iin, wilt Siiwert det neist fölgendi snakked:

Siiwert. Hans Aanersen, di grootee Faamen, Gon'nel, si wol mi een Peeterdag-Aabend mit in er Sküün hebben, di grootee Faamen daa günt om too Hans Aanersen, Gon'nel; un den

segt si: „Kom Siiwert, un help mi wat Fodder plükken." Dat wejr di grootee Faamen daa günt om too Hans Aanersen, Gon'nel; un den segt si: „Kom Siiwert, ün help mi wat Fodder plükken."

Gon'nel sagt: Meenst Dü nö dag, dat ik Di ek forstuun, jer ark Uurd soowen mol wedder om kauet heest?

Eeb däd Siiwert dit Dok me dit Aast-Feedti ön, en seid; Dejr heest Din Hüük wedder. Nö fenst di gurt Faamen nog ittüüs; ik saag hoör me höör Bridman nö rogtlik fan Pir'rersdei tüs gungen.

Gon'nel. Da sen jat wes man tüs om wat Naagtert gingen, sa sens; en gung da eedert wedder hen. Jü kooped Di wes di Hüük of, sa däds, Siiwert.

Siiwert. Ja den mut ik daa hen gaan. Di grootee Faamen daa too Hans Aanersen, Gon'nel, daa günt om, si wol mi een Peeterdag-Aabend mit in er Skünn hebben.

Eeb staant æp, geid hen bi Pöðster, en seid sagt tö Gon'nel: Nö wel ik jens üt gung, da fölligt er nog eeder; üdders kumt er In'nung ek tö Jen' me di Histoori.

Siiwert. Peeter, wilst uut gaan, den kan wi Kompenii maaken?

Gon'nel. Ja Eeb. Aa man, wan wedder iin kumst, en üüs Pir'rer skul' hur uk tüs kum, — Dü weest jaa sallew, hü dat hi es, sa weest jaa — da sii lewwer nönt fan detjirrem.

Siiwert. Peeter, wen hest Di so en Parük to legt?

Gon'nel sagt tö Eeb: Pir'rer maat ööders dit, wat Dü tösid bürgen heest, fuar dit, wat nö foort geid, tänk tö bihual'len.

Eeb tö Siiwert: Di leid ik mi tö, dejr Dü din leest Swin fingst. Tö Gon'nel: Ja ik weet, Gon'nel; me sa en Büttenskep skul' hi uk wel sii wil': „Wat dön es, es dön." üs di Jungen plei.

Gon'nel. Jaa dejr wejr ik uk wat bisörrigt fuar, sa wejrk.

Eeb tö Siiwert: Geist Du mit, Siiwert?

Siiwert. Jaa forwaar, Peeter! den ken wi Kompenii maaken.

Jat gung biiding weg.

Gon'nel seid bi höör sallew: Let höm nö man langs Keidem ombi giiri, sa lung üs er edbrig uud, me dit ual' Aast-Feedti, sa let höm; hi hed di Hüüf uk In'nung rogt riin tönönt braagt fingen, jaa dit hed er. Eeb hi böd en gud Stek fuar Tööl, dit es allikfuul er om, sa est, dat hi di Reed sa bitaagt fing. Ik wel di Hüüf tö Mejrren-Eeder hen ön min Kest lii.

Jii nemt di Hüüf, en geid dejrme naa Piisel.

En di Fuarhang falt.

Der vierte Aufzug.

Fan en In'nem Klok 9
tö Mednagt — Klok 12.

Den des Eptog kum fuar:

1. Pir'rer Madtsen, man nö ek länger en Gidts=hals.

2. Leb Madtsen.

3. Gon'nel.

4. Korneelis.

5. Ellen.

6. Booi Joohannissen.

7. Dokter Frans.

8. Dirk Moggels, en bijaart Söl'ring Skepper, dejr frillik uk Söl'ring snakked, mar ön en hoog=traabend Toon, me främmel Uurder formängd; dag, hi wejr uk da jest tüs kjemmen.

9. En lit' Dräng, nemlik: Dirk sin Seen.

10. En Neibers Wüfhaud, dejr man effen jens önner Winninger jöld.

Di I Eptreed.

1. Pir'rer Madtsen en Gon'nel en Dokter Frans.

Pir'rer en Gon'nel set edder üp en Stööl. Gon'nel heed höör Spen-Weel fuar höör stuunen, en spent tweskeniin en Löök. Di Dokter staant en skoltert en gurt Gläs me Medisiin, feld tau gud Iit-Skeid fol ön en Tee-Kop, en däd Pir'rer dit oftö-drinken.

Pir'rer drinkt, en maaked en süür Gisigt, seid: Hüü! wat smakt dit bedter.

Dokter Frans. Ja nun fahren Sie so jede zwey Stunden damit fort; aber ja! jedesmal erst wohl durchgeschüttelt.

Gon'nel. Togt Juu uk, dat er jens blöd-sleien wiis skul'?

D. Frans. Nein! Ein Aderlaß würde mehr Schaden thun; aber ein Laxativ wird am Ende nöthig seyn. Seyn Sie unbesorgt! ich werde Morgen frühe wieder kommen.

Pir'rer. Mii dünkt, Dokter, mii feelt nu niks mejr.

2. Pir'rer Madtsen alliining.

Fuar di Man sin Jingang haak alminbaag sa bang wessen, ús fuar di Pest; man úp sa en Wiis maastk jaa apsluut me hóm ón kum. — Hed er uk dag jit en údder Menst kum maat, om mi dit Leewent tó reddin! — Hur lung tánkt hi nó wel me mi óntóhual'len? — Mejr-ren-Eeder wil' er wedder kum; da bringt er wes jit Jen gurt Flaskfol me! — En wat dejr jens en Reekning kum wel! — Dag, wat es dit Jil', wank mi rogt bitánk! — Hedk nó duad wessen, da hed dit mi ek muar tiimi kúd! — Gon'nel hóór Sallem: „Erhebe dich, und suche nie," es wel niinen fan di ringsten! — Hi fual'ligt di Hun'nen, en seid: „Wenn du dir viel erworben hast, so erbt dein Gut ein andrer." —

3. Pir'rer Madtsen en Gon'nel.

Gon'nel kumt nan, en sät höör wedder bi höör Spen-Weel.

Pir'rer. Moor'er, ik sen bang, dat di Dokter mi In'nung dit Leewent man reddet heed, om er mi úp en fedtsuunelk Wiis of me tó helpen.

Gon'nel. Wii naan dag, Faar'er! Dú must man Fortruuen tó hóm haa, sa must. Hi

es jaa bikänd fuar en braaw Man; en heed uk jaa sa manning, me ùùs Häri Got sin Help, wedder sùn' maaket, sa heed er. Hurom skul' er da uk et sin Bäst bi Di dö.

Pir'rer. Man ik sen jaa sùn, Moor'er.

Gon'nel. Naan Faar'er, dit mut hi dag beedter forstuun, sa mut er. Hi seid jaa fan di slim Föllig, dejr er ùdders kum wil'. Danki man Got, dat ek ön di Bidrùk sest, ùs Fredden Lid en sa manning muar, dejr höm nöödig haa, en ek gud bitaali kjen.

Pir'rer. Ja wak fuar en braaw Faamen dit dag wessen heed!

Gon'nel. Ja dit meist sii, Faar'er! Wat fuar jen dit dag wessen haa mei!

4. Di Fuarrigen en Korneelis.

Korneelis kumt uan, geid metjens hen tö Pir'rer, däd höm di Hun', en seid: Faar'er, dejr kùd wù juu jaa bal' forleesen hed! Hur est nö om juu?

Pir'rer. Aa, Got si Dank, temmelk gud, min Dräng!

Gon'nel. Jaa, Korneelis, dit wejr bi en Hun'-Omkiiren, sa wejrt. Man hur heest Dù dit al tö weeten fingen?

Korneelis. Jest kæm Eeb Ohm en Buu Buun mi öntöögen en forteld et mi, en nö di Dokter uk.

Gon'nel. Ja Eeb Öhm seet jir, dejr Bun en di Dokter me höm kæm; en da ging jat en lit'tet fuar di Dokter jir fan, sa dörs. Man, Korneelis, weet Booi en Ellent da jit ek?

Korneelis. Naan dit liift ek.

Pir'rer. Wat fuar en Booi, Moor'er?

Gon'nel. Booi Joohannissen, Faar'er. Hi skel uk al en Skep haa: en, Faar'er, jat en Ellen haat ön Sen, omt arküdder tö löövin; man jat sen wat bang er ..., om Di tö fraagin, sa sens, Faar'er.

Pir'rer. Soo! En hi kjen al en Skep fo! — Ja ik haa jaa sen'nerlik nönt üp di Dräng tö siien. Tö Korneelis: Da kjen ik wel tänk, dat hi Di uk me Pir'rersdei Skellinger forsen heed.

Korneelis stottert: Jaa — jaa Faar'er! ik hed jaa nönt.

Pir'rer. Ja ik welt höm da nog wedder dö.

Gon'nel fual'ligt di Hun'nen dats knap, en seid bi höör sallew: Aa, Got fan Hemmel haa Dank, dat Dü üp Haud ön di diip Graaw fol Sne iin kæmst!!!

Korneelis. Meik ek jit en lit'tet wedder hen, Faar'er?

Pir'rer. Jaanog meist.

Gon'nel. Man, Korneelis, kum jens jaart; mi togt, din West wejr blöddig.

Korneelis. Jaa Moodter, dit es er uk; ik skel en üddern ön haa; dit wejr min Wæref.

Gon'nel. Man hur kumt dit da, Korneelis? Dû heest dag wel ek ön Sleegerrii wessen?

Korneelis. Jaa, Moodter, en lit'tet. Hennerk Lassen twoong mi, me höm tö slaaen; en da ging hi dag me di breeger Part of. Min Nöss kæm man tö bläten, en hi fing en Paar Blö-Oogen.

Gon'nel. Uu Gottetdaggen!!! Hur kæm dit da aur?

Korneelis. Ja Moodter, dit es widloftig tö fuartellen.

Wü hed wel knap en Stün' it Sörrens wessen, da bigent et ön'ner di Faamnen sa tö weskin, en tö lukkin en weegin eeber üüs Ellen.

Gon'nel. Eeber üüs Ellen! Jaa ik wejr er nog bang fuar. Da heed jü di Miisten nog wat olti blapk fuar wessen, sa heeds nog.

Korneelis. Jaa! En da en Koptein tö Bridman, dit heed uk wel niin Skek fo küd! Man nö skel J hiir: Inken Lassen, togt mi, maast er di Uurheeber fan wiis; for jü skoow ombi fan di jen Hörren en tö di üdder, en hed et sa drok me weskin. Ellen — dit kjen J nog

Korneelis. Jest kæm Eeb Ohm en Buu Buun mi ôntôôgen en forteld et wi, en nô di Dokter uk.

Gon'nel. Ja Eeb Ôhm seet jir, dejr Bun en di Dokter me hôm kæm; en da ging jat en lik'tet fuar di Dokter jir fan, sa dôrs. Man, Korneelis, weet Booi en Ellent da jit ek?

Korneelis. Naan dit liifk ek.

Pir'rer. Wat fuar en Booi, Moor'er?

Gon'nel. Booi Joohannissen, Faar'er. Hi skel uk al en Skep haa: en, Faar'er, jat en Ellen haat ôn Sen, omt arkûdder tô lôôwin; man jat sen wat bang er us, om Di tô fraagin, sa sens, Faar'er.

Pir'rer. Soo! En hi kjen al en Skep fo! — Ja ik haa jaa sen'nerlik nônt ûp di Dràng tô siien. Tö Korneelis: Da kjen ik wel tànk, dat hi Di uk me Pir'rersdei Skellinger for-sen heed.

Korneelis stottert: Jaa — jaa Faar'er! ik hed jaa nônt.

Pir'rer. Ja ik welt hôm da nog wedder dô.

Gon'nel fual'ligt di Hun'nen dats knap, en seid bi höör sallew: Aa, Got fan Hemmel haa Dank, dat Dû ûp Haud ôn di diip Graaw fol Sne iin kæmst!!!

Korneelis. Meik ek jit en lik'tet wedder hen, Faar'er?

Pir'rer. Jaanog meist.

Son'nel. Man, Korneelis, kum jens jaart; mi togt, din West wejr blöddig.

Korneelis. Jaa Moodter, dit es er uk; ik skel en üddern ön haa; dit wejr min Wæref.

Son'nel. Man hur kumt dit da, Korneelis? Dü heest dag wel ek ön Sleegerrii wessen?

Korneelis. Jaa, Moodter, en lit'tet. Hennerk Lassen twoong mi, me höm tö slaaen; en da ging hi dag me di dreeger Part of. Min Nöös kæm man tö bläten, en hi fing en Paar Blö-Oogen.

Son'nel. Uu Sottetdaggen!!! Hur kæm dit da aur?

Korneelis. Ja Moodter, dit es widloftig tö fuartellen.

Wü hed wel knap en Stün' it Sörrens wessen, da bigent et ön'ner di Faamnen sa tö wessin, en tö lukkin en weegin eeder üüs Ellen.

Son'nel. Eeder üüs Ellen! Jaa ik wejr er nog bang fuar. Da heed jü di Müsten nog wat olti blapk fuar wessen, sa heed [illegible]

Korneelis. Jaa! En da en [illegible]
Bridman, dit heed uk wel niin Ekel [illegible]
Man nö skel J hiir: Inken Lassen, [illegible]
[illegible] di Un[illegible] fan [illegible]
[illegible]

tänk — jü wejr bal' ek frii füar Daan'sin, dat jü küd langsen bisen wud.

Gon'nel. Aa, wejrs dag ek? Nö da!

Korneelis. Nö: dejr ik nog saag, dat ek al muar aur Ellen hår ging; död ik jen fan di Faamnen, dejr ik wust, dat mi truuer wejr üs Inken Lassen, en Wink, dat jü jens fuurt me mi ging; en sa fing ik fan höör tö weeten, dat Inken üp en höffelk Maniir di Tidding ombiilet, dat Booi dit Tjüg, dejr Ellen ön hed, sönner Twiiwel üt Pir'rer Jürrens Guard stålen hed.

Gon'nel. Stålen!!! Uu Håri Gottesdaggen!!! Haas uk da jer snakket, dat Booi hur wat stålen heed?

Korneelis. Naan nimmer, Moodter! Lütter Ofgönst!

Gon'nel. Aa! Got föriift jam!!! Kjen di Ofgönst sa fiir gung! Dejr i jit lit' wejr, da spuaid di ual' Jung-Jüür Geiken mi jens, dat, maat min Jungen wat sen'nerlik Lek ön di Wærel fo, da skul' jam dit Lek forgönd uud, sa skult.

Korneelis. Jaa, Moodter, di ual' jung Mensk heed jit wel ek sa tumpig wessen.

Pir'rer. Nö! Hur gingt da förder, Korneelis?

Korneelis. Sa bal' üs ik fan höör di Birogt hed, da löp ik sön'ner Bitånken wedder uan, en westet Ellen dit tö. Ellen waad om Ansegt

üs en Duad; man, wat jü dag altet daalkenst bi en Reed es! Metjens rápt jü æp aur hill Pibsel: „Aa, Wullef Jaakobs, weest di uk jit tö örinnerrin, wat er üp di Jen' fan dit fiin Stek Tjüg drükket stön, dejr Dü mi fan üüs Madis me braagst?" Booi waad jaa seeker forfiird aur höör 'Epröppen,' en rápt allika gurtem: „Ellen, wat es er dag?" Ellen fál Booi om Hals, en seid sa biweegelk; „Min Booi! hat es om unk Ejr tö reddin!" Jaa, da hed ik mi dag nek jens om Oogen drüggi maast!

Son'nel skrualled, en seid: „Aa, Got fan Hemmel!!! Man wat swaaret Wullef da?

Korneelis. Wullef swaaret jest: „Ellen, dit es al sok Uuals'! Min Gidegtnis es sent Jerjüsster wat stump uuden." Man dejr hik saag, dat jü sa magtluas aur üp Booi fál, da rööp hi: Dejr stön': Jürgensen et Spang Manufaktuur Handlung." Ellen — dejr nö üp Booi sin Skuat tö setten kjemmen wejr — greep me di jen Hun' höör Skort fuat fan Den'nern æp, en seid: „Hur es Inken nö da?" Ja dejr hed jü dit Roomwerk tö di Ben-Eg üp di Hämels stuunen. Metjens rööp ik: „Inken Lassen, jir es wat üdder Tidding kjemmen! Haa nö di Gudheid, en kum jens jaart me Din Winninger, woo lees kjenst!" Man önsteid fuar dat ik meend, jü kæm; da skaamet jü höör di Düür üt. En da skul' I jens en forskellig Geesigter sen hed! Sommen fortoog bild Müd en

Døgen, dat Inken hòòr Birogt sa webber tò Grabbel fál, en sommen lukket sa wennelk eeder Ellen hen. Jaa Meodter, wat dit uk net út saag, dejr jú dejr sa huallew òn Swùm òn Booi sin Jerrem leid, en me di jen Hun' di Hámels fan hòòr Skort æpweeget, om jaar Unskuld tò biwiisin; dit kjen I juu ek fuar stel! En wos di Anblik ek ofskellert uud skel, da wel ik nog Knuud jit!

Són'nel me en skruallig Mual: Wat wejr dit da dag uk en Lek, dat er sa en Noom úp dit Stek Tjúg stòn!

Korneelis. En allikfasuul Lek, dat Ellen di Noom ek offlept her!

Pir'rer. Man dejr weet ik jaa nònt fan, dat Ellen en Stek Tjúg fan Madts fingen heed.

Son'nel. Ja, Faar'er, wù skuldt di uk jaa seid her, sa skul' wù; man Madts herdt Wullef sallew bilast, om Ellen dit Tjúg jemmelken fuar Di tò bringen.

Pir'rer. Ja ik haa dejr uk nò ek fuul tòògen.

Nò, hur gingt da fòrder, Korneelis?

Korneelis. Ja da en lit'tet eedert, da wil' ik uk jens naa Labreetens tò, en lukki, hút dejr wat tò stòn'; man òn'nerwei, jer ik weet wat — ik stòn' bi Kæren Sweins tò pessin. — da fo ik dejr en Dúngel bi Haud, me di Uurden: „Kum Dú Saatan muar, en skandejrri min Ses-

ster!" Ja dejr her ik biid Hennerk en Inken bi mi. Wat ik swaaret, dit weet ik ek länger; man hi taagt mi muar tö dön, en dit slaaget feil; ik dook ön'ner, en fing höm bi Biin tö Lee-ger braagt. Nö, da kæm dejr bal' muar Gisel-skep; man nemmen röörd unk ön; ik wejr boo-wen üp kjemmen; dejr bigent Inken tö slukkin en stemmet ön: „Nes Jappen, haa ik di dejr ceder bijcegend, dat dü min Brödder nö ek help skedt?" Ja Nes Jappen wil' höör wat fleuti! Hi ging sin Gank.

Gon'nel. Korneelis, hat es somin'nen ek tö aawentüürin, dat Dü wedder hen geist, sa est ek.

Korneelis. Aa, Mpodter! wat haa al sent Forsdöning drunken. — Dejr kumt jen iin! — Sa es jaa di Wærels Loop: di jen Ogenblek töhop slaa, en di üdder töhop drink! Hi geid naa Piisel.

Di 2 Eptreed.

Pir'rer Madtsen en Gon'nel en Dirk Moggels.

Dirk. Gudnaawent!

Pir'rer. Gudnaawent! Nö dejr haa wü di Man!

Son'nel kumt fan hòör Weel, seid: Aa esk di Dirk! Jat en Pir'rer jit höm biiding: Welkjemmen-Tüs! en bed höm omtösetten.

Dirk. Dù skedt jaa, folgens dit Sirügt, In'nung ön Sifaar wessen haa, dit Leewent tö forleesen!

Pir'rer. Jaa, hat wejr er ek filr fan.

Dirk. En dit, me Promissi, ön Din ein Haagen!

Pir'rer. Naan, ön en diip Graaw fol Sne om bi Jerk Mannis. Ik stat di Fet bur tòögen ön, en sa fål ik ùp Haud ön di Graaw iin.

Dirk. Soo! Ik taagt uk, dit wil' knap eksistejrri kùd; want en Haagen pleid dog nig sa diip tö wiisen.

Son'nel. Aa Gotbiwaarien! esk nö al sa seid uuden?

Pir'rer. Naan, ik wejr jens om tö min Küssiin Aaners Hansen, en dejr fing ik en gud Glås båst Hùsmer Biir, en eh paar Piipfol stark Tùbak tö rookin, — ja ik skel Di jest en Piip fo; want man sadelling jen haa.

Dirk. Geen Piip fuar mi, Pidder.

Pir'rer. Dù rookest dag jaa?

Dirk. Neen. Ik haa fan dit Toobak gens'-lik ofletten; want dit ordinåri Toobak såt tö skarp ùp di Lung-Röören, en dit best Firgiini of Knas-

ster es teegenswoordig ûp sa en aurbrewwen hoog Nummer kjemmen, dat ik haa min Bilowken dôn, dit uk tô reddussejrrin. Ik lôow wel, dat et bi di 200 Gûlden wejr, dejr min Prinsipaal ôn Amsterdam, folgens en speesifissejrt Reekning, dit Jaar alliining ôn Toobak forbrûkt: Nootoo Beenaa! mar fuar sin eigen Persoon.

Korneelis kumt fan Piisel, jit Dirk: Welkjemmen-Tüs, en geid di Düür üt.

Gon'nel. Ik wust ek, dat Dû formudden wejrst, Dirk.

Dirk. Ja ik heb naa Sidagten uk nig kjemmen; want hat drûkked bisonders ôn des Jaarstid wat sträng ûp di Kas for jen Man alliining tô reisin. Mar soo fink Kumpenii ôn Kuût Jappen Fred fan Kaamp; hi taagt effitiiw mar jens tûs tô di Pidderdei.

Pir'rer. See dag! see dag! wat jeft et Lidden!

Gon'nel. Wû fing uk Delling — Got si Dank! — en Breew fan ûûs Madts, Dirk, sâ dôd wû. Hi skreew, dat — jaa Dû weest et uk sallew allitsagud! — Hur fuar hi nô jit wat?

Dirk. Hi fuar nog gans' wel. Ik haa juu altimaal hartlik fan hôm tô grôôten en tô kumplimentejrrin.

Pir'rer en Gon'nel danki.

Dirk. Mar dit jerd ik, dat I en Breew fingen haa skul'; ik her sonst wel geen Tid fin-

gen, juu al des In' min Bisjuk tö maakin. Dejr kjen ik mi aaber gans' nig üp forstuun; en nog weenigger üp dit, sa üs ik hiir, dat di Substans er fan wiis mut.

Pir'rer. Ja hi skrewt, dat hi heed en Skep fingen, en da dat — — —

Dirk. Rogtig! En dit en Trii-Dekker, dejr er üp Uastin'ni me faar skul'; sa waad er ön min Hüs forklaaret.

Gon'nel. Aa, wat kjent dag omsnakket uud!

Pir'rer. Ik weet ek, hur manning me sok trin'om Löögen sa gau ofsteid kum kjen! — Raan, hi skrewt, dat hi heed en Brik-Skif tö föören fingen, en dat hi hoffentlig dejr jest en Reis naa Piitersborg me dö skel.

Gon'nel. Jaa sa skrewt er Dirk; dit es rogt waar, sa est.

Dirk. Hur kjen dit mooglik wiis?

Pir'rer. En da skrewt er uk, dat di ual' Banksedels jen bal' me en gurt Forlust ofnommen wiis skel; wo ik alsoo dejr jit hokken fan hed, da maat ik höm dænen me di jest Post töstjüür.

Dirk. Wat Daatum es dit Breew dog skrewwen? Hed ik en paar Muuns-Tid ön'nerwei wessen, dan küd ik mi ön al det fün'nen hed; mar — —

Pir'rer. Di Daatem es mi nö öntfålen; man jir haak dit Breew æp bi Bualk stekket, da kjenst ... sallew lees. Hi nemt dit Breew dejl.

Dirk. Wat en Knüt reiset jest, ik loow nog, dat et Mejrren aag Daar uud, út Koopenhaagen; en om dat hi gejrren tö Delling itúús wiis wil', soo let wat unk, al hurt mar mooglik wejr — hat maat dan proo of kunkraa gung — sawel bi Nagt ús bi Dei foort jaagi.

Pir'rer däd höm dit Breew.

Dirk last littem — — — — — Wat! Kaufmann Naskau — Naskau! — Dejr skel jen ön di lidt Straaten uuni, dejr Naskau jit, en höm, folgens dit Girügt, me en Deel Mattressen tö Diinsten jeft; mar sonst weet ik geen Man fan di Noom ön gans' Koopenhaagen. Hi lukked wedder öut Breew.

Gon'nel. Aa, da est dag nog fuar di Man, sá est nog.

Pir'rer bi höm sallew: Madts! Madts! tánkst Dú nö liiderlig tö uuden! Dit geid dag Delling, sa úst likked, Slag aur Slag fuar mi!

Gon'nel me en skruallig Mual: Aa, Faar'-er, ek metjens dit ringst! Hat es jit wel nog fuar di Man me di Matroosen, ús Dirk seid.

Pir'rer. Moor'er, hi seid jaa Mattressen, dit sen Huuren.

Gon'nel. Aa, Got fan Hemmel!!!

Dirk. See! dejr haa wút! di 14di Febriwaari! dit es — let mi nig irri, — Delling skriiw wú di 22st, — ja dit es tau Daagen fuar dat ik fan Koopenhaagen reiset sen.

Gon'nel skrualled, en seid: Hur kumt ûûs Madts nö dag ûp sa en forkiird Streek? Hi sând jit Jûhœrewst rogt sa en deilk Sumki tûs, sa död er.

Dirk. Nö! uk sin Loskii forandert! — Ik dö junk min Forseekring, dat er ûtginaamd geen waat Uurd önt gan'si Breew es, en fans Gelikken, dat dit Breew nig fan Madts sin Eksistens heed; want ik se ût di Trek fan manning Uurder, dat — als I jir mar jen fan Madts sin fuargi Skreffen tooni, dan skel I gurt Deewerrent bifin'.

Gon'nel. Faar'er, Dû heest jaa Madts sin Breewer ön Kest; wedt Dû da jens fuurt om jen gung?

Dirk. Neen, gloow mi seeker, dit Breew mei wel fan Koopenhaagen kum, mar gans' ooni Madts sin Weeten; want hi heed geen Mankiment fuar Jil', en bûttendiin es hi fuuls tö ejrlig om Kabaalen tö maakin.

Pir'rer dejr nö en Stoklägt ön Brant fingen heed, seid: Nö da! „Wenn Du dir viel erworben hast," da geider en Spitsbuub me foort! Di 70 Rdlr. sen nö jest forleesen. Hi geid naa Piisel, om üt sin Kest en Breew tö haalin.

Dirk. Dog heed er nig al en Partii ual' Bankseedels nû me di Post ofstjûûrd?

Gon'nel. Jaaimin'nen, Dirk, dòd er sa; hi wejr bang, dat et eedert wel oltileet wiis küd, sa wejr er. Man Dirk, hù meenst da dag, dat betjirrem me sa en Breew ofsteid tò maakin tò gingen es?

Dirk. Wank bi Waarheid sii skel, Gon'-nel, dan sen min Gidagten soodelling: Dit Breew heed sin Eksistens fan jen of ùdder Swiir-Gast ùt Koopenhaagen! aani Twiiwel wel en Sòl'ring; want en Deel fan ùùs jung Lands-Lidden uud teegenswoordig uk al gaar tò widloftig, of, me Respekt tò siien, gans' lii-derlig; — mar dog min Reeden nig wedder om! — Disallew mut teegenswoordig òn Koo-penhaagen nærgen geen Kredit muar hed haa! En soo wel hi jens bi en Gifal Madts sin leest Birogten fan juu Welwiisen tò weeten fingen haa, en dejrùp sin lisstig Plaan ònt Werk sät.

Gon'nel. Uuha dag!!! Mi togt, Faar'er jaaw sa en Skrual dejr fuurt. Jü geid naa Piisel tö. Kumt naa Forloop fan en paar Minütten wed-der bi Pööster, seid jest bi höör sallew: Kressen heed jaa lung dit Uurd hed, sa heeds. Tö Dirk: Na Dirk, maatk Di ek forsjuk, dat jens fuurt kæmst? Pir'rer liid biswùmmet òn Piisel! Hi braagt Jùmejrren en Korrew fol Eier tò sin Kest, sa dòd er; en dænen sen nò, liifk nog, altimaal tò Stiiner uuden.

Dirk. Wat! Eier tò Kest braagt! en dan òn Stiin forwandelt! Hi geid fuurt tö jam.

Eeb Madtsen kumt iin, seid: Wat es jir nö tö dön? Ik se, dejr es uk Lägt ön Piisel! Min Bröbber uud dag ek al bireewet! Geid naa Piisel.

Gon'nel kumt uan, nemt dit Lägt, geid naa Kööken, kumt wedder me en Kop Weedter en geid dejrme naa Piisel tö.

Di 3 Eptreed.

Naa Forloop fan en huallew firtel Stün kumt Dirk sin — en huallew wugsen Dräng, iin, seid en paar mol Guddin', en Gon'nel kumt uan.

Gon'nel. Est di Jänsken? Dü sjukst wel om juu Faar'er.

Jens. Jaa dejr es en Man it üüs Hüs; hi wil' höm sahol' jens tö Uurd haa.

Gon'nel. Ja hi es ön üüs Piisel; da wel ik et höm nog sii. Uüs Faar'er hi es sa kraank uuden.

Di Dräng geid weg, en Gon'nel wedder naa Piisel.

Dirk kumt uan, skorred me Haud, teid sin Haan'sken aur Hun'nen, en seid: Seltsaamee Geesgigten! En sooendiin jir geen praktissee Forwandlung Plæts fent, dan mut ik Eeb sin

Gloow fan en Hemmels Miraakel respektejrrj. Hi geid weg. Gon'nel kumt uan fan Piisel, en däd höm dit Gileit.

Eeb Madtsen en Pir'rer Madtsen en Gon'nel.

Eeb trakked Pir'rer uan fan Piisel, en feid höm üp en Stööl tö setten. Gon'nel kumt wedder uan fan Taal.

Eeb. En dat er uk jit en Soort fan Heksen-Pak tö es, dejr bütten dit sa ful Magt länger haa skul', dejr kjen ik uk mar lit'tet Gloow üp såt.

Pir'rer. Dit Klaags-Siid haa ik sent di Tid altet ön min Kest liien hed.

Eeb. Wat ik seid haa, Brödder! wat ik seid haa! Jir es üdders nönt üt tö slütten. Sa lung üs wü Mensken niin Teeken en Wunder se, da liiw wü manningmol ek.

Gon'nel. Jaa dit es, sommin'nen uk di Waarheid, sa est; kumt et ek üp di jen Wiis, da kumt et üp en üdder, sa dädt. Wat stön' er ek altet en gurt blank Stejr œp ön Südwäst, me alk üs en Böösem üt fan höm, dit Jaar dejr er sa manning bütten di Wei ging: en sent heedt uk dag mung di jung Lidden me sok ofsteid faaren wat menner wessen, sa heedt.

Eeb. En omt Breew est, leider, uk düüdelki nog, sa üs Dirk sin Meening dejr fan es.

Hogen, dat Inken hòòr Birogt sa wedder tò Grabbel fål, en sommen lukket sa wennelk eeder Ellen hen. Jaa Moodter, wat dit uk net ùtsaag, dejr jù deje sa huallew òn Swùm òn Booi sin Jerrem leid., en me di jen Hun' di Håmels fan hòòr Skort æpweeget, om jaar Unskuld tò biwiisin; dit tjen J juu ek fuar stel! En woo di Anblik ek ofskellert uud skel, da wel ik nog Knuud jit!

Sòn'nel me en skrnallig Mual: Wat wejr dit da dag uk en Lek, dàt er sa en Noom ùp dit Stek Tjùg stòn!

Korneelis. En allikfafuul Lek, dat Ellen di Noom ek offlept her!

Pir'rer. Man dejr weet ik jaa nònt fan, dat Ellen en Stek Tjùg fan Madts fingen heed.

Son'nel. Ja, Faar'er, wù skuldt di uk jaa seld her, sa skul' wù; man Madts herdt Wullef sallew bilast, om Ellen dit Tjùg jemmelken fuar Di tò bringen.

Pir'rer. Ja ik haa dejr uk nò ek fuul tòògen.

Nò, hur gingt da fòrder, Korneelis?

Korneelis. Ja da en lit'tet eedert, da wil' ik uk jens naa Labreetens tò, en lukki, bùt dejr wat tò stòn'; man òn'nerwei, jer ik weet wat — ik stòn' bi Kæren Sweins tò pessin.— da fo ik dejr en Dùngel bi Haud, me di Uurden: „Kum Dù Saatan muar, en skandejrri min Ses-

ster!" Ja dejr her ik biid Hennerk en Inken bi mi. Wat ik swaaret, dit weet ik ek långer; man hi taagt mi muar tö dön, en dit slaaget feil; ik dook ön'ner, en fing höm bi Biin tö Lee-ger braagt. Nö, da kæm dejr bal' muar Gisel-skep; man nemmen röörd unk ön; ik wejr boo-wen ůp kjemmen; dejr bigent Inken tö slukkin en stemmet ön: „Nes Jappen, haa ik di dejr ceder bijcegend, dat dů min Brödder nö ek help skedt?" Ja Nes Jappen wil' höör wat fleuti! Hi ging sin Gank.

Gon'nel. Korneelis, hat es somin'nen ek tö aawentůůrin, dat Dů wedder hen geist, sa est ek.

Korneelis. Aa, Moodter! wat haa al sent Forsööning drunken. — Dejr kumt jen tin! — Sa es jaa di Wærels Loop: di jen Oogenblek töhop slaa, en di ůdder töhop drink! Hi geid naa Piisel.

Di 2 Eptreed.

Pir'rer Madtsen en Gon'nel en Dirk Moggels.

Dirk. Gudnaawent!

Pir'rer. Gudnaawent! Nö dejr haa wů di Man!

Son'nel kumt fan hoor Weel, seid: As est di Dirk! Jat en Pir'rer jit höm biiding: Welkjemmen-Tüs! en bed höm omtösetten.

Dirk. Dü skedt jaa, folgens dit Girügt, In'nung ön Sifaar wessen haa, dit Leewent tö forleesen!

Pir'rer. Jaa, hat wejr er ek fiir fan.

Dirk. En dit, me Promissi, ön Din ein Haagen!

Pir'rer. Naan, ön en diip Graaw fol Sne om bi Jerk Mannis. Ik stat di Fet hur töögen ön, en sa fål ik üp Haud ön di Graaw iin.

Dirk. Soo! Ik taagt ük, dit wil' knap eksistejrri küd; want en Haagen pleid dog nig sa diip tö wiisen.

Son'nel. Aa Gotbiwaarien! est nö al sa seid uuden?

Pir'rer. Naan, ik wejr jens om tö min Küssiin Aaners Hansen, en dejr fing ik en gud Glås båst Hüsmer Biir, en eh paar Piipfol stark Tübak tö rookin, — ja ik skel Di jest en Piip fo; want man sadelling jen haa.

Dirk. Seen Piip fuar mi, Pidder.

Pir'rer. Dü rookest dag jaa?

Dirk. Neen. Ik haa fan dit Toobak gens'-lik ofletten; want dit ordinåri Toobak såt tö skarp üp di Lung-Röören, en dit best Firgiini of Knas-

ster es teegenswoordig úp sa en aurdrewwen hoog Nummer kjemmen, dat ik haa min Bilowten dón, dit uk tó redbussejrrin. Ik lóow wel, dat et bi di 200 Gúlden wejr, dejr min Prinsipaal ón Amsterdam, folgens en speesifissejrt Reekning, dit Jaar alliining ón Toobak forbrúkt: Nootoo Beenaa! mar fuar sin eigen Persoon.

Korneelis kumt fan Piisel, jit Dirk: Welkjemmen-Tüs, en geid di Düür üt.

Gon'nel. Ik wust ek, dat Dú formudden wejrst, Dirk.

Dirk. Ja ik heb naa Gidagten uk nig kjemmen; want hat drúkked bisonders ón des Jaarstid wat stráng úp di Kas for jen Man alliining tó reisin. Mar soo fink Kumpenii ón Kuút Jappen Fred fan Kaamp; hi taagt effitiiw mar jens tús tó di Piddersdei.

Pir'rer. See dag! see dag! wat jeft et Lidden!

Gon'nel. Wú fing uk Delling — Got si Dank! — en Breew fan úús Madts, Dirk, sá dód wú. Hi skreew, dat — jaa Dú weest et uk sallew alliksagud! — Hur fuar hi nó jit wat?

Dirk. Hi fuar nog gans' wel. Ik haa juu altimaal hartlik fan hóm tó gróóten en tó kumplimentejrrin.

Pir'rer en Gon'nel danki.

Dirk. Mar dit jerd ik, dat J en Breew fingen haá skul'; ik her sonst wel geen Tid fin-

gen, jau al des In' min Bisjuk tô maakin. Dejr kjen ik mi aaber gans' nig ûp forstuun; en nog weenigger ûp dit, sa ûs ik hiir, dat di Substans er fan wiis muk.

Pir'rer. Ja hi skrewt, dat hi heed en Skep fingen, en da dat — — —

Dirk. Rogtig! En dit en Trii-Dekker, dejr er ûp Uastin'ni me faar skul'; sa waad er ôn min Hûs forklaaret.

Gon'nel. Aa, wat kjent dag omsnakket uud!

Pir'rer. Ik weet ek, hur manning me sok trin'om Lôôgen sa gau ofsteid kum kjen! — Naan, hi skrewt, dat hi heed en Brik-Skif tô fôôren fingen, en dat hi hoffentlig dejr jest en Reis naa Piitersborg me dô skel.

Gon'nel. Jaa sa skrewt er Dirk; dit es rogt waar, sa est.

Dirk. Hur kjen dit mooglik wiis?

Pir'rer. En da skrewt er uk, dat di ual' Bankseedels jen bal' me en gurt Forlust ofnommen wiis skel; wo ik alsoo dejr jit hokken fan hed, da maat ik hôm dænen me di jest Post tôstjûûr.

Dirk. Wat Daatum es dit Breew dog skrewwen? Hed ik en paar Muuns-Tid ôn'nerwei wessen, dan kûd ik mi ôn al det fûn'nen hed; mar — —

Pir'rer. Di Daatem es mi nô ôntfâlen; man jir haak dit Breew æp bi Bualk stekket, da kjenst et sallew lees. Hi nemt dit Breew dejl.

Dirk. Wat en Knüt reiset jest, ik loow nog, dat et Mejrren aag Daaruud, üt Koopenhaagen; en om dat hi gejrren tö Delling itrüüs wiis wil', soo let wat unk, al hurt mar mooglik wejr — hat maat dan proo of kunkraa gung — sawel bi Nagt üs bi Dei foort jaagi.

Pir'rer däd höm dit Breew.

Dirk last littem — — — — — Wat! Kaufmann Naskau — Naskau! — Dejr skel jen ön di lidt Straaten uuni, dejr Naskau jit, en höm, folgens dit Girügt, me en Deel Mattressen tö Diinsten jeft; mar sonst weet ik geen Man fan di Noom ön gans' Koopenhaagen. Hi lukked wedder öut Breew.

Son'nel. Aa, da est dag nog fuar di Man, sä est nog.

Pir'rer bi höm sallew: Madts! Madts! tänkst Dü nö liiderlig tö uuden! Dit geid dag Delling, sa üst likked, Slag aur Slag fuar mi!

Son'nel me en skruallig Mual: Aa, Faar'er, ek metjens dit ringst! Hat es jit wel nog fuar di Man me di Matroosen, üs Dirk seid.

Pir'rer. Moor'er, hi seid jaa Mattressen, dit sen Huuren.

Son'nel. Aa, Got fan Hemmel!!!

Dirk. See! dejr haa wüt! di 14di Febriwaari! dit es — let mi nig irri, — Delling skriiw wü di 22st, — ja dit es tau Daagen fuar dat ik fan Koopenhaagen reiset sen.

Gon'nel skrualled, en seid: Hur kumt ûûs Madts nô dag ûp sa en forkiird Streek? Hi sând jit Jûhærewst rogt sa en deilk Sumki tûs, sa dôd er.

Dirk. Nô! uk sin Loskil forandert! — Ik dô junk min Forseekring, dat er ûtginaamd geen waat Uurd ônt gan'si Breew es, en fans Gelikken, dat dit Breew nig fan Madts sin Ek-sistens heed; want ik se ût di Trek fan manning Uurder, dat — als I jir mar jen fan Madts sin fuargi Skreften tooni, dan skel I gurt Deewer-rent bisin'.

Gon'nel. Faar'er, Dû heest jaa Madts sin Breewer ôn Kest; wedt Dû da jens fuurt om jen gung?

Dirk. Neen, gloow mi seeker, dit Breew mei wel fan Koopenhaagen kum, mar gans' ooni Madts sin Weeten; want hi heed geen Mankiment fuar Jil', en bûttendiin es hi fuuls tô ejrlig om Kabaalen tô maakin.

Pir'rer dejr nö en Stoklägt ön Brant fingen heed, seid: Nô da! „Wenn Du dir viel erworben hast," da geider en Spitsbuub me foort! Di 70 Rdlr. sen nô jest forleesen. Hi geid naa Piisel, om üt sin Kest en Breew tö haalin.

Dirk. Dog heed er nig al en Partii ual' Banksedels nû me di Post ofstjûûrd?

Son'nel. Jaaimin'nen, Dirk, dòd er sa; hi wejr bang, dat et eedert wel oltileet wiis kùd, sa wejr er. Man Dirk, hù meenst da dag, dat betjirrem me sa en Breew ofsteid tò maakin tò gingen es?

Dirk. Wank bi Waarheid sii skel, Son'nel, dan sen min Gidagten soodelling: Dit Breew heed sin Eksistens fan jen of ùdder Swiir-Gast ùt Koopenhaagen! aani Twiiwel wel en Sòl'ring; want en Deel fan ùùs jung Lands-Lidden uud teegenswoordig uk al gaar tò widloftig; of, me Respekt tò siien, gans' liiderlig; — mar dog min Reeden nig wedder om! — Disallew mut teegenswoordig òn Koopenhaagen nærgen geen Kredit muar hed haa! En soo wel hi jens bi en Gifal Madts sin leest Birogten fan juu Welwiisen tò weeten fingen haa, en dejrùp sin lisstig Plaan ònt Werk sàt.

Son'nel. Uuha dag!!! Mi togt, Faar'er jaaw sa en Skrual dejr fuurt. Jü geid naa Piisel tö. Kumt naa Forloop fan en paar Minütten wedder bi Pööster, seid jest bi höör sallew: Kressen heed jaa lung dit Uurd hed, sa heeds. Tö Dirk: Na Dirk, maatk Di ek forsjuk, dat jens fuurt kæmst? Pir'rer liid biswùmmet òn Piisel! Hi braagt Jùmejrren en Korrew fol Eier tò sin Kest, sa dòd er; en dænen sen nò, liifk nog, altimaal tò Stiiner uuden.

Dirk. Wat! Eier tò Kest braagt! en dan òn Stiin forwandelt! Hi geid fuurt tö jam.

Pir'rer en Gon'nel swaari biiding: Din'gud! Jit höm Welkjemmen, en bed höm omtösetten.

Ellen däd Pir'rer di Hun', en fraaged: Hur est nö me juu, Faar'er?

Pir'rer. Hat es rogt gud me mi, min Faamen.

Stönt juu nö ek länger ön it Pir'rersdei?

Korneelis. Jaa hat stön' üüs jit gud ön, Faar'er; öntmenst, unk en Nes Pir'rer Südker.

Ellen. Man wü jerd fuar en lik'tet, dat J wejr wedder sa kraank uuden.

Korneelis däd en Sprüng, en seid tö Gon'nel: Hei Moodker! Jk haa di Fijool! Nö skel di Pir'rersdei jit wiis! Hi feid di Fijool üt of dit Dok.

Pir'rer. Naan ik sen ek kraank uuden: ik heepi, datt Jn'nung gineesen sen fan en Slags Kraankheid, dejr al manning Jaaren me mi omheeien heed.

Korneelis sagt: Jerst nö Ellen? Dü weet mi ek liiw, dat üüs Pit'ten üp Wei wejr om juu tö bikiiren.

Fooi. J haa jaa Jn'nung ön gurt Leewentsfaar wessen.

Pir'rer. Jaa wes haak dit! Let üüs dejr amaal Got fuar danki.

Gon'nel. Jaaimin'nen wel wü sa, dit wel wü wes dö! Sagt: Wan uk nö man sa en wedder Hart en Sen bihual' meist!

Korneelis sagt: Jaa me di Biding, dankt wü biid fuar di Gifaar en fuar di Erlöösung.

Pir'rer tö Booi: Ik wenski Di uk fuul Lek tö Din Skepper-Stand!

Booi. Ik danki Juu hartlik.

Korneelis sagt: Nö! en ek tö sin Bridmans-Stand! Dag, dejr est uk al Aurmejrren wedder forbi me.

Ellen sät höör Dok bi di Boddel üp Staal, en seid: Faar'er, dejr es biid en Dok fol Kuk en en Boddel Wiin fan Booi tö Junk en Moodter. Hi wilt haa, dat At skult uk weet, dat et Delling Pir'rersdei wessen hed.

Pir'rer en Gon'nel sen jaa biiding sa maniirelk, en dö dejr en Partii smeigelnd Uurder fuar ön Booi, dit es tö siien: en Miskmask fan Dank en Ofwärning aur dit Fuulheid; en Booi maaked höm Meit, naatüürlik üp en höffelk Aart, me Töögen-Uurder dit Fuulheid wedder lit' tö maakin.

Wilt dit gisked: staant Korneelis en klimpert üp di Fijool di Wiis fan: Hei dirls lum! dat sjal wol gaan!

Gon'nel. Weremmugt, Korneelis! hest Dü nö ek me Booi fum füd, da hed Din Früggeb, om Madts sin Stjüürman tö uuden, dag al tö Jen' wessen!

Korneelis sagt: Nu lugter jeg alt Lunten! Gurtem: Hurda, Moodter!

Gon'nel. Jaaimin'nen hert sa! Mån, Korneelis, kåst Då dit uk ek sen hed; dat dit Breew ek fan Madts sin Hun' wejr? Dirk Moggels hi seid, dat dit wejr wessinog fan en Swiir-Gast sånd uuden, sa wejrt, seid er, dejr höm nö ödders ön Koppenhaagen niin Kans' muar wust hed.

Korneelis. Aa, est da ek waar, dat Madts Koptein uuden es?

Gon'nel. Näänimin'nen est ek! En di deilk Sum Jil', dejr Faar'er ofstjüürd, es da jaa fuarleesen. En da di Korrew fol Eier, dejr Faar'er Jirönner tö sin Kest braagt, sen nö altimaal tö Stiiner uuden, sa sens.

Korneelis. Safuul üp Jen Dei! Dit es jaa jit döiler hår gingen, üs dit Jaar, dejrt Bödter rint' heed!

Ellen. Aa Moodter dag! hur skul' Eier tö Stiiner uud küd?

Pir'rer. Ja, min Faamen, dejr wel wü ek aur gruubli! Hur sok, en muar, wat fan Boowen kumt, tö gung kjen, dit mut wü sa stuun let. Teeken en Wun'ner sen üüs Mensken tö hoog om tö bigrippen. Nog es dit, dat dit, wat mi des Dei wedderfåren es töhopnommen, heed mi Xeplågting dön fan al min ünriimelk Gidtsigheid! Jaa ik hööpi, fan nö of ön en rogtigger Wel tö bitreeden, dejr J Juu da uk altimal me mi aur früggi mei.

Gon'nel. Di Korrew staant jit me di Stiiner ön dejl bi Faar'ers Kest ön Piisel, sa båd er.

Gung man fuurt en lukki, Korneelis; Dü best dag nærgen bang fuar, sa best ek.

Korneelis. Soo! da skel ik min gud Stiiner nog flenset fo! Hi feid en Stoklägt ön Brant, en geid naa Piisel.

Ellen falt Pidder om Hals, skrualled en seid: Aa Faar'er, wel J nö da nog eedert altet gud bi Moodter wiis? Wat en Korneelis haa Juu Gudheid ek fortiinet. Jü geid fuurt tö Korneelis, jer Pir'rer tö swaarin kumt. Booi halt sin Fek-Dok fuar Oogen, en Gon'nel skrualled.

Pir'rer me en weemuddig Stem: Heest Dü frei Faamen min Gudheid ek fortiinet, da weetk et ek! Jaa wes wel ik gud bi Moodter wiis!

Pausee.

Korneelis kumt uan me di Eier ön en ual' Hud, en uk di 50 Daal'ers Bank Seedel ön Hun'nen; staant höm tö fuar Pidder, en seid: Faar'er, jir sen di Eier; ik haa er ek jen fan ofslööken! En jir se J Juu 50 Daal'ers Bank-Seedel uk bihöl'len. Di 2 Tiinen heed Ellen fingen; dejr mei jü fuar swaari.

Pir'rer haaled en Suk, en seid: Do! wat mut ik nö se!!!

Gon'nel aurjät et binei om höör sallew.

Korneelis. Ja ik wejr al bi, en wil' di Eier wedder ön di Korref fo, en di Stiiner weg

hüddi; om juu Bikiiring döör en Wun'ner-Werk muar wat fasster tö maakin. Man Ellen jü wel apsluut Spöl-Skänster wiis! En da est uk höör Skil', woo Juu Omwän'ing wedder tö Grab-bel falt.

Pir'rer haaled wedder en Suk·, en seid: Moor'er, let mi nö wat fan di Dokter sin Flask fo.

Gon'nel dejr wel aur Pir'rer sin „Moor'er" siien, wedder wat tö höör sallew kæm, bigent nö: Korneelis, Korneelis! hurom heest Dü dag sok dön? dejr haa ik jaa rogt nönt fan wust, sa haak ek.

Booi set en lukked stüw hen üp Piisel-Pööster.

Korneelis kiird höm wat om eeder Gon'-nel, en seid: Ik hed ek en Skelling Pidders-dei-Jil', Moodter, en ik skammet mi, om fan hokken wat tö liinen; for arkjen weet jaa, dat Faar'er sallew bi Pöös follen heed: en da fuan' wat en Ellen töleest üp des Reed, om wat tö bikummen.

Pir'rer seid gilassen: Nö, da feid di Spidtsbuub ön Koppenhaagen dag jest nönt fuar sin Pollitskheid!

Korneelis sagt: Jo forbliv kun ved di Tanker.

Gon'nel. Aa, at skul' jaa rogt — — — Man hurom död at da sok me di Eier?

Korneelis. Ik waad sa fortröttelk, dat Faader mi fuar gud Uurden — dejr Ellen höm dag dön heb — tö Delling ek hok Skellinger fo let wil; en dejrom togt mi da, dat dit uk niin

Gibrük fan höm wiis tört, om Eier ön sin Kest tö slütten.

Pir'rer. Man hur haa at min Kest iipen fingen? Dit kjen ik mensst bigrip.

Korneelis. Di fing ik me en Böösem iipen sleien.

Booi staant æp, geid hen en maaked Piisel-Pööster iipen, en seid fuurt it Pööster: Ellen! — Ellen! —

Ellen kumt uan, sjogt wat forstjüürd üt, nemt metjens me biid Hun'nen bi Booi sin jen Hun', en seid ön en forleegen Toon: Di 2 Tiin Daal'ers Seetels, dejr Korneelis mi töbiilet, sen üt of min Fek forleesen; en ik kjen ek en ejrrelk Reed bitaagt fo, om Faar'er sa fuul wedder tö skaffin: kjenst Dü mi, aa min lew Booi! üdders ek Mejrren me sa fuul help?

Booi omjerremt Ellen, en seid weemuddig: Min Ellen! Küst Dü da jit jest dejr fuurt set, en senni üp en üdder Reed!!!

Korneelis, dejr jit staant me di Eier en me di Seetel, en höm bal' jens tö Pir'rer en bal' jens tö Gon'nel kiird, seid: Jaa Ellenken, me Din Forleesen! twoongst Dü mi tö, om unk biiding tö forklappen, da uud nö uk man jens ek blüg: Dejr waad mi it Pir'rersdei fan en seeker Faamen töweskel, dat Dü heest töögen Jn' en 10 Daal'ers Seetel dejl tö Ejrkel Maansens braagt.

Ellen. Uu, Got!!! kjen di Lid da gaar ek Swüggi!

Gon'nel räpt: Faar'er, Faar'er! dejr kjen wat da uk nog weet, hokken it Freddens wessen heed me en 10 Daal'ers Seetel! jaa dit es höör Hart en Sen likkenog, sa est.

Ellen. Uu! mi togt, ja wejr ön bitd Steider sa suurt wat Help nöödig!

Booi seid tö Ellen: Ik wel metjens tüt laap om 20 Daal'er. Let fan höör luas, en geid hen eeder Taal-Pööster.

Pir'rer springt æp, feid Booi bi Jerrem, en seid: Naan teew, min Dráng! sa laap wi ek fan arküdder! Hi fiidemt üt, en grept me di üdder Hun' Ellen bi Jerrem, haaled höör hen tö Booi, me di Uurden: Got wiis junk Sileits-Man! Liid jaar rogt Hun'nen ön arküdder, en seid da: En dejr es min Jaa-Uurd tö Aurmejrren Bröllep!

Korneelis. Sisoo! Nö siil at al wedder plat fuar di Win', me Bram-Seils tö; man ik ærem Skelm, kum di Brenning wel knap beowen!

Pir'rer liid sin Hun' üp Booi sin Skol'ler, en seid: Booi, min Dráng, fan nö of ön, wat feist Dü en Gots Engel ön din Jerrem!!! Man skel at üp des Wærel rogt lekkelk me arküdder uud; da wedt Dü en Könst tö liiren fo, dejr gurt es! en en Könst, min Dráng, dejr ik uk nöödig weet her skul'! Stráng skedt bi höör wiis, man me Fedtsuunelkheid! Jü es wel wat Herper fan Jinsigten en uk wat muar fuart Dog,

ûs Gon'nel hôôr Daag wessen heed; man ûdders rogt hôôr Eebenbild! dejrom weet ik Di dit tô sien. En kjenst Dû dit Fedtsuunelkheid raaket so — dejrôn bistaant di Kônst, — da wel jû Junk Lewheid tô arkûdder nog biniagt hual', en da wel jû Di en Hûs-Fruu wiis, dejr ek fuul sins Glikken heed! Man — tânk min Uurden! — ik sen bang, dat Dû entwedder en Sidtshals uud must, ûs ik, leider! wessen haa, of dat At me di Tid tau œrem Lidden uud. Wat en Juu Moor'er set er jaa Biiding wel ôn, en Dû best hôôr iinigsti Erwing; man, liiw mi tô, — — —

En Wüfhauds. Stem räpt üt fuar Winninger: Guddin'!

Gon'nel. Din'gud!

Di Stem. En i fing juu Faar'er sa bal' aurwaaket! Jeeses!!! dejr staant er jaa jit lâgt Lôôg! Jü maaked, dat jü wedder weg kumt.

Korneelis dejr al bi di Anfang fan Pir'rer sin wigtig Fuardrag di Hud me Eier üp Baanks-Jen' sät hed, en di Bank-Seedel üp Staal leid hed, en nö me di Fijool tö klimprin stön' — räpt höör eeder: Haa jest fuul Dank, Jûûrken! da wel wût juu nog eedert gud maaki.

Alles maaked höm naa Winninger tö, om höör eeder tö lukkin.

Pir'rer. Hokken wejr dit?

Korneelis. Neiber Jûrken. Sagt, tö Booi: Swaager, dit wejr uk en Gots-Engel fuar Di!

Pir'rer. Haas mi nô al gaar for bugdseid!

Gon'nel. Aa, Got si Dank, Faar'er! Da lewwest nô salung länger, wel wû hôôpi, sa wel wû!

Di lüddern, forbütten Korneelis, set jam tö.

Korneelis. Jû skel Aurmejrren me tô Junk Brôl'lep!

Pir'rer. Ja dit es waar, Aurmejrren Brôl-lep! — Korneelis, heest Dû uk en Brid?

Korneelis. En Brid, Faar'er! Jaa — Naan, ik haa dag jit niin wes Brid; man ik wel nog jen fo tô Aurmejrren.

Gon'nel. Man Faar'er, wû kjen jaa ek jens me Ellen klaar uud tô Aurmejrren, sa kjen wû ek; en Dû snakkest uk jaa neis fan Sennendei tô mi, weest, effen jer ja tûs kæm, sa dôôt jaa.

Pir'rer. Ja, Swaager, wedt, unk en Moor'er tô Gifallen, tô Sennendei Aurôn'ner teew?

Booi. Jaa hol', Faar'er! salung kjen wat nog teew.

Ellen. Aa, Korneelis, hokken est da?

Korneelis. Ja hokken togt Di, Ellen?

Ellen. Hokken kjen klook ûp Di uud! Mi togt, Dû herst ek In'nung biid me Doorti Reg-gelsen en me Keiken Lærensen tô dôn.

Korneelis. Aa, dit wejr man iipenbaa-relk; man wat tinkt Jun altimaal fan Märret An-dreesen? of fan Inken Kristjaans? Dit sen uk en paar fan ûûs Keidembôôr Faamnen, dejr [illegible]ibiiring haa.

Ellen. Aa, di Drummel jaa! dit sen uk jit en paar fan Din Böörigsters! en sawaar bilding tau frei Faamnen! Kjenst jaarüdder fo, da, — — — man hat sen Faar'er en Moodter, dejr Jaa sii skel!

Gon'nel. Ja Korneelisken, ön Gots Naam! wan jaarüdder fo küst! Wat tinkt Di Faar'er?

Pir'rer. Jaa, Moor'er, wan Di sa tinkt! Di Faamnen kjen jaa biiding gud wiis.

Korneelis däd en Sprüng, en seid: 'Het Swaager! spuald ik dit ek al neis, dat wat emsk tö Brid-Bäd ging?

Booi. Jaa, Swaager! Nö best Dü di Brenning uk da boowen sliiret. Man dat Dü fraagi küst, wat üüs tinkt om tau Faamnen — alküs dat et Di likfuul es, wedder fan di tau dat feist — dit kumt mi wat koomisk fuar.

Pir'rer. Ja dit meist Dü sii! Wejrt tau rik Faamnen, da küd em tänk: hi hed niin Gifüül fan Liibi, man saag alliining üp dit Gödti hen; aaber, dejr dit jir di Fal ek es, da meisk Dü wel sii, dat sa en Glikgüldigheid Di främel' fuar kumt.

Korneelis tö Ellen: Gesster, skul' em ek tänk, dat di tau, me jaar främel' Fuarkummen, nö rogtlik üt di Muun fälen wejr: Booi hi wust it üdder Jns' jens, dåt ik it jaar Hüs wejr, sin ein Reed ek, wedder dat hi en Meeten Bödterskiiw of en Aasten Bödterskiiw haa wil'; en Faar'er heed, üs er Jüster sallew forteld, it Jänsens di Waal, entwedder en ual' Kü of en

Pon-Kaak ön Hun', en seid: „Korneelis, ik haa en Pon-Kaak fan Moodter fingen; man di meist Dü nog so, om dat jü heed Di en Bokket-Ejs bildöwet."

Pir'rer. Nö, min Dräng, hü passet dit da?

Korneelis. Ja, Faar'er, sa jerd ik et uk da knap om di Bokket-Ejs aur di Pon-Kaak.

Booi, Pir'rer en Gon'nel laggi al trii, en Ellen kumt wedder uan me höör Gläsen.

Pir'rer en Gon'nel bigen öntöbitten.

Ellen däd Booi di tau Gläsen.

Booi sät di Gläsen üp Staal, skänkt ön fuar Pir'rer en Gon'nel, en seid: Wiis at nö sa gud!

Jat danki.

Ellen. Hat es Madejrri-Wiin, seid Boot. Dit skel sa sün' wiis, Faar'er.

Pir'rer. Man, Swaager, dit es uk jaa [illegible]k jüürs?

Booi. Faar'er, In'nung es er nönt olti jüür.

[illegible]n'nel. Man, Faar'er, Dü skudt jaa Meddisslin iin haa! Dejr haa wüt jaa [illegible]en riin om auriiten, sa haa wü jaa!

[illegible] Naan, Moor'er, dit es wat grög-[illegible]tenk nönt muar me tö dön haa.

[illegible] Haa! di Dokter heed et sok [illegible] sin hiil Apteek, üs er ön di [illegible] nemt di 50 Daal'ers Bank-[illegible] di hen eeder Pidder, en [illegible] di jit.

[illegible]Neen, dejr haa ik nönt [illegible] en di

hüddi; om juu Bikiiring döör en Wun'ner-Werk muar wat fassler tö maakin. Man Ellen jü wel apsluut Spöl-Skänster wiis! En da est uk höör Skil', woo Juu Omwån'ing wedder tö Grabbel falt.

Pir'rer haaled wedder en Suk, en seid: Moor'er, let mi nö wat fan di Dokter sin Flask fo.

Gon'nel dejr wel aur Pir'rer sin „Moor'er" siien, wedder wat tö höör sallew kæm, bigent nö: Korneelis, Korneelis! hurom heest Du dag sok dön? dejr haa ik jaa rogt nönt fan wust, sa haak ek.

Booi set en lukked stüw hen üp Piisel-Pööster.

Korneelis kiird höm wat om eeder Gon'nel, en seid: Ik heb ek en Skelling Pidders-dei-Jil', Moodter, en ik skammet mi, om fan hokken wat tö liinen; for arkjen weet jaa, dat Faar'er sallew bi Pöös follen heed: en da fuan' wat en Ellen töleest üp des Reed, om wat tö bikummen.

Pir'rer seid gilassen: Nö, da feid di Spidtsbuub ön Koppenhaagen dag jest nönt fuar sin Pollitskheid!

Korneelis sagt: Jo forbliv kun ved di Tanker.

Gon'nel. Aa, at skul' jaa rogt — — — Man hurom död at da sok me di Eier?

Korneelis. Ik waad sa fortröttelk, dat Faader mi fuar gud Uurden — dejr Ellen höm dag dön heb — tö Delling ek hok Skellinger fo let wil; en dejrom togt mi da, dat dit uk niin

Gibrûk fan hôm wils tôrt, om Eier ön sin Kest tô slütten.

Pir'rer. Man hur haa at min Kest iipen fingen? Dit kjen ik menst bigrip.

Korneelis. Di fing ik me en Böösem iipen sleien.

Booi staant æp, geid hen en maaked Piisel-Pööster iipen, en seid fuurt it Pööster: Ellen! — Ellen! —

Ellen kumt uan, sjogt wat forstjüürd üt, nemt metjens me biid Hun'nen bi Booi sin jen Hun', en seid ön en forleegen Toon: Di 2 Tiin Daal'ers Seetels, dejr Korneelis mi tôdiilet, sen üt of min Fek forleesen; en ik kjen ek en ejrrelk Reed bitaagt fo, om Faar'er sa fuul wedder.tô skaffin: kjenst Dû mi, aa min lew Booi! ûdders ek Mejrren me sa fuul help?

Booi omjerremt Ellen, en seid weemuddig: Min Ellen! Küst Dû da jit jest dejr fuurt set, en senni ûp en' ûdder Reed!!!

Korneelis, dejr jit staant me di Eier en me di Seetel, en höm bal' jens tö Pir'rer en bal' jens tö Gon'nel kiird, seid: Jaa Ellenken, me Din Forleesen! twoongst Dû mi tô, om unk biiding tô forklappen, da uud nôuk man jens ek blüg: Dejr waad mi it Pir'rersdei fan en seeker Faamen tôweskes, dat Dû heest töögen In' en 10 Daal'ers Seetel dejl tô Ejrkel Maansens braagt.

Ellen. Uu, Got!!! kjen di Lid da gaar ek swüggi!

Gon'nel räpt: Faar'er, Faar'er! dejr kjen. wat da uk nog weet, hokken it Freddens weßen heed me en 10 Daal'ers Seetel! jaa dit es höör Hart en Sen likkenog, sa est.

Ellen. Uu! mi togt, ja wejr ön bild Steider sa suurt wat Help nöödig!

Booi seid tö Ellen: Ik wel metjens tül laap om 20 Daal'er. Let fan höör luas, en geid hen eeder Taal-Pööster.

Pir'rer springt æp, feid Booi bi Jerrem, en seid: Naan teew, min Dräng! sa laap wi ek fan arküdder! Hi fiidemt üt, en grept me di üdder Hun' Ellen bi Jerrem, haaled höör hen tö Booi, me di Uurden: Got wiis junk Sileits-Man! Liid jaar rogt Hun'nen ön arküdder, en seid da: En dejr es min Jaa-Uurd tö Aurmejr-ren Bröllep!

Korneelis. Sisoo! Nö siil at al wedder plat fuar di Win', me Bram-Seils tö; man it œrem Skelm, kum di Brenning wel knap beowen!

Pir'rer liid sin Hun' üp Booi sin Skol'ler, en seid: Booi, min Dräng, fan nö of ön, wat feist Dü en Gots Engel ön din Jerrem!!! Man skel at üp des Wærel rogt lekkelk me arküdder uud; da wedt Dü en Könst tö liiren fo, dejr gurt es! en en Könst, min Dräng, dejr ik uk nöödig weet her skul'! Sträng skedt bi höör wiis, man me Fedtsuunelkheid! Jü es wel wat skarper fan Jinsigten en uk wat muar fuart Dog,

ûs Gon'nel hôôr Daag wessen heed; man ûdders rogt hôôr Eebenbild! dejrom weet ik Di dit tô sien. En kjenst Dû dit Fedtsuunelkheid raaket so — dejrôn bistaant di Kônst, — da wel jû Junk Lewheid tô arkûdder nog bimagt hual', en da wel jû Di en Hûs=Fruu wiis, dejr ek fuul sins Glikken heed! Man — tânk min Uurden! — ik sen bang, dat Dû entwedder en Sidtshals uud must, ûs ik, leider! wessen haa, of dat At me di Tid tau œrem Lidden uud. Wat en Juu Moor'er set er jaa Biiding wel ôn, en Dû best hôôr iinigsti Erwing; man, liiw mi tô, — — —

En Wüfhauds Stem räpt üt fuar Winninger: Guddin'!

Gon'nel. Din'gud!

Di Stem. En i fing juu Faar'er sa bal' aurwaaket! Jeeses!!! dejr staant er jaa jit lâgt Lôôg! Jü maaked, dat jü wedder weg kumt.

Korneelis dejr al bi di Anfang fan Pir'rer sin wigtig Fuardrag di Hud me Eier üp Baanks-Jen' sät hed, en di Bank-Seedel üp Staal leid hed, en nö me di Fijool tö klimprin stön' — räpt höör eeder: Haa jest fuul Dank, Jûûrken! da wel wût juu nog eedert gud maaki.

Alles maaked höm naa Winninger tö, om höör eeder tö lukkin.

Pir'rer. Hokken wejr dit?

Korneelis. Neiber Jûrken. Sagt, tö Booi: Swaager, dit wejr uk en Gots=Engel fuar Di!

Pir'rer. Haas mi nô al gaar for dugd seid!

Gon'nel. Aa, Got si Dank, Faar'er! Da lewwest nö salung länger, wel wü hööpi, sa wel wü!

Di üddern, forbütten Korneelis, set jam tö.

Korneelis. Jü skel Aurmejrren me tö Junk Bröl'lep!

Pir'rer. Ja dit es waar, Aurmejrren Bröllep! — Korneelis, heest Dü uk en Brid?

Korneelis. En Brid, Faar'er! Jaa — Naan, ik haa dag jit niin wes Brid; man ik wel nog jen fo tö Aurmejrren.

Gon'nel. Man Faar'er, wü kjen jaa ek jens me Ellen klaar uud tö Aurmejrren, sa kjen wü ek; en Dü snakkest uk jaa neis fan Sennendei tö mi, weest, effen jer ja tüs kæm, sa döst jaa.

Pir'rer. Ja, Swaager, wedt, unk en Moor'er tö Gifallen, tö Sennendei Aurön'ner teew?

Booi. Jaa hol', Faar'er! salung kjen wat nog teew.

Ellen. Aa, Korneelis, hokken est da?

Korneelis. Ja hokken togt Di, Ellen?

Ellen. Hokken kjen kloof üp Di uud! Mi togt, Dü herst et In'nung biid me Doorti Neggelsen en me Keiken Lærensen tö dön.

Korneelis. Aa, dit wejr man iipenbaarelk; man wat tinkt Juu altimaal fan Märret Andreesen? of fan Inken Kristjaans? Dit sen uk en paar fan üüs Keidemböör Faamnen, dejr jaar Bihiiring haa.

Ellen. Aa, di Drummel jaa! dit sen uk jit en paar fan Din Böörigsters! en sawaar bilding tau frei Faamnen! Kjensk jaarúdder fo, da, — — — man hat sen Faar'er en Moodter, dejr Jaa sii skel!

Gon'nel. Ja Korneelisken, ön Gots Naam! wan jaarúdder fo küst! Wat tinkt Di Faar'er?

Pir'rer. Jaa, Moor'er, man Di sa tinkt! Di Faamnen kjen jaa biiding gud wiis.

Korneelis däd en Sprüng, en seid: Het Swaager! spuaid ik dit ek al neis, dat wat emsk tö Brid-Bád ging?

Booi. Jaa, Swaager! Nö best Dú di Brenning uk da boowen sliiret. Man dat Dú fraagi küst, wat úús tinkt om tau Faamnen — alkús dat ek Di likfuul es, wedder fan di tau dat feist — dit kumt mi wat koomisk fuar.

Pir'rer. Ja dit meist Dú sii! Wejrt tau rik Faamnen, da küd em tánk: hi hed niin Gifúúl fan Liibi, man saag alliining úp dit Gödti hen; aaber, dejr dit jir di Fal ek es, da meisk Dú wel sii, dat sa en Glikgúldigheid Di frámel' fuar kumt.

Korneelis tö Ellen: Sesster, skul' em ek tánk, dat di tau, me jaar frámel' Fuarkummen, nö rogtlik út di Muún fálen wejr: Booi hi wust it údder Jns' jens, dát ik it jaar Hús wejr, sin ein Reed ek, wedder dat hi en Meeten Böödterskiiw of en Aasten Böödterskiiw haa wil'; en Faar'er heed, ús er Júster sallew forteld, it Jánsens di Waal, entwedder en ual' Kú of en

Kwiig tö foen, man wejr reedluas, wedder dat et wius skul'. Jir es dag ön biid Fallen fuul muar Forskel, üs üp Inken Kristjaans en Märet Andreesen.

Ellen. Jaa, Korneelis, wan dit uk al, da kjen sok Gliiknissen jir dag ek passi.

Booi. Ja dit tinkt mi uk.

Ellen. Man üdders kumt et mi dag ek sa främel' fuar, om tau Lidden lik lew tö haaen.

Booi. Ja, Daadten, tau Lidden lik lew tö haaen, dit heed Kriimelkheid; man höm me jaarüdder fan tau Faamnen lik hol' tö bifriien, dit lukked mi dag wat üdders tö wiisen. Hest Dü mi ek baa wil', da hed ik ön det Jaar jest wes nium üdder Faamen fraaget.

Korneelis bi höm sallew: Wat dag en Inbil'ling! üs wan Ellen man alliining dit Frügeiliheid me tö dreien hed! Naan, da weet ik beedter Biskiid.

Ellen. Korneelis, wan Dü da tänkst, dat Dü bi tau nog biiding fo kjenst, man Din ein Reed ek weest, da smit me Din Kniw, altüs welaaft jens däst.

Korneelis. Ja, Ellenken, Dü seist wat! dit es dit Waari!

Pidder en Booi laggi.

Gon'nel. Gotbiwaarien, Ellen! sa en Reed kjen dag nœrgen ben.

Korneelis feid en Kniw, en seid: Mark hop, da skelt Märet wiis, en Mark önner, da skelt Inken wiis. Smet dit Kniw üp Böörd.

Ellen nemt et wedder æp, en seid: Mark bop! Mark bop, Korneelis!

Korneelis. Se I wel! Nö gisked jam nogwedder Uenrogt!

Pidder skorred me Haud, en lagged.

Gon'nel. Naan, nö uudt dag sa en Grögaelkheid, üst jit wel al sin Lådaag ek jer wessen heed!

Booi. Ja, Swaager, da offteid me Di, en sii tö Måret, dat dit Mark bop hed Di höör tö Wuf bistemmet.

Pir'rer. Ja, sa mut er würklik sii, wan er ek lööq wel.

Gon'nel. Bileewent ek, Korneelis! kum ek me sok, en sii, dat om höör smetten heest! da nemts Di sommin wes ek, sa dåds ek.

Korneelis. Aa, Moodter, I sen al en ual' Mensk, dejr ek sa en Bigrip långer heed! Ik skel Mådten dit Mark bop nog tö gifaalen fo!

Ellen. Man Korneelis, wan al Sennendei Brol'lep haa skedt, da küd bal' üp Tid uud, dat At wes me arküdder forlööwet waad.

Korneelis nemt höm bi Nöös, en seid: Aa, Sessterken, dö Dü uk jens sa! Hür manning Stün' est wel leeden, sent et wes lööwet waad me Junk en Booi?

Ellen. Ja dit wejr frü wat üdders! wan em jest Aa seid heed, da müt em uk Bee sii. Den dit Oogenblek dejr ik et min Skellemki lööwet, sin Brid tö wiisen, Jü skorred Booi jens bi Ken.

da meend ik jit, dat et hok Jaaren waaret, jer unk Brôl'lep wiis skul'; üdders her ik mi uk wel ek sa bidjil letten.

Booi. Ja, Korneelis, da muk wat uk jit man jest en Reis of tau dô, jer wat Brôl'lep maaki! Ik mei min Brid nönt önjen' dô.

Gon'nel. Aa, jaa Booi! wan Di sa togt! jü es uk jit wat rikkelk jung, sa es.

Ellen. Moodter dag! Forstuun I niin Kortswil?

Pir'rer gämelt tö laggin, en seid: Dejr kæm di Haas üt of di Hallem-Tot!

Korneelis strekt di jen Skot-Finger aur di üdder eeder Ellen, en seid: Fidt! fidt! fidt! Dejr maast Dü dag jenmol ön di Fäl iin!

Ellen strekt Booi jens üp Sjak, en seid tö höm: Ja, Seenken, dejr holpst Dü mi iinön! Nö meist mi uk wedder üt of help.

Booi. Ja ik wel uk da nog. Dejr ik bigent tö Di fan Brôl'lep maakin, da lôôwet ik Di jaa metjens, om Di me naa Altnaa tö nemmen! Nö kjenst Di al sallew wedder help.

Pir'rer. Est fan Altnaa, Swaager, dejr Dü Skep haa skedt?

Booi. Jaa, fuar di sallew Koop-Man, dejrk leest fuar fåren haa.

Pir'rer. Hokken heed Di da tö skrewwen?

Booi. Di Koop-Man sallew; Paulsen es sin Noom.

Gon'nel geid jens fuurt.

Korneelis. Dit es waar! Hi nemt en ·eew üt Fek, en däd Booi dit aur. Juu 'oodter dòd mi dit Breew me tò Di, desr ik di)bdel Wiin baalet; wan Dùt hur Faar'er of len jens fuar lees widt.

Ellen. Aa, Häri! di Boddel Wiin en dit ik staant jir fuar ùùs Oogen, en nemmen taagt wel muar om! Aa, Booi! da last Dù ùùs : Breew nò jest jens fuar! en da skel ùùs gud ıar'er en Moodter jit In'nung wat pleeget wiis.

Booi last: — — —

Altona d. 15ten Febr.

Ich habe jetzt eine vacante Schiffer-Stelle, und zwar für mein schönes Schiff, die Frau Agate, welches Sie ja kennen. Kaptain Haabsucht kann, wie es scheint, nur für sich selbsten glücklich fahren, und also war es wohlbedächtig meine Sache, ihm Congé zu geben. Auf Kaptain Möllers Recommendation sind Sie nun der Mann, dem ich hiemit Sans façon zu dieser Frau gratulire; denn einen Korb, lieber Johannsen, werden Sie mir doch ja nicht geben.

Im Fall nicht bald eine favorable Fracht zu bekommen ist; so bin ich willens, Sie erstlich für eigene Rechnung eine Tour auf die Ost-See damit machen zu lassen. Jedoch ist zuvörderst eine Verzimmerung vorzunehmen, die 3 bis 4 Wochen continuiren wird. Haben Sie sich also etwa in diesem Winter auf Ihrer Insel durch Amors Pfeile

... so das süße Prädicat nur ... Und ein bereitwilliger ... mit dem Ihnen gedient seyn kann ... nur respective mit genommen. Aber den 5ten März wünschte ich ... denn mit der Reparatur ... angefangen werden.

... ergebenst A. Paulsen.

... en bärlik Breew, Swaa... ... Latiin iinmung, dit, ... Raadruk dö.

... en barelk Man, di sal...

... nent ödders liid, üs ... „Na Moors" ... Dinger skel dit wiis?

... Na Muis en ... kust jaa nog weet.

... me di Uurder seid hi, ... me nem.

... Ja teew man, ik skel min ... me höör Forkiiring uk nog bal' ... want uk da man tö Förring ... of Ripper Marked, wat et näm skel.

... Korneelis, ik wil' man, dat et al ... me Junk.

Korneelis. Sessterken, haa man niin ... Hat skel nun Stün' waari, da heeb ... biid Na en Bee seid, en jer des Nagt ... kumt, da sen wat al en Bokstew förder

skredden! Weest, al Sennendei Brölʼlep, dit wel Jindruk maaki.

Gonʼnel kumt wedder uan.

Ellen tö Booi: Aa wedt Dü nö jens me bi di Staal nem? Mi tinkt, Feederken set dejr sa makkelk; ik meit ek kimmt, höm autjenʼ tö nöddigin.

Jat en Booi drei di Staal, edder bi en Jenk me di Dok fol Kuk, en di Boddel Wiin, en di 50 Daalʼers Seedel, en dit Lägt üp, auk bi Pidder, pal töögen Sid ön.

Ellen. Sisoo! Wat wel metjens fuar wat Rüm sörgi; ik skel uk jit di Brid-Daansʼ me Di haa; Korneelis kjen nog sa fuul spölli. Jü sät Gonʼnel höör Stööl henbi, taiked höör jens, en seid: Moodter, wel J Juu dejr uk nö tö sät? Nö skel At en Faarʼer bigen, Pirʼrersdei tö bualʼlen.

Gonʼnel me en skruallig Mual: Aa, Got seegni Junk!!!

Pirʼrer. Nö da, Moorʼer! Hi sät sin Hud of. da wel wat unk nö jens fan unk Swaager traktiirt let! Di Nagt es jaa üüs ein! Jk haa uk nö ön en eewig Tid nogwedder Kuk of Wiin smakk.

Ellen feid dit Kuk üt of di Dok, en Booi di Prop of di Wiin-Boddel.

Pirʼrer. Man, min gud Moorʼer, mi tinkt, Dü best nönt æprümmet! Wat kjen er Di nö jit ön Wei wiis?

Gonʼnel sät höör tö, en seid ön en skruallig Toon: Faarʼer, ik kjent ek wedder fan mi of fo, dat Dü Booi spuaist, dat hi nog entwedder en Gidtshals waad, of dat jat en Ellen jens uan

ærem Lidden uud skul'. Booi mei jaa tånk, dat Ellen rogt en Tönöntbringer es, sa mei er jaa.

Ellen feid en paar Ual'ler-Welts Gläsen, en geid dejrme nåa Kööken, om dænen üttöspöölen.

Pir'rer. Ja ik kæm uk nog wat rikkelk fiir me min Reedi!

Korneelis. Jaa Faar'er, hat wejr gud, dat Reiber Jüürken hóór sa effen jens hiir let. Hi staant jit me di Fijool ön Hun'.

Pir'rer. Man Swaager, Dú bigreepst jaa wel, — úbders welk er Di nó sii, — dat dit altimáal úp Reekning fan Ellen hóór Gudhartigheid ging?

Booi. Jaa, Faar'er ik kúd dit nog gedsst! ik haa al muar fan hóór Gudhartigheid en fuul fan hóór Welligheid, om wat tó dón fuar Lidden, jerd.

Pir'rer. Man, min Dráng, jú skel nog spaarsom bi hóór sallew wiis, uk alles reedig nem, en, són'ner Din Wel, nónt tó Staat en Prunk ónwán'.

Booi. Faar'er, ik weet et! Skul' wat en Ellen ek rogt lekkelk me arkúdder uud, da kjen di Stil' ek bi hóór wiis! En wank Juu di Waarheid sii mei, da waad ik sa aurrasket en dejrtó sa seelig fan Juu jest Uyrden, dat ik jerd dit údder kriap jens.

Korneelis. Swaager, dit es Di da gingen, hips, om haps, alk úst mi jens ging, dejr wat en Ellen, ús Moodter seid, lit' en liig wejr. Da kæm Ellen mi jens bi Dúúr ónjen' me en

Pon-Kaak ön Hun', en seid: „Korneelis, ik haa en Pon-Kaak fan Moodter fingen; man di meist Dû nog so, om dat jû herd Di en Bokket-Ejs bilöövet."

Pir'rer. Nö, min Dráng, hû passet dit da?

Korneelis. Ja, Faar'er, sa jerd ik et uk da knap om di Bokket-Ejs aur di Pon-Kaak.

Booi, Pir'rer en Gon'nel laggi al trii, en Ellen kumt wedder uan me höör Gläsen.

Pir'rer en Gon'nel bigen öntöbitten.

Ellen däd Booi di tau Gläsen.

Booi sät di Gläsen üp Staal, skänkt ön fuar Pir'rer en Gon'nel, en seid: Wiis at nö sa gud!

Jat danki.

Ellen. Hat es Madejrri-Wiin, seid Boot. Dit skel sa sün' wiis, Faar'er.

Pir'rer. Man, Swaager, dit es uk jaa sok jüürs?

Booi. Faar'er, In'nung es er nönt olti jüür.

Gon'nel. Man, Faar'er, Dû skudt jaa wedder Meddissiin iin haa! Dejr haa wût jaa rogt renskeu riin om auriiten, sa haa wû jaa!

Pir'rer. Naan, Moor'er, dit es wat grög-gelks! Dejr kjenk nönt muar me tö dön haa.

Korneelis. Haa! di Dokter heed ek sok raar Meddissiin ön sin hiil Apteek, ûs er ön di dejr Boddel es! Hi nemt di 50 Daal'ers Bank-Seedel fan Staal, längd di hen eeder Pidder, en seid: Faar'er, dejr leid di jit.

Pir'rer. Ja, min Seen, dejr haa ik nönt muar me tö dön; di heest Dû fuartiinet; en

wedt Dü uk miist nödbig haa, jer fan Hüs kumst. Weest, fuar Din Könnings-Breew en fuart Wiien geid alliining fuul me hen.

Korneelis. Fuul Dank da, Faar'er! Däd en Sprüng, en seid: Hurraa, nö da! Wer etwas waagt, der winnt auch was!

Ellen sagt: Naan, nö skul' em rogt ek tänk, dat dit di sallew Faar'er wiis küd, dejr wü jer hed haa! Feid Booi om Hals, en seid gur-tem tö hüm: Aa, wedt Düt da Mejrren ek aur-iit om di 20 Daal'er tö Faar'er?

Pir'rer. Min lew Faamen dag! Dü heest Delling 100 Daal'er fuartiinet! en dænen Medt, — sa waar, üs ik jir nö Wiin en Kuk fuar mi haa — üp Din Bröl'leps-Dei fo fan mi, om ön'ner æwem Lidden omtöbiilin! Naan, ik bed Junk, näm At nönt muar fan di 20 Daal'er, ek jens en Dank; of At ærgi mi!

Ellen haaled en Suk, seid: Ja da!!! — Korneelis! wat es det dag en Pir'rersdei fuar unk!!! sagt: Naan, beedter Lidden kjen er dag wel ek üp Wærel' wiis, üs üüs Faar'er nö es!

Korneelis. Ja, Ellen, di skel wat hok Jaaren tänk kjen! Di leest Pir'rersdei fuar des, di wejr, öntmenst fuar mi, ek follens sa aar-dig: da leid ik ön di Spaans-See tö bumlin, en dit me en Wedder! — jaa rogt en Wedder, Swaager, allik üst di Nagt wejr, dejr Taamken tö kæm.

Booi. Ja da wejrt rogt en Hemmels Wed-der. Di fuargi Pir'rersdei-Nagt seet wü me üs fjuur Söl'ring Stjüürlidden tö Malgaa ön

Kersen Mannis sin Kujüt, en spöllet Bruus-Baard.

Ellen. Da haa it jit wel ek sa ring hed?

Booi. Naan, wü hert temmelk lusstig.

Pir'rer en Gon'nel hual' jam lusstig bi dit Kuk.

Gon'nel. Faar'er, Booi en Ellen weet et jit wel ek, wat jü dejrme en gud Stek dön heed, dat jü bi jen Seetel om tö Freddens braagt.

Pir'rer. Moor'er, ik bed Di, nám dejr In'nung nönt fan; dit wil' üüs fillegt jit altimaal tö skruallin bring! Naan, des giseegnet Dei skel me Frügged bislööten wiis! Min Faamen, Dü skudt jaa di Brid-Daans' haa! En Moor'er, wat drink jens!

Ellen. Ja sa skult wiis!

Booi feid Ellen bi Hun', en seid: Nö Swaager! da skrúúwi Din Kwint jens en bet œp.

Gon'nel. Faar'er, Ik sen bang, datt drunken uud.

Korneelis stemmed di Fijool.

Pir'rer. Ja, wat da! hat es jaa Delling Pir'rersdei! En weest ek nog dit Spreek-Uurd: En drunken Wüf es en Engel ön Băd.

Korneelis bigent tö spöllin.

Booi en Ellen bigen tö daan'sin.

Pir'rer en Gon'nel bigen tö drinken.

Di Fuar-Daans' waared jest wat länger, üs giwöönlig, en dejrüp bigend Korneelis tö en Eeder-Daans di Wiis fan Wat es dag en Seeman, tö spöllin. Pir'rer bi-

gent üp sin twiidi Gläs. Booi en Ellen bigen tö walsin. Sabal' üs jat me dit Walsin rogt üp Tog kjemmen sen, bigent Korneelis wat sagter üptöstrikken, en sjungt gurtem bitö:

Wat es dag en Seeman! ik wel nö man sii,
Hi feid höm en Brid; en hi let höm bifrii!
Hat waared man kuurt, hi mut wedder üt fan!
Jü blewt da ittüüs! Hi jit da höör Man!
En wat da giböör kjen! Em sjogt et jaa iin:
Di Wüfhaud sen uk ek fan Staal of fan Stiin!

Sabal' üs hi jirme tö Jen' es, maaked hi en Halt, om di Fijool wat tö stemmin. Booi en Ellen bliiw bi, en nüiini töskeft di Wiis wat me.

Korneelis seid, wilt hi stemmed: Jaa, üdders geidt nö alles, ret som det hørs og bøørs; man dit Mädten höör ittüüs Bliiwen wán ik nö reisi, dit kumt mi uk wat ungstig fuar! Di Gös, dejr jens — — „Knap!" Seid di Kwint. Hei, Swaager! Dejr sproong di Jaag-Tros! Nö man Plegt-Anker ön Grün'!

Booi nekked höm jens tö, mar jat bliiw bit Walsin.

Korneelis. Dit fing ik niin Doowen seid!

Pir'rer bigent üp sin träd Gläs, en Gon'-nel üp höör twiidi.

Korneelis. Haa! Nö geid mi en Lägt æp, hurom ik sa en raar Boddel Wiin fan Keiken Joohannissen haali skul', en hurom üüs tau Ual'len dejr jit In'nung me tö Werk

skul'! Gans' rogtig! Di tau nem gud bi jaar Gläsen; jat sen daalkenst aurwaaket!

Pir'rer räpt: Joohannis! kum At en min Daagter uk en nem en Gläs! en da paari wü üüs naa Båd tö!

Korneelis swingt di Fijool aur Hand, en seid: Hurraa!!! Dejr haa At dit Gisedts fuar Junk!

Bool. Naan Dank, Faar'er! Drink J man.

Ellen. Aa, Moodter, drink J uk jit man wat muar! Hat skel jaa sok süns' wiis!

Jat bliiw jit bi om tö Walsin, hüwel dat et nö jaa ek sa rask ånger geid.

Korneelis bi höm sallew: Aa jaa Moodter, dat J uk sa frei uud! En ik laap naa min Inken tö, of Mådten skult jaa wiis. Feid sin Orloosi jens üt of Fek. Haa! di Klok es jit man twellew! Jat sen jit biiding it Labreetens of it Hans Sgruadders tö fin'nen.

Gon'nel drinkt di Rest fan höör twiidi Gläs.

Korneelis wänd höm naa di Töskaners, en seid: Nö da! Dejr wat üp des Pidders dei tö siien heed, di mei Mejrren üp en üddern bigen! Mi tinkt, des wejr ek tö foragten. En da, Gudnagt, altimaal! Hi liid di Fijool dejl üp Böörd fuar Taal Pööster, stapt er aurhen, en seid: Dü best Aurnagt nönt muar werk; wü sen nö sa fiir kjemmen, dat wü nog likkert daan'si kjen. Hi geid di Düür üt.

En di Fuarhang falt.

Digter,

... di Tö...auers wessen hed, kumt ... etjens en steld höm ön di Medden fuar ... Skirm tö, maaked klaar Keel, en seid:

Neen, neen! des Pidderšdei di wejr
geewis nig tö foragten!
Di hed, fuar mi en muarren, Lejr,
döör Speiler tö bitragten.

Wel weet wü, dat di Dei di bringt
aaft fuar, sin fölgend Daagen
Stemp, Skrei en Swakheid; mar, mi tinkt,
des död bisonders Saagen!

En, haak min Daag! wat kjent dog drei!
har fent em wel biskrewwen,
dat Tuwerri, di Lasster-Wei,
heed Lek me Ejr biklewwen?

Em fing, skul' ik Awiisen skriiw,
nig fuul fan Krig en Muurden;
mar seeker wilt da Mejrren iiw
en Färs üt folgend Uurden:

„En Man, dejr ön des fuargi Tid
en Sniier wejr üs nemmen,
es döör di Pidderšdei sa wid
nö tö Bikiiring kjemmen."

Naabirogt.

Forbütten Jap Digter kum er ön des Komeedi 24 forskellig Persoonen fuar. Mar skul' di jens di Ejr haa, æpföörd tö uuden, da haa er hoogstens 12 forskellig Persoonen man nöödig dejrön fuartö-kummen. En ön'ner di 12 wejr man 3 Wüfhaud, jaa fillegt man 2, nöödig.

Di Kærming:

1. Pir'rer Madrsen.
2. Korneelis.
3. Booi Joohannissen.
4. Bleik Ohm en Eeb Ohm, 2 ön 1 Persoon.
5. Jåns Kuk en di Widdinger en Siiwert, 3 ön 1 Persoon.
6. Kristjan Moggels en Hans Post en Welhelm Sörrens, 3 ön 1 Persoon.
7. Ejrkel Senken en Elsi Lassen en Dirk Moggels, 3 ön 1 Persoon.
8. Inken Lassen en Uas Baaiken en Dokter Frans, 3 ön 1 Persoon.
9. Di 3 lit' Drånger, dejr wejr uk man 1 tö nöödig.

1. Ein Frühlings-Lied.

Mel. Hort Mannen, hort! Wat ik Uew fel forhale.

2. Ein Sommer-Lied.

Mel. Auf, auf, ihr Brüder, und seyd stark.

3. Ein Herbst-Lied.

In eigener Melodie.

4. Ein Winter-Lied.

Melodie für den 1sten Vers:
Es eilen, es stürzen die rauschenden Fluthen.
für die folgenden Verse:
Es war ein junges Mägdchen.

5. Klaglied eines Seefahrers.

Mel. Jeg er af Naturen saa ferm, som en Man.

6. Ein Matrosen-Lied an den Landmann.

In eigener Melodie, oder Mel.
Ueber die Beschwerden dieses Lebens.

7. Aufmunterung zur Menschlichkeit.

Mel. Freut euch des Lebens.

Lieder

zur

schuldlosen gesellschaftlichen

Unterhaltung

für

Jünglinge und Jungfrauen

auf der Insel Silt.

ærem Lidden und skul'. Booi mei jaa tänk, dat Ellen rogt en Tönöntbringer es, sa mei er jaa.

Ellen feid en paar Ual'ler-Welts Gläsen, en geid dejrme nàa Kööken, om dænen üttöspöölen.

Pir'rer. Ja ik kæm uk nog wat rikkelk fiir me min Reedi!

Korneelis. Jaa Faar'er, hat wejr gud, dat Reiber Jüürken hòòr sa effen jens hiir let. Hi staant jit me di Fijool ön Hun'.

Pir'rer. Man Swaager, Dû bigreepst jaa wel, — ûdders welk et Di nò sii, — dat dit altimàal ûp Reekning fan Ellen hòòr Gudhartigheid ging?

Booi. Jaa, Faar'er ik kûd dit nog gebssi! ik haa al muar fan hòòr Gudhartigheid en fuul fan hòòr Welligheid, om wat tò dòn fuar Lidden, jerd.

Pir'rer. Man, min Dràng, jû skel nog spaarsom bi hòòr sallew wiis, uk alles reedig nem, en, sòn'ner Din Wel, nònt tò Staat en Prunk ònwàn'.

Booi. Faar'er, ik weet et! Skul' wat en Ellen ek rogt lekkelk me arkûdder uud, da kjen di Stil' ek bi hòòr wiis! En wank Juu di Waarheid sii mei, da waad ik sa aurrasket en dejrtò sa seelig fan Juu jest Uurden, dat ik jerd dit ûdder knap jens.

Korneelis. Swaager, dit es Di da gingen, hips, om haps, alk ûst mi jens ging, dejr wat en Ellen, ûs Moodter seid, lit' en liig wejr. *Da kæm Ellen mi jens bi Dûûr önjen' me en*

Pon-Kaak ön Hun', en seid: „Korneelis, ik
haa en Pon-Kaak fan Moodter fingen; man di
neißt Dû nog so, om dat jû heed Di en Bokket-
Ejs bilôôwet."

Pir'rer. Nô, min Dräng, hû passet dit da?

Korneelis. Ja, Faar'er, sa jerd ik et uk
na knap om di Bokket-Ejs aur di Pon-Kaak.

Booi, Pir'rer en Gon'nel laggi al trii, en
Ellen kumt wedder uan me höör Gläsen.

Pir'rer en Gon'nel bigen öntöbitten.

Ellen däd Booi di tau Gläsen.

Booi sät di Gläsen üp Staal, skänkt ön fuar
Pir'rer en Gon'nel, en seid: Wiis at nô sa gud!

Jat danki.

Ellen. Hat es Madejrri-Wiin, seid Boot.
Dit skel sa sûn' wiis, Faar'er.

Pir'rer. Man, Swaager, dit es uk jaa
sok jûûrs?

Booi. Faar'er, In'nung es er nônt olti jûûr.

Gon'nel. Man, Faar'er, Dû skudt jaa
wedder Meddissiin iin haa! Dejr haa wût jaa
rogt rensken riin om auriiten, sa haa wû jaa!

Pir'rer. Naan, Moor'er, dit es wat grög-
gelks! Dejr kjenk nônt muar me tô dôn haa.

Korneelis. Haa! di Dokter heed ek sok
raar Meddissiin ôn sin hiil Apteek, ûs er ôn di
dejr Boddel es! Hi nemt di 50 Daal'ers Bank-
Seedel fan Staal, längd di hen eeder Pidder, en
seid: Faar'er, dejr leid di jit.

Pir'rer. Ja, min Seen, dejr haa ik nônt
muar me tô dôn; di heest Dû fuartiinet: en di

Jaa, jaa, ik weet Biskiid!
Tö Jen' sen min gud Daagen,
En di gud In'ner me;
Ark Daat staant nü ön Haagen,
Tö sköwlin ön dit Ba.
Ja tänk wel uk: „Uuha!
„Wat heed di Jaartid dag Forskel!
„Jüwunter gingt sa deilk, sa wel!
„Hat wejr ek kuul bi Düür :,:"

Hat död mi rogt wat liid.
Ik wil' jam nog biklaagi.
Man wat skel em sii:
Auf Freude folget Plage.
En uk, seid jenner Brid,
Formeit nü ek di Tid.
Ik mut tölops aur Hals en Haud,
Naa Hörnem, List of Muassem-Aud.
Di Welkumst es al æp :,:

2. Di Sommer-Leedti.

Aa, nö uudt wærem, Gotsidank!
Di Wunter wejr uk swaar.
Nö kjen emt hærdi ön di Logt.
Nö spring wü Ual'len ön di Bogt.
Di Sommer es sa raar :,:

Min Siist haak ek sent Mejrtens: Det
Jer nö fan Leewent hed.
Man neis da waad di Lappen wål.
Ik taagt: Naan sa letk mi ek kwål;
Da weg me Siist dag jer :,:

Uus Jungen meen — — — ja sii welaaft:
„Hur met J sa dag gung,
„Me Juu ual' gröggelk Siist ark Dei?"
Man hat kjen höm fuul üdders drei;
Em blewt ek altet jung :,:

Hat uud nö rogt sa riin forkiirb
Me di jung Wærels Lid.
Gurt Skorter dreis nö dejl om Fet,
Jen Pei man ön: dit jit da net.
Dejr kumt nog üdder Tid :,:

Ik haat sa aaft uus Faamnen seid:
Let man wat Ual'-Daags hen.
Desjaaring fing em uk en Man,
Al wust em fuul fan Prunk ek fan.
Jens Fuulheid heed em ben :,:

En Dräng sjogt miistit — — — Naan, uk kjenk — — —
Di Lappen sen rogt mal.
Neis meendk sa wes, ik waads al kwit;
Man naan ik fööl, ja sen er jit.
Di Plaag geid boowen al :,:

3. Di Hærewst-Leedti.

Di Wunter-Tid es ek lung hen;
Di Sommer es forgingen;
Gud Hærewst di heed sin Bigen
Nö döör di Bærigt fingen;
Di Eekerlön'nen haa wü kaal;
Di Boomer let jaar Bleeden faal;
Di Kreeken kum al flöen:
Wü Faamnen mut naa Löen.

Nö geid dit: Klipklap! Nagt en Dei.
En Moodter set tö sjungen:
„Sa Faamnen, wejrri juu nö frei!
„Di Juuden kum al gungen.
„Dö nö juu bäst, en wiis ek trag;
„Da koopi ik fant fliner-Slag
„Tö Skorter en tö Dokker,
„Boshunti, Kraagersmokker.

„Dejr i jit Wams en Uelken föörd,
„En taagt ek om wat wennen,
„Da fål dit Aadber mi tö Böörd,
„En Waagin bi min Spennen.
„Man nö kjen i önt Aadber gung,
„En eedert uk jens „Heiaa" sjung;
„Da fo it tö fuarnemmen,
„Hurtö i jir sen kjemmen.

„Di Koffi es nö daalkenst klaar.
„Ik haa uk jit wat Fletten,
„En Sokker=Böödterskiiw sa raar;
„Dit fo i uk nog betken.
„Sa, klapsi nö man tö wat flink,
„En wan ik röp, da kum en drink!
„Wü wel, wan wü üüs wejrri,
„Uk ek om Biiner tejrri.

„Sen wü üüs Hærewst=Aadber fan;
„Da gung wü jest önt. Siien,
„En eedert bi me alliman,
„Tö püntin en tö fliien:
„Man ik skel bi min Weel, sommor,
“En dit önt Spennen, snor, ror, ror,
„Tö Werk en tö wat Jaaren
„Me Prekkeltjüg tö faaren.

„Wejr Faar'er nö uk man ittüüs,
„Da wust ik nog sin Gaagen.
„Hi tört, worentig! gaar ek früüs:
„Den Buusem en aur Haagen
„Dejr maat hi, üs en gurt Sinjöör,
„Dit Aadber sallew reed en föör;
„En tweskeniin, tö Nütti,
„Wat kuardi en wat klütti.

„Se tö, jens eedert Tärsken=Tid,
„Wan Lid tö Wunter slagti,
„Da kums nog tüs fan wid en sid,
„Al jer ems jen forwagti:

„En Seeman, dejr hol' Mærig meid,
„Sjogt dat er Lön' tö Hærewst feid;
„En da bigen fan niien
„Di Dränger om tö friien.

„Da kumt di jen, di twiidi geid,
„Di trär set tö fuartellen,
„Di fjaard jerd, wat en üdder seid,
„Di fift di kooped Brellen;
„Gud sogst di föörd wat ön sin Skelt,
„Dejr hi jen ek ön Ködw fuarteld,
„Di aagst di es en Skreier,
„Di niigenst set üp Eier.

„Em heed jüst ek fuul Fuardeel fan
„Des niier Wærels Küüren:
„Hok Piipen knek er dan ent wan;
„Hiil Stün'nen staunѕ bi Düüren;
„Den Kluadder föörs jam wel sa kek,
„En haa jens knap en Doos ön Fek;
„Di Flot di uud forbronnen;
„Bit Aadber uud nönt wonnen.

„Desjaaring bilds jam uk wat iin:
„En da gings üt tö friien
„Den lennen Bogsen wid bi Biin
„En wäben Knappisiien.
„Man di Tid waad em wel bitaagt;
„Wans tüs kæm, fing em Han'jeft braagt.
„Da dit wejr jens hok Dränger!
„Sa fent ems nö ek länger."

Jaa Moodter, dit es uk nog waar;
Sok Soongen sen tö liiwen.
Man es nö bal' Juu Koffi klaar,
Me di gud Bödterskiiwen?
Da let üüs jest önt Drinken gung,
En eedert öm Desjaaring sjung,
Hur dat et jens fuar dessen
Aur Söl'ring Lön' heed wessen.

4. Di Wunter-Leedti.

Niin Jaartid es beedter üp Söl' üs di Wunter:
Di Wunter heed Krügged en Gudheid sa fuul.
Ik meen, fuar en Friier, man ek fuar en Krumper —
En Friier di fent et ek legt olti fuul —
Man, man, man, hat kjen dag slaagi,
(Ark mei sin Faar'er fraagi)
Dat Friien jewst Sörrig üp fuulerlei Wiis :,:

Sa wejr er jens en Feeger.
Fan höm skel ik juu sii:
Hi fingt ön Sen, hi wil' tö en jung Faamen frii.
Nö hiir, hüt höm es gingen:
Hi taagt, hi fing nog „Jaa."
„Ik mut, ik mut, ik mut di Faamen haa."

Hi kæm höm dejr en Jn'nem,
Ues jaa en Friier pleid.
Di Moor'er seid: „Hur mun' di Dräng dag eeder geid?
„Hi kumt, hi kumt sa faaken;
„At haa nog wat ön Sen.
„Dü feist, dü feist, dü feist nog likkert jen."

„Hurom," swaaret di Faamen:
„Es hi ek mans en wel?
„Hi kjen sa gud, sa dô, sa deilk al wat er skel;
„Hi weet hôm sa tô skekkin;
„Hi kjen sa me jen fiir;
„Hi tôrt, hi tôrt, hi tôrt rogt nônt muar liir."

Gud Dráng kæm bal' jens wedder.
Di Moor'er kæm tô Dûûr:
„Uûs Faamen es kraank, ûûs Faamen es kraank,
jû heed di Tûûr.
„Hat kumt fan al dit Daan'sin.
„Jû heed hôôr wes forkôôld;
„Dejrs nô, dejrs nô, dejrs nô wel lánger fôôld."

„Jaa sa" swaaret hi „est kjemmen;
„Jû maast wat olti fuul;
„Arkjen di nooms, jû wejr sa jaaf, hat wejr en Gruul.
„Wat skel ik nô da skrualli!
„Jû stôrrewst dag nog hen.
„Dit wejr, dit wejr, dit wejr en ring Bigen."

5. Di Seemans Klaag-Soong.

Wat es dag en Seeman fan Jen' en tô Jen',
Dejr swerwi en faar mut sa fuul ûs er kjen!
Hi heed ek fuul Frûgged, hi heed ek fuul Steid:
Bal' dejr en bal' dejr hen sin Uuning hôm dreid;
Hi sjogt hôm ek seeker en sôn'ner Gifaar,
Fuul Weeken, fuul Daagen, fuul Stûn'nen ûut Jaar.

Want Nagt uud, da wiiled gud Lön'man en Stüür.
Want weid en fuul storremt, da loft hi sin Düür;
Man da geidt tö See: „Oowera!! Oowera!!
„Nee! Neewi! Naa Boowen, dit Wedder es mal!"
Al hed em uk jer al tau nog sok lüng Biin,
Da maat em aaft likkert en Paar jit hur liin.

Wat es dag en Seeman! Al meend er fuar wes.
„Wänk sa dö, skelt lekki!" est aaft dag jit mes.
Sa fuulerlei Töögenfal kjen er höm fin',
Dejr al sin gud Anslag forjaaged ön Win';
Sa aaft da foran'nert sin Mud en sin Lek
Oen Armud, ön Kemmer, ön Eelend en Skrek.

Wan Rasmus es Feeger, — forstuun mi nö wel! —
En Win' es di Faamen, dejr feegeri skel;
Al tänkt da di Kaanker: „Ik haa wel niin Nuad;
„Min Uuning es höl'len, ik sen ek fan Luad:"
Da kjent höm dag mesöi; hi weet ek hur bal'
Di Feeger höm nem kjen me Uuning en al.

Wat es dag en Seeman! Ik wel nö man sii:
Hi feid höm en Brid, en hi let höm bifrii.
Hat waared man kuurt, hi mut wedder ütfan;
Jü blewt da ittüüs; hi jit da höör Man.
En wat da giböör kjen! — Ein sjogt et jaa iin:
Di Wüfhaud sen uk ek fan Staal of fan Stiin.

6. Dat Matroosen-Liid an di Landman.

Prööw enmaal op See to faaren,
Landman, uut un ken di Welt!
Maak en Reis op twee, dree Jaaren;
Un see, woo dii dat geefelt.
Soo krigst du uk maal too weeten,
Woo dat Seemans-Leewen geit,
Un woo en Mattroos kan eeten,
Wen en Braaden föör em steit.

Ik, als Seeman, wil dii lejrren,
Woo en Mattroos moot hollen sig:
Sgal hi smejrren, sgal hi tejrren,
Denk'n, dat geit font Miine nig.
Mar in siine andre Saaken,
Spaarsaam op di Reeders best,
Probejrren en Knoop um optoomaaken,
Ejr hi snit en af mit Mest.

Jaa, ik wil dii wiider seggen:
Denkst du en Mattroos too siin;
So must du dii daarop leggen,
Ejrst un lejr geeswint too siin.
Wærder roopen, must du springen,
Nig lang sööken Hoot of Skoo.
Nawer maak for allen Dingen
Al diin Arbeit egt un troo!

Pog nig groot, mar lejr dat Steelen;
Dog, soo keen dat Siine mist.
Doo, wat Offisiirs beefeelen;
Soo hest du dii nig fergist.
Kömtet an en Tau too haalen,
Dat geit wis un oowerlang;
Lüstern naa di Boodsmans Praalen,
Is too seggen: Haal op, Sang!

Hool dii jaa nig feel bineeden,
Wen du hest op Dek di Wagt:
Krumholts-Gasten sünt nig leeden,
Mag bi Dag siin of bi Nagt.
En Mattroos moot daa mar weesen,
Woo hi siine Orders het:
Dat mag reegnen, dat mag bleesen,
Keener dog siin Post ferlet.

Bramseils Kuulti, plat fort Laaken,
Mit en Skip, dat maklig is,
Un forsteit sik snel too maaken,
Haa! dat högtee dii geewis.
Geitet aawer ant Lowejrren,
Un daarbi en Storrem weit;
Soo wil Rasmus dii wel lejrren,
Woo op See dat Dansen geit.

Proost! den doon wii uk maal drinken,
„Bussaans-Sgoot an, mit allee Man,"
Wii kejrren uns nig an Glaasen Klinken,
Neemen gejrn di Buddel an.

Un soo, Landman! — wist wel gloowen?
(Heetet „Neewi" of „Bislaa")
Geitet als en Aap naa Boowen,
Fon Top too Top, fon Raa too Raa.

Moot en Seeman wel feel liiden
Mengeemaalen op di See;
Het Janrap et wel bi Tiiden
Slimmer als dat wilde Fee:
Soo het hii oft uk mejr Fergnöögen,
Als en Köönig op siin Troon.
Nuu, man too! Dat sgal dii höögen:
Di Welt biseen, un dennog Loon.

7. Dit Epmuntrungs-Leedti.

(Me dit Uurd **Mensgen** uud jir Lidden meend, dejr ditsen, wat ark Mensg üp des Oord jerd tö wiisen.)

Huraa! fuar Lidden,
Dejr gud, dejr Mensgen sen!
Ja maaki Frügged,
Nem en gud Jen'.

En Dölkop let höm ek fuul sii.
Hi lewwed aaft ön Klammerrii.
Di dejr höm känt, di heed ek hol'
Me höm wat tö bistellen.

Huraa! fuar Lidden, ꝛc.

En Brüsster bild höm gurt wat iin.
Sins Glikken sen höm tö gimiin.
Sin Hart es hoog; sin Gönst es liig.
Hi lewwed sön'ner Frin'ner.

Huraa! fuar Lidden, ꝛc.

En Pras'ser heed man lidtet Wet.
Fuul Frin'ner kum, en dö sa swet.
Man haas höm lens, ja da, uuha!
Da jit et: "Help di sallew."

* Jaa Di, dejr ek üp Ordnung halt,
Ek spaared, aaft üp Wanreed falt,
Di kumt tökort bi gurt Fortiinst.
Em seid: "Dejr es niin Seegen."

Huraa! fuar Lidden, ꝛc.

En Leibaard di forliid sin Tid.
Hi dåd ek fuul, hi kumt ek wid.
Sin Gönst nemt of, sin Feil namt tö.
Uk hi uud jegt en Prakker.

Huraa! fuar Lidden, ꝛc.

En Gidtshals es rogt hol' töfreed,
Wan hi uk al niin Frin'ner heed.
Sin Jil' es Frin', es gaar sin Got;
Man, leider! ek sin Saagen.

Huraa! fuar Lidden, ꝛc.

En Skreier wees Arkjens Gibrek;
Dag naan, sin Ein — dit kånt er ek.
Hed hi niin Tung, da wejr er wes
Muar Weenskep ön di Warel.

* Jaa Danen, dejr hol' Feelers hiir,
En alles tö dit Wrig kiir.
Miin Guddön agt; niin Döögt fornem,
Sen wes ek fan di Båsten.

Huraa! fuar Lidden, &c.

En Hügler kjen sa ejrrelk sliin.
Sin Snak es glåd, sin Skek es fiin.
Dag me di Tid mut Hi önt Lågt,
Di Hügler, di Bidreier.

Huraa! fuar Lidden, &c.

En Helhaak murred Nagt en Dei.
Höm tinkt, dat Got es gaar ek frei,
Wan Hi wat jeft, en jeft ek höm
Sa rikkelk, üs sin Neiber.

Huraa! fuar Lidden, &c.

Wat Mensgen wel, dat jam giske,
Det wel ja uk en Yedder dö.
Ja sjuk om Gönst, ja sjuk om Ejr;
Man ek döör skan'ning Streeken.

* Jaa Mensgen dö — alhüt uk geid —,
Wat Pligt en jaar Giweeten seid.
Ja plaanti Döögt, ja bærgi Ruu;
Ja beg jam jir di Hemmel.

Huraa! fuar Lidden, &c.

(Die mit einem Stern bezeichneten Verse sind für eine Stimme, die übrigen Verse sind für zwey Stimmen, und Huraa! fuar Lidden, &c. ist für die ganze Gesellschaft zu singen.

Westerland auf Silt, 1811.

J. P. Hansen.

